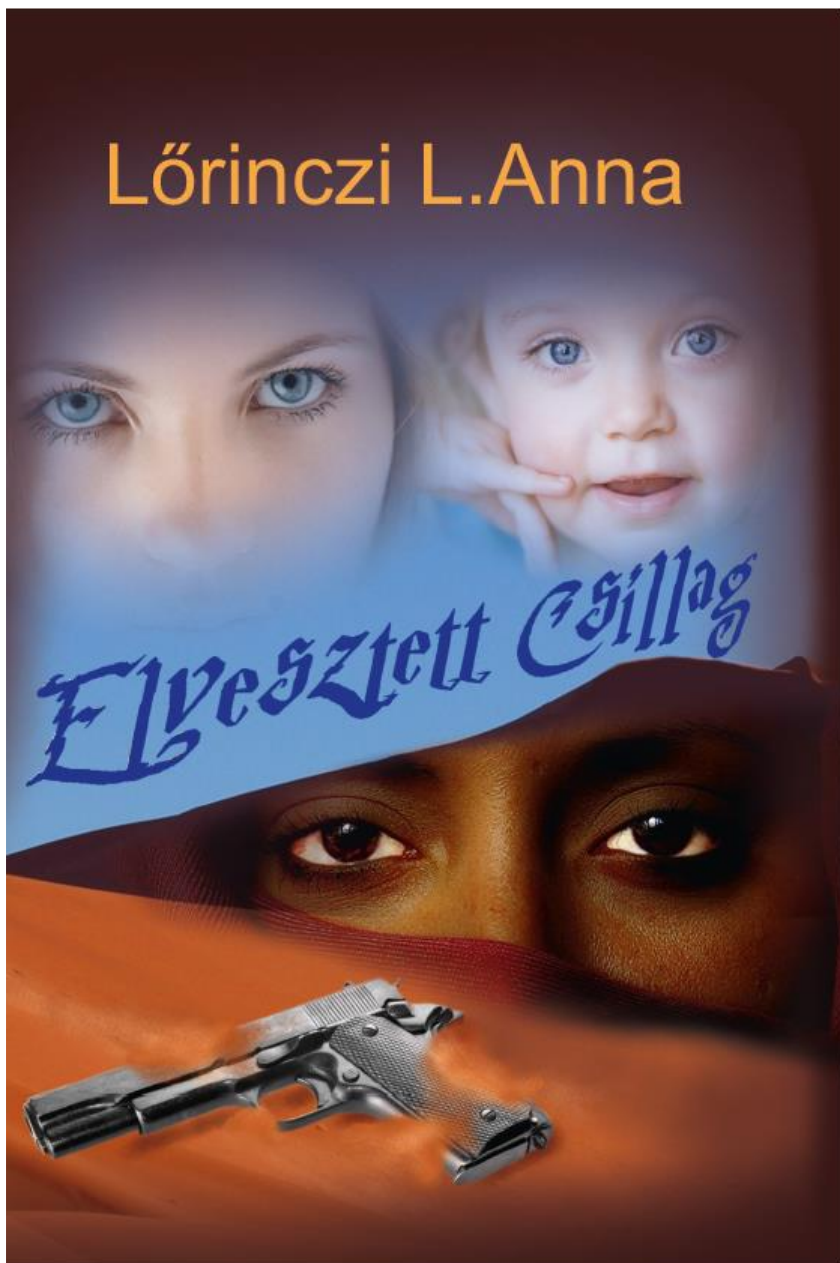

Lőrinczi L. Anna

Elvesztett Csillag

Lőrinczi L. Anna

Elvesztett Csillag

regény

Budapest, 2012.

ISBN

Felelős kiadó: **Lőrinczi L. Anna** ©

Lektorálta: Kovács Anikó

Szerkesztette és tördelte: Máté László

Borítóterv: Tornyai Tibor

Nyomdai munkák: Z-Press Kft.

Előszó

Különleges irodalmi műfaj ez a lebilincselő könyv. Varázsos, távoli, rejtelmes és végtelenül izgalmas világba kalauzol minket. Az író nő már több ízben is jelentkezett kedvesen közvetlen hangú, szívhez szóló történeteivel, írt már szomorúságról, boldogságról, gyermekkorról, nagy érzelmekről, de mindig az embert állítva fókuszba, kutatva a miérteket és az emberi cselekedetek mozgatórugóit. Eddig megjelent művei rendre el is fogytak – hiába, az emberek szeretik a fordulatos, cselekményekben gazdag, remek „meséket”, amiken egyszerre lehet sírni és nevetni, együtt lélegezni a főhősökkel, és gondolatban asszisztálni a sikeres, megnyugtató vagy éppen végtelenül szomorú befejezésekhez...

A könyv, melyet most kezében tart az Olvasó – egzotikus hangulatával, az arab világ sokszínűségével és csodáival elvarázsol mindenkit. A több szálon futó cselekmények között vannak szomorú, szép – és szomorúan szép – szerelmes életek, kék szemű és aranyhajú nők, éjfékete szemű és hajú asszonyok, hős férfiak, uralkodásra és alázatra hajló jellemek, ártatlan gyermekek, harc és békeség, ármány és gonoszság, – és mindeközben végigvonul a művön az arab emberek különös, megfoghatatlan rejtélyessége.

Ez egy izgalmas mese, egy remek történet, olvasd és szórakozz, élvezd a történet sodrását! Lőrinci L. Anna azt mondja, pillantsunk bele ebbe az elzárt, bűvös világba, és alakítsuk ki a saját véleményünket mindarról, ahol ebben a mederben folyik az élet. Egy szóval sem biztat semmire, nem ítélkezik, nem bírál, csak valós tényeket sző a színes, fülledt, forró arab mesebe. Hiszen mese ez, könnyed kikapcsolódást nyújtó mese, még ha a gonoszságokba, cselvetésekbe olykor beleborzongunk, akkor is...

Nem utolsó szempont, hogy közben a történet részévé vá-lunk, örülünk, bánkódunk, meghökkenünk, majd megköny-

nyebbülten, felszabadultan tesszük le elalvás előtt a kötetet az éjjeliszekrénykéinkre.

Páratlan kikapcsolódást nyújt Lőrinci L. Anna legújabb könyve, mely némileg személyes tapasztalatokból is építkezett. Talán pontosan ettől olyan hiteles és megával ragadó ez a történet, mely ezer titkot rejt, és a teljes, végleges befejezésre még várunk kell...

De higgyék el – megéri!

Kovács Anikó
újságíró

1.

Ezen a júniusi hajnalon is fullasztó hőség volt. Az átvirrasztott éjszaka után még elviselhetetlenebb volt, mint máskor. A sivatag felől forró levegőt hozott a szél, de nem volt tőle enyhülés.

Az asszony némán feküdt az ágyon, fogytán volt az ereje. Több napja kínozták a fájások, harmadik gyermekét kellett megszülnie, és itt, a semmi közepén nem létezett segítség. Berzenkedett a vad, ellentmondást nem tűrő, férfiuralom alatt tengődő női léttől.

Gyűlölte a nők helyzetét, kiszolgáltatottságát. Nem tudott feloldódni, hiába volt már egy éve közöttük, nem tudta megszokni a sok szörnyűséget, kegyetlenséget.

Férje nagyon jó ember, imádja őt. Tegnap szerencsésen sikerült kimenekítenie két gyermeküket. Fiuk és leányuk – az utolsó géppel - elrepülhettek Európába, így legalább már miattuk nem kell aggódnia.

A harmadik, aki eddig csak erőteljesen készült erre a világra, de nem akarta még meglátni, éppen most kopogtat, ezért a párjával maradniuk kellett. Most itt fekszik, és azon gondolkodik, vajon túlél-e.

Ha túl is éli a szülést, mi lesz a picivel? Hogyan lehet menekülni egy újszülöttel? Már moccanni is alig bír, szegény férje mit tud majd tenni?

Ismét egy fájdalom söpört át a testén, és gyászos gondolatok kerítették hatalmába. A halált kívánta: *csak gyors legyen, és legyen már vége!*

Férje segítséget próbál hozni, de nem bízott benne, hogy sikerülhet. Csak annyit mondott:

– Ne aggódj kedvesem, kiviszlek innen, bármit is kell tennem ezért.

Úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy elment, és ő itt feküdt egyedül ebben a szép házban, melyet otthonának kellett volna éreznie.

Az elmúlt egy év alatt ez nem sikerült. Még pillanatokra sem.

Távol az élettől, a civilizációtól – a legközelebbi város is kétezer kilométerre feküdt –, úttalan utakon, csak a sivatagon át megközelíthető helyen voltak. Ide repülön jöttek, de repülő már nincs. De nem csak repülő nincs, repülőtér sincs már, ahonnan a gyerekek tegnap még elindulhattak. *De jó, hogy Ők legalább már jó helyen vannak! Biztonságban.* Ez a szó itt nagyon sokat jelent. *Biztonság* – zakatol az asszony fülébe. Mert a csöppség, akit a szíve alatt hord, még nincs biztonságban.

Ha ideérnek a lázadók, nem fogják kímélni sem őt, sem születendő gyermekét.

Külföldi, fehér, és keresztény. A szemükben hitetlen káfir, ellenség, aki csak azért született, hogy az igaz hitet gyengítse. Minden általa adott élet egyben egy újabb ellenség születése.

A fájdalmat csak a félelem múlta felül, mely lassan rettegéssé fokozódott bensőjében. Minden apró nesz miatt dübörgött a szíve, reménytelenül remegett a teste.

Végre meghallotta férje lépteit és valami hangokat is:

– *Istenem segíts!* – futott át az agyán. – *Te biztos segítesz...* – sóhajtott.

Mindig azt gondolta, az ő hite szilárd, viszont az utóbbi idők eseményei, a végtelen órák kicsit elbizonytalanították. Most, hogy közelebb érezte magához a kedvesét, újra erőre kapott, újra bízni próbált. *Még él, és él a babája is.*

A szobába egy színes bőrű, fiatal nő lépett, utána sietve a férje szaladt, hogy lássa nem történt-e baja, míg távol járt.

– Nem tudtam a faluból mást keríteni, de ő már sok szülésnél segédkezett, nyugodj meg kedvesem, nem lesz baj, meglátod, higy nekem.

Az asszony sírt, de ezek már az öröm könnyei voltak, mert ha itt van mellette a férfi, akit mindenkinél jobban szeretett, bármi történik is, elviseli.

Tizenhat évesen lett a felesége, és az elmúlt évekből egy pillanatot sem bánt meg. Együtt járták be a világot, és útjaik bővelkedtek nehéz helyzetekben. A világ mindig azon felén jártak, ahol a lét formája nem a derű és gazdagság. Nekik a nehezebb fele jutott, de így volt jó. Ők döntöttek így, egyetértettek mindenben, együtt küzdöttek, ha kellett.

A lány a faluból fiatal, szimpatikus, kedvesen mosolygott a szeme. Szép, és ahogy mosolya szétterül bájos arcán, elővilannak vakítóan hófehér fogai.

– *Vajon a csadort miért vetette le? Nem lesz így baja?* – A gondolatok most félbeszakadtak, mert az idő elérkezett. A fájdalom már nem csak passzív, hanem erőt ad.

Férje a kezét tördeli, nem járatos ezekben a dolgokban. Volt ugyan már két gyermekük, de míg azok születtek, ő csak kint várhatott a folyosón, aggódva, végtelen köröket róva.

A leány a faluból tényleg tudja mi a dolga, ügyesen segít, kedves, becéző hangokkal biztatja, míg végre egy utolsó sikolyt túl nem szárnyal az erőszakos sírás hangja.

– *Vége itt van... A legdrágább a világon, egy csöpp kicsi élet – gyönyörű kislány – egészséges, nincsen baja.*

Az asszony minden kint elfelejtett, végre karjában a gyermeke. Már nagyon várta: érezte lüktetését, mocorgását, a szíve minden dobbanását ismerte.

Melléhez emelte a csöppséget, és a kicsi azonnal cuppogva, mohón birtokba vette.

Megszűnt a külvilág, már semmi nem számít, élnek és most csak ez a lényeg.

Ólmos fáradtságot érzett és végtelen nyugalom szállta meg.

2.

Az éjszaka csendje a sivatagban olyan, mintha a világ nem is létezne. A természet malma, az elmúlt évmilliók alatt hatalmas roppanások kíséretében őrli a köveket apró homokszemekké, folyamatosan minden éjjel. Ez visszhangzik a végtelen semmiben. Félelmetes a sötétség és fogvacogtató a hideg. A csillagok szinte kézzelfogható távolságban ragyognak a fekete égbolton. A látvány hihetetlenül gyönyörű, szinte valószínűtlen.

A kocsi, melyet a meneküléshez sikerült szerezni, nem túl bizalomgerjesztő, viszont most csak a túlélés számít.

Az asszonyt Virágnak hívják, neve alapján törekeny, gyámolításra szoruló teremtésnek hinnénk, pedig csak a termete az.

Férje Tamás, szikár, izmos ember, most gyöngéden néz feleségére. Úgy érzi, megszakad a szíve, lázadozik a lelkiismerete. *Minek is hozta magával ide a világvégére?* Önző módon nem bírta volna ki nélküle. Ezzel így volt az asszony is, nem engedte volna, hogy a férfi egyedül járja útját.

Tamás az alvó Virág arcát nézi: gyönyörű. Soha nem látta még szebbnek, mint most, ahogy álmában mosolyog. Óvatosan megcirógatja, csókot lehel rá és próbálja ébresztgetni:

– Indulni kell, kedvesem – suttogja.

Virág még az álmok szárnyán röpül, távol a jelentől, boldog valahol. *Jó lenne tovább aludni, csak még egy kicsit...*

A varázs hirtelen megszűnik, és rideg a valóság. Karjára emeli alvó gyermekét, és óvatosan beül a kocsiba. A félelemtől és a gyengeségtől remeg a lába, mindene fáj, de mosolyog, mert látja aggódó párja sápadt arcát.

Már több órája haladtak, mikor a távolban egy ponton apró, pislákoló fényt pillantanak meg. Azt most nehéz eldönteni,

vajon ez mit jelenthet. A kérdés csak annyi: segítséget vagy halált.

Milyen egyszerű az egész, hiszen nincs döntési lehetőség, kockáztatni kell, mert ivóvíz és élelem nélkül itt gyorsan elpusztul mindenki.

Ha a nap felkel, perzselő sugarai azonnal birtokba vesznek mindent, és ahogy éjjel az elviselhetetlen hideg az úr, nappal a hőség nem kegyelmez. Továbbmenni egyébként sem tudnának, mert az olaj is elfogyott. *Micsoda bosszúság, hogy a sok olajcég pont itt nem nyitott benzinkutat.*

Mire észbe kapnak, a kocsit – arcukat is elfedő – fekete ruhás lovasok vették körül. Vannak vagy húszan, ordibálnak, hadonásznak, többször a levegőbe lönek.

Tamás kiugrik a kocsiból, próbál velük beszélni, de mire a z sivajt túlkiabálná, egyszerűen leütik. Virág az üvegen keresztül kénytelen nézni, ahogy férjét felrángatják, megkötözik, és egy lovas vonszolni kezdi maga után a fény felé, a távolba. Sikoltana, de nem jön ki hang a torkán, megbénította a rémület. Feltépik az ajtót, babája sírni kezd, csitítaná, de durván kitépik a karjából, és már viszik is. Rohanna utána, de nem engedik.

Ömlik a könnye, könnyörög, de nincs kegyelem, ő csak egy asszony, undorodva néznek rá, le is köpik.

Az, hogy látszik az arca, nagy bűnnek számít. Ezt ebben a világban úgy értelmezik, mintha valaki a pesti utcán nem venne fel semmit. Az egyik lovas felnyalábolja, és keresztben átdobja a lován, majd felugrik mögéje és elvágtat vele a fény felé.

3.

Egy eldugott katonai bázis a távoli fény forrása, ami sunyin megbújva lapult a sivatagban. Erről nem tudtak, a térképen nem szerepelt, így hát vakon mentek a karjaikba. Virágot ledobták a lóról, mint egy tele zsák, úgy huppant a homokba. Nem mozdult, próbálta megtalálni a szemével, vajon merre van Tamás, és hol lehet a kicsinye, hová vihették?

Lehet, hogy már nem is él? Erre nem akart gondolni.

Jött egy férfi, felrántotta, és lökdösni kezdte egy ajtó felé. Mikor nem lépett, a hajába markolt és odébb penderítette. Olyan erővel lökte az ajtónak, hogy az kivágódott, s ő a sötétben legurult egy lépcsőn. Az ajtó becsapódott, nagyot nyikorult, majd zár csörgött. A sötétben reszketett a hideg kövön. – *Bezártak* – futott át az agyán és sírni kezdett. Mellei feszültek, szoptatnia kellene. Úgy érezte, ezt nem fogja sokáig bírni. *Istenem miért éltem eddig is?*

Tamás egyfolytában beszélt a férfihoz, aki háttal állt, és a kandallóban égő tüzet nézte. Még nem látta az arcát. Mióta ebbe a sátorba hozták, és kioldozták kötelékeit, a férfi egyszer sem fordult meg. Próbálta meggyőzni arról, hogy ő nem katoná, ő egy magyar mérnök, és azért van itt, hogy segítsen ebből az országból egy fejlettebb országot csinálni. Kérdezte a feleségét is, kérte, ne bántsák, és könyörgött, hadd lássa a kislányát is, aki alig pár órája született.

A férfi most megfordult, és látszott az arcán a kegyetlenség.

Sejtelmesen mosolygott, de ettől a mosolytól hideg futkosott Tamás hátán. A mosoly arról árulkodott, mindegy mit hall, a terve már készen áll.

Tökéletes angolsággal szólalt meg, mély bariton hangon és lassan beszélt, méltóságteljesen, a szavakat érthetően hangsúlyozva, szinte szuggerálva áldozatát:

– Tudom kicsoda Ön, nem kell, hogy ecsetelje. Azért van itt, hogy hitünket gyalázza, és a nyugati világ szennyével, mocskával fertőzze értékeinket.

– De kérem, értse meg, én nem politizáltam soha, én csak dolgozom. Engedjen el a családommal együtt, hadd menjünk haza. Nem akartam és nem akarok beleavatkozni az Önök életébe.

– Ez a kérdés nem ilyen egyszerű – mondta a bariton hangú férfi – Én az Államokban tanultam, ismerem a nézeteiket. Lenéznek minket, volt benne részem bőven.

Tamás próbált közbeszólni:

– Én nem vagyok amerikai, magyar vagyok.

A férfi áthatóan nézett a szemébe, a mosoly még mindig ott volt az arcán.

– Látja, ezért él még... Ja meg azért, mert az asszonyaik mások, mint a mi asszonyaink.

Szavai úgy zakatoltak Tamás fülében, mint a géppuskalövedékek. Kétségbeesett, mert nem tudta, erre mit feleljen. Rájött, itt nem a fundamentalista lázadók egy tagjával áll szemben, esetleg azoknak egy csapatával. Nem, ez a férfi egészen más okból van itt, és őt is más okból tartja fogva. Virág a tét! És a kislánya! *Istenem, ne engedd, hogy ez megtörténjen...*

Kiszáradt szájjal, nagyot nyelve, halkan megkérdezte

– Mit kellene tennem, hogy elengedjen minket?

A bariton hangú most még szélesebben mosolygott, de ez már nem is mosoly volt, inkább vicsorítás. A győzelem ízének köstölgetása, mely édes, mint a méz.

A legnagyobb kábítószer a hatalom. A kiszolgáltatott ember felett uralkodni, látni az arcán a félelmet, még a gazdagságnál is élvezetesebb.

Valaki belépett, kicsit meghajolt és intett a szemével. Sutotgattak, aztán hirtelen hatalmas pofon csattant, és a belépő férfi

elvágódott, a bariton hangúnak pedig szikrázott a szeme, tájékozott haragjában. Kirohant a sátorból, utána a feltápáskodó másik.

Tamás csak állt ott, megsemmisülten, kövé dermedve.

Egy fegyveres érkezett, lelökte a földre, és fegyverével mutatta, meg ne mozduljon, mert akkor lelövi. Megkötözte ismét.

Virágot a sötétben, a sok sírástól kimerülten, karjába kapta egy álom, és visszaröpítette a múltba.

Egy évvel ezelőtt történt, mikor leszállt a repülő, és ő meg a fia és kislánya jöttek vele.

Mikor szétnyílt az automata ajtó, a látvány olyan volt, mint egy mese színhelye az ezeregy éjszakából. A horizonton a lenyugvó nap koronája izzott, aranyszínű sugarai megtörtek a hófehér dzsámi csillogó aranykupoláján. Fűszeres illat úszott a levegőben, a hőség, és a pára szinte mellbe vágta az ajtón kilépőket. Narancsliget volt az egyik oldalon, a másikon gyönyörű épületek, a fák koronája lapos-kerekre nyírva, mint egy korong, úgy álltak büszkén az alkonyi fényben. A minaretről a müezzín hangosan énekelt, az utcán a hosszú, fehér ruhás férfiak, turbánnal a fejükön a dzsámi felé siettek, ahová imára hívta őket az ének.

Tátott szájjal álltak, lemerevedve, s a gyönyörű látvánnyal nem tudtak betelni. Tudta, ez a pillanat örök, és ezt a vörös földet sosem fogja elfelejteni.

4.

Az ajtózár durva csörömpölése riasztotta. Ijedten húzta magát még kisebbre, a fal mellé kuporodva. A feltáru-
lóból erős fény áradt a szobába, mely elvakította, s hiába próbált hunyorogni, nem látott semmit. Nem látta az alakokat, akik puha léptekkel nesztelen osontak lefelé a lépcsőn. Óvatosan felsegítették a földről, egy nagy, lepedőszerű anyagba burkol-
ták és a lépcső felé terelték, mutatva az ajtóra, hogy ott menjen ki. A küszöbön csak lehajtott fejjel tudott átlépni, és most látta meg, hogy az éjjel, mikor elhurcolták, hová lökték le.

Rengeteg sátor állt a sivatagi homokban, és csupán két, nagyon romos kőépület. Az egyik előtt álltak, ahol a pincébe volt bezárva. Félénken körbenézett, kereste a férjét, a kislányát, de nem látta őket.

Több fekete ruhás férfi állt előtte, élükön egy feltűnően magas, jóképű, de nagyon kegyetlen, fekete szemű alakkal. Karba tett kézzel őt figyelte. A nesztelen léptek tulajdonosai – három csadorba burkolt nő – lehajtott fejjel vártak.

A fekete szemű odalépett hozzá, és félrehúzta az arcát eltak-
aró vásznat. Érzéketlen, kifejezéstartelen tekintettel, hosszan nézett a szemébe, majd kiabálni kezdett.

Az a férfi, aki az éjjel a lovára dobta, elrabolta, majd a pin-
cébe lökte, odajött és sápadtan magyarázott valamit, gyorsan hadarva a szavakat. A fekete szemű egy darabig hallgatta, majd elővette a pisztolyát, és egyszerűen lelőtte. Virág össze-
rezzent és rémülten látta, hogy a férfi még utoljára ránéz, majd hanyatt esik. A gyilkos intésére a három nő karon ragadta és el-
siettek vele az egyik sátor felé.

A lövést Tamás is hallotta, retteget, vajon mi történhetett. *Istenem vajon merre van Virág, csak baja ne essen!* Azon gondolkodott, hogyan lehetne megszökni, de amíg nem tudja, hogyan tudná kiszabadítani a családját, addig nincs értelme

próbálkozni. *Ha ki is jutna innen valahogy, hol keresse őket? Meg kell, hogy egyezzen ezzel a bariton hangú óriással, valami csak van, amiért elengedné őket!*

Virág belépett a sátorba, ahol gyönyörű szőnyeget látott leterítve, és nehéz selyemfüggönyök lógtak pompás színekben. Sok-sok agyagedénybe ültetett pálma tette még egzotikusabbá a hangulatot. A valószerűtlenül tágas teret a selyemfüggönyök részekre tagolták. Bevezették az egyik függöny mögé, ahol hatalmas dézsában illatos víz párolgott, levetköztették és megfürdették. Sötétzöld selyemköntöst adtak rá, amit gazdagon díszített az arany hímzés. Hosszú, szőke haját fényesre kefélték, nyakába ékszereket akasztottak, bokája köré finom aranyláncot kapcsoltak, lábát puha selyempapucsba bújttatták. Úgy tűnt, nagyon elégedettek az eredménnyel.

Karon fogták és több átjárón keresztül, mintha egy labirintusban járna, össze-vissza kanyarodva, átvezették egy másik sátorba, majd eltűntek, mintha ott sem lettek volna.

Óvatosan körbe tekintett. *Vajon a férje merre lehet?* A sok selymen és brokáton kívül csak nagy mennyiségű fegyver volt felakasztva a helyiségben. Nem sok ideje maradt nézelődni, mert belépett a feketeszemű férfi, aki az udvaron lelőtte társát.

Az asszony remegni kezdett, nagyon félt, torkát sírás fojtogatta. Kék szeme, mely világított bronzszínűre barnult, gyönyörű arcából, könnyel telt meg.

A férfi egy darabig nézte, majd bólintott, és mély bariton hangján bemutatkozott.

– Abdallah Bin Musztafa vagyok, kérem, foglaljon helyet. Elnézést kell kérnem Öntől, a bánásmódot, de mint látta, megbüntettem a tiszteletlent.

Virág remegő hangon kezdte kérlelni – *kérem, adja vissza a gyermekem* – közben a földre borult zokogva. A férfi utána kapott, felemelte és leültette egy zsámolyra. Ismét bólintott, és megrázott egy csengőt. Idős férfi lépett be, fejét meghajtotta és várt. Abdallah mondott valamit feszülten, mire az idős ember

kisietett. Alig telt el pár perc, és egy fiatalasszonyt kísért be az idős férfi, karján egy bebugyolált csecsemővel. Az asszony a picit Virág karjára tette és elsietett. Ahogy meglátta kislányát, zokogva ölelte magához, szorította és ahol érte, csókolta, megszűnt számára a külvilág. Gyorsan kigombolta a köntösét és szoptatni kezdte a csöppséget, aki mohón kapott a melle után. Mivel nem sírt, valószínű volt, hogy megetették. Virág észre sem vette, hogy Abdallah, fekete szemét résnyire nyitva, feszülten figyelte minden mozdulatát. A pici hangosan cuppogva szopott, csöpp arcán boldog mosollyal.

Kis idő elteltével odalépett az asszonyhoz, és ujjával óvatosan végigsimított a kicsi arcán. Keze hozzáért Virág melléhez, aki ijedten összerázkódott, és félelemtől tágra nyílt szemekkel nézett fel rá.

– Mikor született?

– Tegnap hajnalban.

A férfi arcán egy pillanatig bosszúság látszott, de aztán nyájasan elmosolyodott.

Csengetett, mire az idős férfi az ismeretlen fiatalasszonnyal megjelent, s a nő el akarta venni a gyermeket. Virág szorította és könnyörögve sírt. Abdallah intett és mutatta, menjen ő is a gyerekekkel.

Az arab asszony fiatal és szép volt. Ismét labirintusokon keresztül mentek, és bejutottak egy nagyon kellemesen berendezett sátorba.

– Szála vagyok, Abdallah negyedik felesége. Tudom, Te ki vagy, és én segíteni fogok neked, ne aggódj, és ne sírj!

Virág könnyes szemeit törölgette, és még mindig ijedten szorította magához gyermekét. Szála mutatta neki, tegye nyugodtan a bölcsőbe, itt semmi baja nem lesz a kicsinek, és ő is fekdjön le és pihenjen, mert nagyon rossz állapotban van.

Virág intett a fejével, hogy nem akar aludni, és megkérdezte tud-e valamit a férjéről.

– Igen – mondta Szála – Él.

5.

Tamás a lövés után erősen fülelt, hall-e valami értelmeset. Az időérzéke cserbenhagyta, és a sátorban nehéz volt eldönteni, vajon nappal van-e már.

Mivel eddig égett a tűz, most meg egy klíma zúgását hallotta, úgy gondolta, hogy már nappal van. Nagyon figyelt, hátha ki tud venni a beszélgetésfosztlányokból valami információt arról, hogy mi történt és mi volt az a lövés. Sajnos, nem értett semmit. Messzebb történt attól a sától, ahol őt fogva tartották. Sok idő telhetett már el, nagyon fáradt volt. Tudta, erősnek kell lennie, hisz Virág és a Pici csak rá számíthatnak. Valamit ki kell találjon, még hozzá gyorsan!

Szétnyílt a takaró, ami ajtó gyanánt szolgált, és a sátor bejáratánál látta, hogy kint erősen tűz a nap és nagy a nyüzsgés mindenfelé. Ez nem igazán nyugtatta meg, mert ha ilyen sokan vannak, nagyon nehéz lesz észrevétlen elszöknie, ráadásul egy asszonnyal és egy gyerekkel. A bariton hangú férfi lépett a sátorba. Ránézett Tamásra és hideg szemeiben valami elismerésfélét vélt felfedezni, de aztán ezt a gondolatát elvetette.

– A felesége jól van, ne aggódjon miatta, és a gyereknek sincs semmi baja – mondta a bariton hangú, majd kézfogásra nyújtotta kezét, és bemutatkozott. Tamás falfehér lett, de kezét nyújtotta és ő is, és bemutatkozott:

– Tamás Kuti.

Abdallah elmosolyodott, mivel látta Tamás arcán, hogy a neve nem ismeretlen.

– Látom, hallott már rólam...

– Igen.

– Akkor legalább gyorsabban megértjük egymást, nem kell magyarázzam, hogy jobb, ha nem vitatkozik semmin és tisztában van azzal is, hogy nem szoktam a levegőbe beszélni

– Igen – felelte ismét Tamás.

– Garantálom az asszonya életét és a gyerekeit is, amennyiben segít nekem.

– Mit kellene tennem?

– Kellene? – vigyorgott Abdallah – ne viccelődjön velem. Maga meg is fog mindent tenni szépen, ahogy elvárom, mert különben a kis gyönyörű virágszála a katonáimé lesz. Finom kis teremtés, meg kell hagynom, van ízlése!

A férfi eközben elgondolkodva meredt egy pontra a szőnyegek, melyek a sátor oldalát borították.

– Szóval, hogy a lényegre térjek! Ön több kormánynak is dolgozott az elmúlt években. Itt nálunk is kétszer járt, és tudom mi volt a dolga. Most több emberem elkíséri, akiknek Ön megmutatja, hol vannak azok a pontok, ahol kárt lehet tenni az erőműben.

Tamás agya sebesen járt. Azt tudta, hogy nyíltan ellent nem mondhat, de valamit ki kell találjon, hisz amit ez a terrorista követel, azt nem teheti meg, még akkor sem, ha az életükkel fizetnek is érte. Ha innen kiviszik, gondolta, akkor talán a szökés is könnyebb, de valahonnan segítség kell, hogy a szökés idő előtt ki ne derülhessen.

– Értem, és ha megteszem, elenged minket?

Abdallah csak a hideg mosolyával válaszolt, és Tamás tudta, hogy nem engedik el őket ilyen könnyen. Tehát nincs választása sem. Lehet persze, hogy ettől még könnyebb is lesz a szökést végrehajtani. Így nincs az a gondolat, hogy talán segített volna... Így egyértelmű a válasz, vagy sikerül, vagy egyébként is meghaltak volna mindannyian.

Abdallah, mintha a gondolataiban olvasott volna, egy darabig csendben nézte, aztán ismét kiült az arcára a kegyetlen mosoly, és azt mondta:

– Én az Ön helyében nem gondolkodnék számárságokon. Csak, hogy tudja, a halál lehet megváltás is. Vannak olyan módzatok, melyeket nézni élvezet, de átélni elég kellemetlen. Továbbá, gondolom, nem kívánja, hogy az a gyönyörű nő, aki

a felesége, végignézze, amint a gyermekét feldarabolják előtte. Tudom, hogy Ön értelmes ember és belátja, hogy innen nincs visszaút, csakis előre. Talán ha tényleg minden rendben megy... Mondom: talán... És akkor meggondolom a kegyet is. Persze ez még azoktól a kék szemektől is függ, melyekbe volt szerencsém ma belenézni.

Tamás összerezzen, és alig tudta magát féken tartani. Ez az örült pedig csak nézett a szemébe és vigyorgott, mert ez nem mosoly volt, hanem vigyor! A szadizmus olyan foka, amely talán az örültséggel párosult. *Istenem segíts Virágnak*, fohász-kodott magában, *valahogy segíts neki, én ehhez kevés vagyok!* Összetört és összeomlott. Beleörült a tudatba, hogy nem tud semmit tenni, még ha meg is próbál kitörni, talán pár embert meg tudna ölni, de akkor sincs esélye, legfeljebb meghal, de mi lesz Virággal? Itt van ennek az örültnek a karmai között és nem is sejti, mi vár rá!

Abdallah intésére a fegyveres, aki eddig is vigyázott rá, meglökte és intett, hogy induljon kifelé. Mikor a sátorból kilépett, hirtelen úgy mellbe vágta a hőség, hogy kis híján elájult. Legalább 50 fok volt, és sodorta a szél a homokot, mindent belepett, szinte átláthatatlan homokködöt terítve a sáto táborra.

Ez a déli szél a gibli. A Szaharából fúj, és a távoli tengerpartot is beteríti a homokkal. Olyan erős, hogy a bőrnek szinte fáj a homok horzsolása, talán a legerősebb fokozatú hajszárító fújásához lehetne hasonlítani, a forróságával együtt. Ez a homokvihar akár pár óra alatt is átrendezi a sivatag felszínét, és ahol ma domb volt, holnapra könnyen előfordulhat, hogy völgy lesz.

Tamást a fegyveres odalökdöste a romos épületekhez és azon az ajtón, ahol éjjel Virágot lelökték, most őt lökték be a pincébe, ami inkább hasonlított egy veremhez. Ő is leült a köré és tudta, mire érte jönnek, készen kell legyen egy tervvel, ami megmenti mindnyájukat.

6.

Virág arra eszmélt, hogy az álom mégis csak elnyomta, pedig nagyon küzdött ellene, mert félt, hogy kislányát újra elviszik tőle. Nem mintha bármit is tehetett volna ellene. Ha el akarták volna vinni, nem tudta volna megakadályozni. Hirtelen felugrott, mert a gyermek nem volt a bölcsőben, de aztán látta, hogy Szála ringatja a karján és becézgeti. Még valamilyen nagyon kedves kis dallamot is dúdolgatott közben. Olyan békés jelenet volt ez az egész, hogy valószerűtlennek tűnt belegondolni abba, milyen helyzetben van itt.

Szála észrevette, hogy Virág felébredt, rámosolygott és odavitte a babáját, hogy megetethesse.

– Hogy hívják a kislányodat?

– Nem tudom, még nem adtunk neki nevet, nem volt rá idő.

– Legyen a neve Fanni – mondta Szála, és várta, mit szól hozzá Virág.

– Nagyon szép név, ha ezt szeretnéd, szívesen nevezem Fanninak, hisz Te nagyon jó vagy hozzánk. Légy a kereszt-anyukája.

Szála csak mosolygott.

Mikor a pici jóllakott, Szála gyöngéden a hátát simogatva büfiztette. Virág csodálkozott, milyen ügyesen bánik a babával, pedig nagyon fiatal lehet.

– Neked van gyermeked? – kérdezte Virág.

Az asszony arcán keserű árny suhant át és megrázta a fejét mutatva, hogy nincs.

– Ne aggódj, még nagyon fiatal vagy, biztosan sok gyönyörű gyermeked lesz, nemsokára.

– Volt egy gyönyörű kisfiam. Neve, apja után Abdallah. Meghalt a múlt héten. Éppen hogy élt! Megölték! – zokogta Szála.

– Micsoda??? – Virág arcából kifutott a vér, lábai elzsibbadtak, szíve összeszorult.

– Az első feleség, Dzsamila tette! Tudom! De Abdallah nem hisz nekem, azt mondta, ha nem szülök még egy fiút, megöl, vagy megölet! Dzsamila már nem fiatal és ezért már nem tud gyereket szülni, de mivel ő az első asszony, neki nagyok a jogai. Van egy lánya, Nur, és azt mondták, nem engedik, hogy Nur fia mellé még egy fiú legyen itt. Abdallah örökébe Nur fiát akarják majd tenni.

Könnyei patakokban folytak az arcán, mint mikor egy tavat elzáró zsilipet kinyitnak. Törölgette az orrát, a szemét, és hüppögött, de nem tudott megnyugodni. Felszínre tört a sok keserűség, a sok fájdalom. Virág hirtelen nem tudta mit is mondjon, szíve majd megszakadt. Tudta, mit érezhet a másik, hiszen mikor a kislányával elrohantak, ő is érezte milyen lehet az, ha valaki elveszti gyermekét.

– Istenem – suttopta és átölelte Szálát, magához vonta és együtt sírtak. Kis idő múlva megnyugodtak, és Szála mutatta, hogy mellei tejől duzzadnak, mivel nincs már, akit szoptathatna. Most értette meg, hogy miért nem sírt éhesen a kislánya.

A kicsi Fanni közben elszenderedett, s a két asszony leült szorosan egymás mellé, és Szála mesélni kezdett.

Tizenkét éves volt, amikor a törzstől – melyben született – és anyjától, testvéreitől elszakítva, eladták Abdallahnak. Abdallah tábora állandóan vándorolt a sivatagban. A végtelen homokban kemény az élet mindenkinek, de egy félénk leánynak maga volt a pokol. Mikor idekerült, az első asszony Dzsamíla feladata volt belőle jó asszonyt nevelni a férjének. A második és harmadik feleség ekkor már nem éltek. Ő a negyedik asszony lett, s feladata a gyermekek szülése lett.

Dzsamíla rossz szemmel és féltékenyen tekintett rá, állandóan ütötte, verte, kínozta.

Tizennégy évesen Abdallah úgy döntött, nem érdemes tovább várnia, hisz a kis virágszál kinyílt, felnőtt. Gyönyörű ifjú lány lett, szépsége szinte megbabonázta a rá tekintő szemet.

Szörnyű évek következtek. Erőszakkal gyermeknemzés, verés és szülés követték egymást, de a várva várt élő fiú utód csak most, harmadikként lett valóság. Az első két csöppség belehalt a szülésbe, és ezért mind a kétszer nagy verésben részesítették.

Viszont most két hónapja felragyogott a nap, Allah rátekinített, és egészséges, gyönyörű kisfia született. Abdallah az örömtől nem tudta hová legyen, egyetlen fia anyját – hálából – kitüntetett figyelmével ajándékozta meg.

Sajnos a boldogság nem tartott sokáig, mert a pici alig két hónaposan, váratlanul meghalt. Az elmúlt héten, egy reggel a bölcsőben a gyermek nem lélegzett. Abdallah elkeseredett haragjában iszonyúan tombolt, és Szálát tette felelőssé, hogy a fia meghalt. Megkorbácsoltatta, vallatta. Féktelen dühét, tehetetlen elkeseredését, az asszonyon töltötte ki. Majdnem belehalt a verésbe, kínzásba. Két nap után közölte, ha egy éven belül nem lesz egy másik fia, eredménytelen és meddő életét kínhalállal fogja befejezni.

Szála már nem sírt, arca megkeményedett. Szemeiben a gyűlölet tüze égett. Virág szinte megijedt. Látszott a kemény elhatározás, mely nem sok jót ígért annak, aki ezt kiváltotta. Kevesen képesek ilyen gyűlöletre.

– Figyelj Virág, van egy tervem, hogyan menekülhetnénk el – felállt, és feszülten mászkált a sátorban fel s alá. – Van egy katona, aki régóta az emberem és megígérte, ha kell, bármiben segít nekem. Ha kijutnánk a táborból vele, Abdallah titeket, mint egy gyermekes párt kerestetne. Rólam azt hinné, a sivatagba mentem, hogy öngyilkos legyek. Persze ez csak akkor lenne hihető, ha nem egy időben tűnnénk el. Nehézség még a férjed is, mivel őt el akarják innen vinni. Nem sok időnk van dönteni és cselekedni.

Virág nem tudta, mit is mondjon. Ebből a törékeny fiatal-asszonyból annyi erő sugárzott, hogy talán elég lesz mind a kettőjüknek a terv megvalósításához.

– Igen – mondta bátran – mindent megteszek, csak segíts megmenteni az életünket. Nekem van még két gyermekem, és ha nem tudok hazamenni, nincs, aki felnevelje őket. Mindent megteszek.

A két nő, mint két szövetséges, megölelték egymást. Tudták, hogy életük ettől kezdve közös életté vált.

7.

Tamás nem tudta eldönteni, mennyi ideje volt a veremben. Kétségbeesése teljesen felőrölte.

Egyszer csak lassan, óvatosan nyílt az ajtó.

Tamás rettegett – *lehet, hogy így ölik meg?* Nem magát féltette, a családjáért rettegett. *Életben kell maradnom* – próbálta mondogatni magának.

Az ajtóból egy alak osont le hozzá. Gyorsan beszélt, idegesen, hadarva a szavakat, éppen csak kilehelve. Tamás alig értette.

– Szálának, Abdallah negyedik feleségének kérésére segítetek megszökni. Az ő kérése számomra mindennél fontosabb. Nabil Ibn Hasszan vagyok. Egy óra múlva kopogok az ajtón, gyorsan jössz, és én kiengedlek. Kint tombol a gibli, nehéz lesz véghezvinnetek, de más esélyetek nem lesz. A gibli most a szerencsénk, mert a nyomokat eltünteti, így némi időt nyerhettek. Mire észreveszik az eltűnéseteket, nem marad nyom, amin utánatok erednének. Vagy túlélitek, vagy mind-egy, mert itt előbb vagy utóbb, de mindenképpen megölnek, bármit is ígért neked Abdallah. Ahogy az ajtón kilépsz, nagyon gyorsan szaladj, míg a tábor végére nem érsz. Ott két teve fog várni, felmálházva, vízzel, élelemmel. Azonnal induljatok el, ne álljatok meg egy pillanatra sem. Mindig észak felé tarts, ez a lényeg. A feleséged is ott lesz, Szála segít neki elszökni az asszonyi sátorból.

Azzal Nabil sarkon fordult és kirohant, visszazárva az ajtót. Tamásnak annyi időt sem hagyott, hogy megmukkanjon. Zakatoltak fejében a mondatok, mint gyorsvonal, úgy száguldott minden hallott szó. *Lehetséges ez az egész? És ha ez a Nabil csak törbe akarja csinálni? Ha szökés közben elkapják, akkor aztán végképp nem lesz menekülés. Lehet, csak azért mutatja, hogy segít, mert aztán az elfogásért járó jutalom és dicsőség az övé lehet?* Nem tudta mit is kellene hinnie. *Istenem segíts*

helyesen döntenem, fohászkodott és nagyon megdöbbsent saját magától, mert ő nem volt Istenhívő ember. Elfogadta Virág akaratát és hagyta magát befolyásolni ezzel kapcsolatban, de csak azért, hogy kedvese kedvére tegyen. Most viszont rájött, ha nem tud hinni valamiben, akkor nem lesz ereje végigcsinálni. Kell az a tudat, hogy valaki figyeli lépteiket és reméli, vigyázza is, mert arra most nagy szükségük lenne.

A két asszony a legapróbb részletig kidolgozták a tervet. Virág rettenetesen érezte magát, mert be kellett látnia, hogy a kis Fannit nem viheti magával. Sírt és közben csókolgatta a csöppséget. *Nem tudja itt hagyni, mit tegyen, hogyan tehetne ilyet a saját gyermekével?* Szála nyugtatgatta, és sorolta miket kell Virágnak megjegyezni.

– Ne aggódj a kicsi miatt, én viszem magammal és a térképben bejelölt városban találkozni fogunk, ami ezeröttszáz km-re van innen. Akkor ott visszakapod a kicsidet.

Én és Nabil azt fogjuk kihasználni, hogy az eltűnések miatt nagy lesz itt a felfordulás. Abdallah engem nem fog keresettni, mert veletek lesz elfoglalva, nem fogja tudni, hogy a kicsit nem vitted magaddal. Rólam azt hiszi majd, hogy a sivatagba mentem meghalni. Nem fog kerestettni. Titeket fog üldözőbe venni, sok fegyveressel. Úgy fogja gondolni, hogy egy gyerekekkel nem tudtok úgysem messzire jutni. De jól jegyezd meg, nem szabad, hogy elkapjon Titeket!

Mélyen Virág szemébe nézett és feszült arcán látszott, hogy figyelmeztetni akarja Virágot valamire.

– Megértetted amit mondtam? Semmi szín alatt ne kerüljön a férjed Abdallah kezére.

Lassan, tagoltan ismételte, nyomatékokat adva minden szónak. Virágban megvilágosodott minden szó értelme.

– Azt mondd, inkább haljunk meg?

– Igen! Te nem tudod milyen az, ha itt valakit kínhalálra ítélnék. A férjednek ez lenne a sorsa. Téged meg a katonáknak adna. Errefelé ez nem ritka.

Virág csak bólogatott csendesen, hogy megértette, de nem tudta elképzelni sem. Honnan is tudta volna? Európában nem történnek ilyenek. Ez a néma bólogatás azt jelezte, hogy szinte már nem érez semmit sem. Az elméje nem tudja feldolgozni a történeteket, már csak sodródik az árral. Gondolataiban úgy érezte, ez az egész nem is velük történik. *Talán csak egy rossz álom és mindjárt felébred. Igen biztos ez lesz, csak sokat evett estére.* Elmosolyodott és tovább bólogatva halkán mondogatta: *igen, mindent értek.*

Szála aggódva figyelte, majd megfogta a vállait, és két kézzel alaposan megrázta.

– Most nem omolhatsz össze! Figyelj rám! Ha azt teszitek, amit megbeszéltünk, semmi baj nem lesz. Te erős nő vagy, hiszen még élsz! Ne add fel! Várnak a gyermekeid.

Virág lassan felemelte fejét és Szála szemébe nézve azt mondta:

– Soha nem adnám fel! Haza fogok menni, és a kicsi Fanni is otthon fog felnőni és a világ legcsodálatosabb gyermeke lesz, mint ahogy a másik kettő is az. Ha kell, Abdallahot a saját kezemmel ölom meg! – törékeny kezeit ökölbe szorította és megismételte: megölöm, ha kell!

– Ez a helyes! Így beszél egy igazi asszony, akinek meg kell védeni a családját. Tudom, hogy sikerülni fog. Nem lehet másképpen. Allah is segíteni fog, mert ami itt történik, az nem az ő akarata szerint van.

Hosszan megölelték egymást.

Mindent pontosan előkészítettek és már csak várni kellett, hogy Nabil jelezze – indulhatnak!

8.

Tamás feszülten figyelt. Végül is úgy döntött, hogy hisz Nabilnak. Sokat morfondírozott magában, de belátta, ezt az esélyt nem szalaszthatja el.

Egyszer csak halk kopogást hallott az ajtó felől. Odabotorkált a sötétben, és mikor Nabil résnyire nyitotta az ajtót, gyorsan kibújt, és szaladt, ahogy Nabil elmagyarázta neki.

Az arcába vágódott a szél által kevert homok, szemét és száját betömte a sok apró kőszemcse. Az orráig sem látott, de futott, ahogy bírt a megadott irányba. Szíve annyira kalapált, hogy érezte bordáin az ütések, azt viszont nem érezte, hogy a levegő mennyire hideg. Gyorsan oda akart érni. Kedvesét akarta csókolni, pici kislányát a karjában tartani, ölelni és többé soha el nem engedni, egy pillanatra sem. Hirtelen mintha a szeme előtt két foltszerű valami mozgott volna, és pár pillanat múlva meglátta a tevéket. Tehát Nabil nem csapta be. Istenem csak továbbra is légy velünk, könyörgött magában. Már nem kételkedett, erősen hitte, hogy Isten segíthet. Lelkének ez volt az egyetlen kapaszkodója. Körbe kémlelt, de Virág és a kicsi nem volt sehol, nem látta őket. Szólni nem mert, mert alig látott valamit és nem tudhatta, hogy nincs-e a közelben valaki, aki esetleg meghallhatja. Meresztgette a szemeit, de a könnyei és a homok gyakorlatilag megvakították. Aztán apró léptekeket hallott, amint futva közeledett. Virág volt az. Ölébe kapta, és szorította, örökre ezt a pillanatot akarta. Virág kibontakozott karjaiból, ömlött a könnye, amint elzokogta, hogy a kicsijüket itt kellett hagynia. Tamás tombolt, futott volna érte, de Virág nem engedte. Tudta, meghalna velük. Imádkoztak és reménykedtek, hogy Szála és Nabil megtartják a szavukat és elhozzák a kicsit a megbeszélt helyre. Fohászkodtak, nehogy Abdallah fegyvereseinek karjaiba fussanak. Gyorsan felkapaszkodtak a tevékre és erőltetett menetre ösztönözve őket elindultak a felkavart homoktól sűrű hidegben a megfelelő északi irányba.

Szála a kis Fannit dajkálta, nézte pici arcát, orrocskáját és a két gödröt mely a csöpp száj mellett volt, amikor mosolygott. Láttá a nyakában a kis láncot egy szív alakú medállal. Virág egy apró papírra ráírta, és a szívbe rejtette, hogy *Fanni* és hogy mikor született, és hol. Mást nem mert, nehogy lebukjon miatta a segítője. Szála elmerengett, hogy Allah vajon miért is büntette ezzel a sorssal...? A saját kisfiát nem tudta megmenteni, de adott egy kicsi lányt, akit meg kell szabadítania a halál torakából. A haláltól már régóta nem félt. Megváltásnak érezte volna, de most értelmet nyert az élete. Virág megígérte neki, hogy ha tervük sikerül, őt is, és Nabilt is magukkal viszik Európába. Európa... – ez a szó számára egy távoli, ismeretlen jövőt tartogat, ami talán emberibb lesz, mint eddigi rövid élete.

Nabil, mondogatta magában Szála, a férfi nevét ízlelgetve. Régóta érzi, hogy valami történik közöttük. Egyikőjük sem mert még utalni sem azokra az érzésekre, mely mind a kettőjüket kínozták. *Talán majd Európa*, gondolta. Talán ott majd ő is igazi asszony lehet Nabil mellett. Most merte először bevalani magának, lelkébe rejtett titkát, szerelmét Nabil iránt. *Allah segíts nekem* – rebegte halkan.

Ebben a világban a lányoknak nincsenek irataik, nem tartják őket számon, nem tartozik értük elszámolási kötelezettséggel senki. Először apjuk tulajdona, később eladják őket. Az, hogy vannak érzéseik, nem érdekel senkit. A legszörnyűbb az, hogy még az asszonyokat sem. Házon belül az első asszony korlátlan hatalommal bír a többiek felett, de férje vagy inkább azt mondhatjuk: gazdája, neki is élet-halál ura. Itt a házasság nem olyan kapcsolat, amit a szerelem és az összetartozás érzése szül. Házasság előtt nem találkoznak, csak közvetítők által hallanak egymásról. Szála sokat szenvedett, mikor idekerült. Az első asszony kínzásait is viselnie kellett. Most ennek vége lesz. Örökre megszabadul ebből a pokolból. Tanulni fog! Nagyön kívánta a tudást, bár csak lopva volt módja néha könyvet

olvasni, vagy újságot, melyet Nabil juttatott be hozzá. Igen, a szökésnek sikerülnie kell!

Felállt és csöngetett. Kisvártatva egy nagyon öreg nő lépett be. Szemei könnyei ellenére is mosolyogtak, amint Szálára nézett, de a bánat is ott volt bennük. Ez a szolgáló asszony, azóta vette oltalmába, mióta itt volt. Nagyon szerette, anyja helyett anyja volt. Most ő segít majd a szökésnél is. Soha nem fogja elfelejteni. Elvette a kicsit, bebugyolálta és elvitte magával szó nélkül, csak fejével bólintva egyet. Szála lefeküdt, de tudta, az éjjel nem fog aludni. Gondolatai Virágnál jártak. Csodálta ezt a törékeny, gyönyörű asszonyt. *Ilyen messze, egy ismeretlen világban, és milyen bátran viselte a megpróbáltatásokat! Vajon merre járhatnak a kegyetlen sivatagban? Allah, könyörgöm, vigyázz rájuk* – fohászkodott némán.

Tamás és Virág egész éjjel meneteltek, nem mertek megállni egyetlen pillanatra sem. Lassan kezdett derengeni az ég alja, de aztán pár perc alatt, egy csapásra lett verőfényes napsütés, mintha csak egy lámpát gyújtottak volna fel. A hideget azonnal felváltotta a nagy hőség. Sehol nem láttak semmit csak a homokdűnéket minden irányban.

– Tovább kell mennünk – mondta Tamás, bár látta, hogy Virág már alig bírja tartani magát a nyeregben. – Drágám csak egy kicsit tarts ki még, valahol menedéket kell a hőség elől találni, különben itt veszünk mind a ketten! – Tamás nézegette az iránytűt és a térképet is, nehogy véletlen rossz irányba menjenek.

– Nemsokára elérünk egy oázist a térkép szerint, ott megpihenhetünk.

Virág kiszáradt torkából alig jött ki hang.

– Nem, oda nem mehetünk! Abdallah elsőként ott fog minket keresni. Menjünk tovább északra, és ne álljunk meg sehol, ki kell bírunk, vagy minden hiába volt!

Az asszonynak igaza van. Ő is tudta ezt, de annyira féltette, hogy inkább megkockáztatná azt a helyet. Virág gyorsabb lé-

pésekre nógatta tevéjét és elindult tovább, a végtelen semmi-
ből a végtelen semmi felé.

9.

Szála nagyon sokáig nem aludt el, de aztán mégis elnyomta az álom.

Kiabálás, lövöldözés zajlott a sátor előtt, amire felijedt. Kisvártatva Abdallah rontott a sátorba, szabályosan őrzöngött, felrángatta Szálát és az arcába csapott az öklével. Az üres bölcst összetörte, artikulátlanul ordibált.

– Megszöktek! Megszöktek! – rohangált föl alá és egyre üvöltözött tovább – Ezért még megdöglesz! – sziszegte.

Szála nem szólt semmit, csak nézte fásultan ezt a gazembert, kiben annyi lélek sem volt, mint egy kígyóban. Szeme sejtelmesen mosolygott. Abdallah megint az arcába vágott, erre megtántorodott és összerogyott. Abdallah még belerúgott és kirohant a sátorból.

Szála mikor visszanyerte az eszméletét, hirtelen nem tudta, hol van, mi is történt. Gyorsan összeszedte magát, mert rádöbrent, nincs egy perc sem a késlekedésre. Hófehér csadorba tekerte testét, melyből csak a szeme látszott ki. Hogy az arca előtt se nyílhaszon szét a lepel, a fogával fogta össze. Kibújt a sátorból, körülnézett, és úgy tűnt, mindenki szétszaladt, mert egy lelket sem látott. Nem túl szerencsésen, a gibli tombolása is alább hagyott. Ettől az ürességtől, a végtelen csendtől, a tábor egy elhagyott szellemtanyának tűnt. Szála a hőség ellenére megborzongott. Gyorsan szedte apró lábait és sietve indult egy, a tábor szélén álló sátor felé.

Nabil úgy intézte a dolgokat, hogy a szökés a lehető legtovább titokban tudjon maradni. Az életével játszott, de Szála kedvéért mindent megtett volna. Soha nem felejtí el azt a napot, mikor a sikoltozásokat hallotta Abdallah sátrából. Éppen őrsgben volt a sátor mellett. Aztán egy idő után csend lett. Dermesztő csend.

Akkor tudatosodott benne, hogy ez a lány mindennél többet jelent neki, szereti teljes szívével. Meg akarta védeni mindentől. Akkor nem tette meg. Azóta bármit kért, segített neki.

Addig a napig nem foglalkozott a nők helyzetével, nem érdekelték. Fiatal katona volt, alig húsz éves. Láta a gyerek-lányt, akit Abdallah hozott magával valahonnan. Még nem volt eltakarva az arca, és soha nem látott nála szebb arcot. A ragyogó fekete szemekben rettegés tükröződött. Sokáig kísértették álmában is. Teltek a hónapok és nem látta többet, csak azon a bizonyos napon. Soha nem felejtí el, amikor bevitték a sátorba és sírva könyörgött, hogy ne bántsák. Akkor már csak a szemeit látta, de rögtön tudta, hogy ő az. Hatalmas fájdalmat érzett a szívében, mikor tekintete találkozott a könyörgő, fekete szemekkel. Nem tudott segíteni, megdermedt. Eszébe jutottak az ő játékaí is a szülői háznál, ahol külföldi, főleg fülöp-szigeteki szolgálónak megvásárolt kislányokat kaptak a fiúk, hogy kiéljék vágyaikat. Még most, utólag is szégyellte magát, ha arra gondolt, hogy miket művelt.

Azóta minden pillanatban szenvedett a tudattól, hogy Szálát Abdallah bármikor kínozhatja. Megesküdött, hogy ezért egyszer megfizet Abdallahnak. Mérhetetlen gyűlölet volt benne, és most eljött az ő ideje. Eltűntetett minden nyomot, ami arra utalt volna, hogy a két ember merre menekülhetett. Még arra is volt gondja, hogy az ellenkező irányba hamis nyomokat készítsen, ami arra a tévútra vezethette Abdallahot, hogy a déli oázist célozták meg, és ott keresse őket. Ha ezt az egy napot meg tudják úszni, akkor már van esélyük, de az a törékeny asszony, vajon bírja-e? Bár látta, mikor elfogták, milyen tigrisként küzdött a gyermekéért.

A felfordulás során sikerült elérnie, hogy itt maradjon a tábor védelmére, mikor Abdallah sietve elvágtatott a sok fegyverrel.

Tamás és Virág megállás nélkül meneteltek észak felé. Már alig bírták a hőséget elviselni, mikor az egyik homokhegy mö-

gött egy teljesen összedőlt építmény romos maradványait találták. Leszálltak a tevékről és a romok közé menekültek az elviselhetetlen napsugarak elől. Legalább ötven fok volt és olyan száraz volt a levegő, hogy a szájuk szétrepedt, szemeikből kiszáradt a könny és annyira égett, hogy alig láttak vele. Találtak egy bedőlt nyílást, ami valahová lefelé vezetett. Tamás bebújt a lyukon és egy pince maradványait fedezte fel. A levegő is lényegesen hűvösebbnek hatott, és a majdnem sötét félhomály szinte simogatta őket. Virágot is behúzta maga után, és átölelte karjaival. Jó darabig így tartotta, nem is akarta elengedni. Csókolta a homlokát, a szemeit. Beleőrült a gondolatba, hogy az asszony élete is veszélyben van.

– Itt maradunk, estig pihenünk, és éjjel megyünk tovább – suttogta, mintha titok lenne, és valaki meghallhatná. Annyira nagy volt a csend, hogy úgy érezte, nem szabad megtörnie.

Kibújt a lyukon, a tevéket is árnyékba vezette, leszedte a málhát róluk, és visszabújt a pincébe. Lefeküdt Virág mellé, és összeölelkezve elaludtak, egymás szívverését hallgatva.

Nabil és Szála a kicsi Fannival már több órája elindultak a táborból. Ők is észak felé haladtak, de kerülőket iktattak be. Nabil úgy ismerte a sivatagot, mint a tenyerét. Biztos kézzel vitte őket a szabadság felé. Egész életét a sivatagban töltötte, már gyerekkorában is mindig magával vitte az apja, akkor is, ha a családot otthon hagyta. Nagyon gazdag családból származott, mindig megvolt mindene. Most már nem értette önmagát, azt, hogy ifjúkori lelkesedése miből fakadt, és miért állt be Abdallah kétes hírű csapatába. Szülei taníttatták, ezért rendkívül művelt férfi vált belőle. Már régen a maga útját járta volna, és nem Abdallah seregében töltötte volna az időt, ha azok a gyönyörű fekete szemek nem babonázzák meg ennyire. De most végre, itt van ez a drága teremtség, az övé lesz, csak az övé! Annyira boldog volt, hogy tudta, nincs olyan akadály, melyet ne győzne le Száláért. Ha az a feltétel, hogy Európába menjenek, hát akkor Európa lesz az otthona, a lényeg, hogy

Szála örökre vele lehessen. Gondolatai összevissza csapongtak, míg haladtak egy titkos vízlelő hely felé, melyet Nabil jól ismert, de tudta, Abdallah emberei, sőt maga Abdallah sem tudja, hogy itt van.

– Mindjárt odaérünk – mondta Szálának.

Mióta elindultak nem szóltak egy szót sem egymáshoz. Ha jól belegondolt Nabil, még szinte sosem beszélgetett Szálával, csak fél mondatokat tudtak váltani egymással. Azt sem tudja, az asszony érez-e iránta valamit, de reménykedett benne, hogy igen. Addig semmit nem fog erőltetni, amíg Szála magától nem akarja. Tudta, nehéz lesz kivárni, de ez a gyönyörű nő minden türelmet megérdemel.

Szála kényelmesen befészkelve magát ült a tevé. Nabil szabályos fészket épített az állat hátára nekik, hogy se őt, se a kislányt ne érje a nap, és amennyire lehet, kényelmesen utazzanak. Sajgott az arca meg az ajka, ahol Abdallah ütései érték, de most nem érezte kellemetlennek még a fájdalmat sem. Boldog nyugalom volt a lelkében, mert azzal az emberrel lehetett, aki nagyon sokat jelentett neki és teljes bizalmát élvezte. Valahogy Nabilről soha nem tudta elképzelni, hogy bántaná, vagy rosszat tenne neki. A szíve azt súgta, hogy ez a férfi nem olyan gonosz, mint Abdallah. Nem kell félnie tőle. Ha ránézett, olyan borzongás futott végig a testén, amelyet még soha nem érzett. Nabil nagyon szép férfi volt, arca, mint egy istenségé, szemei valamilyen érdekes felsőbbrendűséggel néztek a másik emberre, tekintete büszkeséget sugárzott, és ha belenézett elhagyta az erejét. Tudta, ez a férfi lett az élete értelme.

10.

Abdallah és emberei örült iramban üldözték a szökevényeket. Elindultak a nyomokat követve délnek, a kétszáz kilométerre lévő oázis felé. Már jó ideje mentek, mikor Abdallah hirtelen megálljt parancsolt. Megérezte, hogy becsapták, mert ennek az iránynak semmi értelme nem volt. Csavaros agya gyorsan járt, és egyre jobban megvilágosodott előtte, hogy félrevezették. Rájött, mi lehet a valóság. Visszafordította a csapatot a táborba.

Mint sejtette, Szála már nem volt sehol, és nem volt sehol Nabil sem. Minden sátrat feldúltak, a tábor szélén lévőket is. Előráncigálták az idős asszonyt, és haját tépve követelték, árulja el merre mentek. Abdallah őrzöngött haragjában, előhúzta szablyáját, és egyetlen suhintással lefejezte az asszonyt. Kiadta a parancsot, hozzák elé mind a kettőt. Két részre osztotta az embereit, az egyik csapatnak Szála és Nabil elfogása lett a feladata, és a táborba addig nem térhetnek vissza, amíg kézre nem kerítették őket, élve vagy holtan.

A másik csapat élére saját maga állt, és északra véve az irányt, üldözni kezdte Virágot és Tamást.

A nap már lebukóban volt a horizont szélén, sugarai vörös fényt vetítettek a pusztaságra. A fény szikrázva csillogtatta meg az apró homokszemek közt megbúvó, csillámló apró köveket, ragyogó táncot lejtve haladtában. A nappal utolsókat pislantott, szinte menekülve a sötétség elől, majd egy csapásra eltűnt a forrósággal együtt.

Nabil bevezette Szálát a szikla hasadékán át egy teremszerű hatalmas térbe, ahol a víz óriás méretű sziklákon zubogott alá, évezredek óta, egy tóba ömölve. A szemlélő azt hihetné, rögvest kicsordul, de valami miatt ez sosem következett be, a víz szintje állandó volt, nem változott. Szála leguggolt és ivott a vízből, mely kristálytisztán ragyogott. Engedte látni a mélysé-

get, ami a felszín alatt volt. Mikor a kezétől feléledt hullámok elcsendesedtek, a tükörsima vízből egy gyönyörű arc nézett rá. Csak nézte, tudta, hogy az ő arca, mégsem ismerte fel, mert ilyennek soha nem látta a tükörben.

Nabil az állatokat is bevezette, bőrkötet terített a földre, helyet csinált, az asszony megszoptatta a kicsit, majd ringatva, dúdolván elaltatta. A férfi csak nézte, nézte rajongva. Nem mert szólni, megmozdulni sem, azt akarta, hogy ez a kép mindig ilyen legyen. Szála felállt és a vízeséshez ment, ruháját szégyen nélkül dobta le, teste lángolt, szerelemre éhezett, a benne szunnyadó parázsból hatalmas tűz lett. Beállt az ömlő víz alá, amely kellemesen, hűsen simogatta bőrét. Haját leengedte, szemével a férfit kereste. A két tekintet összefonódott, nem kellett szavak. Ő csak állt ott, Nabil meg szerelemtől részeg tekintettel nézte. Aztán odalépett hozzá, magához húzta és megölelte. Szenvedélyes csókjaiktól a föld is megindult, az ég is megremegett, tündérek jártak vad táncot ereikben. Mikor egészen összeforrtak, az asszony testében a gyönyör, mint tűzhányóból feltörő láva áramlott szét. Nabil érezte, ahogy kedvese teste megfeszül és remeg, bőrén a csillogó kis gyémántok patakokká duzzadtak. Rájött, hogy eddig bármit is érzett, az semmi nem volt ehhez képest. Szála félig lehunyt szempillái alatt látni a vágyat, érezni forrón lüktető teste szorítását, hihetetlen érzés volt. Nem gondolta soha, hogy ez ilyen gyönyört nyújthat. Magjait elültette, megvalósítva az évezredek óta fennálló körforgást, mely a jövőt biztosítja. Megsemmisülten feküdtek egymás karjában, lihegve, izzadtan, teljesen elzsibbadva. Lassan felkapta őket az álmok szellője, és tova-szálltak vele a végtelenbe.

11.

Az éjszaka sötétjét megtörte a telihold fényes ragyogása és a csillagok szikrázása, olyan világosságot teremtve, hogy látni lehetett az árnyékokat. Két elgyötört, fáradt, lassan távolodó ember sziluettje rajzolódott ki a mozdulatlanságban, amint tevéiken haladtak előre. Nem beszéltek, hisz kettejük közt már régóta nem volt szükség beszédre, tudták és érezték egymás gondolatait. A hőmérő higanyszála mínuszt mutatott volna, ha lett volna, aki mérje. Tamás és Virág, takarókba burkolózva, szemüket a messzeségre irányítva poroszkáltak a feltetelezett út felé, ahol segítséget reméltek.

Nabil neszezést hallott, de nem akarta a szemét kinyitni, nem akarta az álmot megszakítani. Olyan csodálatos álmot látott! Boldog volt, mint még soha életében. Hirtelen veszélyt érzett a zsigereiben. Talpra ugrott. Hallotta, hogy kint lovasok járkálnak. Remélte, hogy felelőtlensége nem fog végzetes következményekkel jární. Nem lett volna szabad hagyni, hogy az álmom a hatalmába kerítse. Szála édesen aludt a kislánnyal. Remélte, hogy a gyerek nem most fog felébredni. Ezek szerint Abdallah túl hamar rájött a szökésükre. Erre nem számított, remélte, legalább egy nap előnyük lesz. Sebesen jártak a gondolatai, hogy most mit tegyen. Ha itt találják, Szálát megölik, de ha nem is itt ölnék meg, akkor megteszik, ha a táborba viszsza viszik. El kell valahogy terelnie a lovasok figyelmét ettől a helytől! A bejáratot biztosan nehezen találják meg, de ha már ennyire gyanús nekik a hely, akkor előbb-utóbb bejutnak ide. Felébresztette Szálát, és halkán megmondta neki, hogy elmegy, megpróbálja elcsalni innen a fegyvereseket. Szála csak bólintott, és nézte a sötétben az arc körvonalait, majd lassan felemelte kezét és megsimogatta a férfi arcát. Nabil megfogta a kezét, a tenyerébe csókolt és suttogva mondta.

– Szeretlek, kedvesem. Örökké szerettelek és örökké szeretni foglak, bármi történjen. Kérlek, ne mozdulj innen egész nap. Nemsokára reggel lesz, és a hőségben meghaltok, ha eltévedsz. Te nem ismered a sivatagot. Ha estig nem térnék vissza, indulj el. Mindig északnak haladj, és kétnapi járásra megtalálsz a családom táborát. Apám most ott van. Mondd el neki, hogy ki vagy, és ő meg fog védeni mindenkitől, mert tudja, hogy mit jelentesz nekem.

Szála könnye végigfolyt az arcán, némán sírt, nagyon féltette a férfit. Nabil gyengéd csókot lehelt az ajkára, és egy eldugott résen át kiosont az éjszakába. Egy idő után Szála már nem hallott semmilyen zajt, a lovasok másfelé vették az irányt. Szála megsemmisülten ült a sötétben, nem tudta most mi lesz vele és a gyermekkel.

Nabil nagyon kockázatos tervbe fogott, de sikerült neki. Feltárta titkát Abdallah emberei előtt, akik igazság szerint eddig is tisztelték és nem is nagyon tetszett nekik a feladat, hogy ártsanak neki. Rögvest mellé álltak, és mint az uralkodó rokonát kísérték Abdallahhoz.

Villogó szemekkel állt egymással szemben a két férfi, mint két megvadult dűvad. Abdallah haragja, tehetetlen dühe miatt olyan volt, akár egy kitörni készülő vulkán. Már tudta, hogy Nabilt nem bánthatja, nem állhat rajta bosszút, mert az uralkodó család tagja. Dühös volt, de fékezte haragját. Az elmúlt években is feltűnt neki a fiú műveltsége, kiegyensúlyozott higgadtsága. Régóta észrevette, hogy tudott az embereivel is bánni. Jobb, ha nem akaszkodik össze vele. De azért ez nem lesz elfelejtve, gondolta magában.

Kétes értékű mosolyt erőltetett az arcára, és mézes-mázos hangon megszólalt.

– Drága barátom, ha tudtam volna, hogy az uralkodó rokona megtisztelti táboromat, biztos, méltó fogadtatásban részesíttelek volna. Ha tudtam volna, hogy kívánod azt a nőt, azon-

nal a tiéd lett volna. Fogadd el ajándékba, tégy vele, amit akarsz. Jó az ízlésed, jó kis fruska, kicsit nyafogós, de egy két pofon helyre rakja. Én csak a gyereket kérem vissza.

Nabil rezzenéstelen arccal nézett Abdallah szemébe. Évek óta figyelte. Eleinte azért jött ide, mert a híre miatt egy tiszteletet érdemlő harcost képzelt el. Azt hitte, hogy bátor, igazságos katona, aki hitéért és népe boldogulásáért harcol. Ezért nem is árulta el, hogy milyen magas rangú család sarja. Tanulni akart a nagyhírű férfitől. Az évek alatt azonban rá kellett ébrednie, hogy Abdallah, bár tényleg kiváló harcos, nagyon gonosz és kegyetlen ember.

Nabil lassan, méltóságteljesen szólt.

– Az uralkodó üzenete, hogy tedd tiszteleted nála a fővárosban. Elvárja, hogy haladéktalanul jelenj meg előtte. Beszélni akar veled. Most pedig távozom, és már nem térek vissza táborodba. Az idegen gyerek sorsáról pedig egyedül Szála dönt, jobb, ha nem tervezel vele kapcsolatban semmit.

Azzal sarkon fordult, felugrott pompás telivér lovára, és elvágatott.

Mikor Szála meglátta, azt hitte, szellemet lát. A félelem és a kétségbeesés már teljesen felőrölte szegényt. Nabil lecsókolta arcáról a könnyeket, és próbálta megnyugtatni, hogy ne féljen soha többé, mert senki nem bánthatja. Nyertek annyi időt, hogy bántódás nélkül elérjék apja táborát. Szála csak nézte a férfit és ömlött a könnye, a boldogság patakjai mosták szép arcát.

Tamás és Virág több mint egy hete voltak úton. Sejtéseik szerint másnapra kellett volna megérkezniük a városba, ahová a találkozó meg volt beszélve. Erejük fogytán volt, de egyikük fejében sem fordult meg egyszer sem, hogy feladják, vagy elhagyják magukat, pedig voltak nehéz pillanatok. Többször is látták Abdallah és emberei nyomát. Életük hajszálon múlt. A térkép, amit kaptak, tökéletesnek bizonyult. Olyan helyek vol-

tak rajta feltüntetve, amelyet Tamás soha nem talált volna meg, s e nélkül esélyük sem lett volna a túlélésre. Ezek a rejtett vízelőhelyek ott vannak a sivatagban, de lehetetlen megtalálni. Csak nagyon kevesen tudnak róluk, helyük ismerete apáról, fiúra száll. A térkép segítségével tudtak eddig eljutni ideig, és elkerülni azt, hogy üldözőik megtalálják őket. A kősvatag szélén jártak, ahol már apró növények, bozótok is láthatóak. A természet jelezte, hogy itt még küzd a sivatag terjedése ellen: próbál megkapaszkodni, és életet teremteni a kegyetlen klíma ellenére is.

12.

Szála a boldogságtól repdesni tudott volna. Mikor megérkeztek, Nabil családja nagyon nagy szeretettel fogadta. Több nap is eltelt a kellemes barátkozással.

A lelke legmélyén nagyon félt, hiszen ő még Abdallah felesége volt hivatalosan. Bár férje kijelentette, hogy Nabilnak adja – és ez ebben az országban elégséges a váláshoz – lényeges természetesen, hogy olyan két tanú előtt történjék a kijelentés, akik később is bizton ezt tanúsítják. Viszont abban a táborban csak Abdallah emberei voltak, és ők nem valószínű, hogy vezérük ellenében mertek volna nyíltan tenni bármit is.

Szála külön sátrakat kapott, megfelelő személyzettel, mint az uralkodó unokaöccsének leendő első felesége. A kicsi Fanni is biztonságban volt. A városba fegyveres kísérettel fogja vinni. Holnap indulnak, mert már így is késtek két napot, mivel a megérkezés és a megmenekülés örömére rendezett ünnepség két napig tartott.

Virág és Tamás a végkimerülés határán járt, amikor megláták a város első házait. Természetesen a város fogalma kicsit másképp értelmezendő, mint Európában. Fehérre festett, lapos házak jellemzik az építészeti stílust, zöld rolókkal. Az üzleteknek nincs kirakata, mikor kinyitnak, felhúzzák a rolókat és a bejárat mögött, mint egy raktár tárul fel az üzlet. A cukrot, a lisztet, zsákos kiszerelésben lehet megvásárolni. Csatorna hiányában, a szennyvíz az utcán folyik a házak oldalán kivezetett lyukakból. A szeméthalmokban áll az utcák végén, a szél elhordja, és mindenhova eljuttatja a rengeteg papírt, szemetet, nylon táskát és üdítő dobozokat. A férfiak a házak előtt, az utcán guggolva főzik a saj-t*, ami erős zöldteaából és fodormentából készül. Teázás közben szívják a vízipipát – amely

**ejtsd sehit*

dunsztos üvegből készül – egyik kézből a másikba továbbítva.

A forró levegőben fűszeres illat keveredik a rothadó szemét bűzével, az autók arra mennek, amerre akarnak, így rendkívül nehéz megállapítani, merre van az előírt menetirány. A sofőrök a fék helyett a dudát nyomják, sajátos zenei aláfestést biztosítva a kavalkádnak.

A leírtak alapján elég gyorsan megtalálták azt az épületet, amelyről ránézésre senki nem hitte volna, hogy egy panzió. Az volt.

A tulajdonos a tevékért cserébe egy hétre kiadta a szobát, méghozzá ellátással. Persze a tevék százszor többet értek, de Tamásnak most nem volt ereje alkudozni. Úgy gondolta, egy hétnél tovább semmi szín alatt nem kell itt maradniuk. Remélte, hogy Szála és Nabil is sikeresen kijutott a sivatagból, és már itt várják őket, a megbeszélt helyen a kis Fannival. Elfoglalták a szobát, amely most felért egy hiltoni lakosztállyal. A folyosón lévő zuhanyzónak nevezett helyiségben, egy műanyag csőből folyt a víz, és egy lyukon keresztül távozott az utcára. Most ez is maga volt az álom, mivel fürödni lehetett. A szobában félhomály volt, csak az elsötétített ablakon keresztül szűrődött be némi fény. Fullasztó volt a levegő, de mégis hűvösebb, mint kint a szabadban. A földön, két matrac szolgált ággy gyanánt, letakarva egy valamikor fehér színű vászonnal. Más bútor nem volt. Nem is kellett. Ledőltek a matracokra és azonnal álomba zuhantak.

Abdallah arcán kéjes vigyor terült szét, ahogy a telefont hallgatta. Csak annyit mondott: rendben, ne tégy semmit.

Mikor a keresés nem vezetett eredményre, már nem pazarolt több időt rájuk. Sejtette, hogy merre tartanak, gondolta egyszerűbb, ha a városban kapja el őket. Nem is sejtik, hogy nem történhet olyan esemény, amiről ő azonnal ne tudna. Attól sem kellett tartania, hogy nem veszik észre az érkezésüket, hiszen két elgyötört európai ember, mindenképpen feltűnő egy olyan városban, ahol több év is eltelik, mire egy idegent látni.

Tamás már nem volt lényeges. A robbantásokat nélküle is végre tudják hajtani, legfeljebb több robbanószert fognak használni. Mikor elfogták, csak hirtelen gondolatként találta ki, hogy a segítségével a megfelelő helyre téve a robbanószerkezetet, nagyobb kárt lehetne okozni. Viszont a kékszemű aszszonyért, biztos volt benne, hogy jó pénzt fog kapni. Az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy a személyes érdeklődését is felettébb felkeltette. Most, hogy az uralkodó rokona is belekeveredett az ügybe, mindenképpen értékes zsákmány egy ilyen nő. Egyfelől azért, mert a gyereket Szála akarja megtartani, és akkor jutalmat is kaphat, ha nyom nélkül eltünteti az igazi anyát. Vagy éppen azért, mert Szála összebarátkozott az aszszonnyal és akkor mindenképpen segíteni akar majd rajta. Az uralkodó családnak mesés vagyona van, nem lesznek szűkmarkúak, hogy elkerüljék a nemzetközi bonyodalmakat, ráadásul Nabil kedvezni akar majd Szálának.

Gondolatban már számolgatta a mesés összeget, amit kapni fog. Ő is nagyon gazdag, de a pénzből soha nem elég. A fegyverek és az emberek, akikkel a munkákat végezteti, sokba kerülnek. Csengetett, mire az idős szolgáló belépett, fejet hajtott és várta mit parancsol Abdallah.

– Készíts össze mindent, ami ahhoz kell, hogy a városba menjek. Amíg távol vagyok Haleb lesz a helyettesem, küldd be hozzám!

Haleb nagyon gonosz ember volt. Eltorzult, sebhelyes arca elárult mindent eddigi életviteléről. Göndör fekete haja a válláig ért, félig az arcába lógva. Bokáig érő kabátot hordott, vállán géppisztoly, derekán pisztoly meg szablya egészítette ki az arzenált. Csapatából a legjobb emberének számított. Nem volt olyan galádság, melyet ne végzett volna el örömmel. Számára a gyilkolás élvezetet jelentett, ezért is értették meg olyan jól egymást. Abdallah beavatta a tervbe, amely Halebnek nagyon tetszett. Biztosította a vezért, hogy nyugodt lehet, a táborral nem lesz semmi gond, amíg távol lesz.

– A tábor legyen olyan állapotban, hogy ha megérkezem, azonnal indulhassunk vissza innen. Lehet, üldözni is fognak minket, és harc is lesz. Minden emberem maradjon fegyverben.

Két nappal ezelőtt azért táboroztak le ide, hogy a sivatag is, és a város is megfelelő távolságban legyen, minden eshetőségre felkészülve.

Abdallah tíz emberével sebesen elvágatott a város felé.

13.

Tamás próbálta végiggondolni, mit is tegyenek. Tegnap érkeztek ide, és miután aludtak, ő elment a megbeszélthelyre, ahol Szálával kellett volna találkozniuk, de nem volt ott senki. Azóta egy pillanat nyugtuk nem volt. *Hol lehet a kislányuk? Istenem, csak nehogy baja legyen!* Virág teljesen összeomlott. Magas lázzal feküdt a matracon és Tamás nem tudta, mitévő legyen. Nem volt pénze orvosra. Valahogy értesítenie kell a követséget. Biztos, keresik is már őket, de nem tudta, hogyan tudná a kapcsolatot felvenni velük. Lement a panzió tulajdonosához és elmondta, hogy pénzre lenne szüksége, mert telefonálnia kellene. Kérlelte, engedjen meg egy telefont a követségre. Megígérte, hogy ha segítséget kap, kamatosztól visszafizeti a kölcsönt. Az idős arab férfi nagyon megértőnek bizonyult és megengedte a telefont. Csodák csodájára még azt is hozzátette, hogy ez még belefér a tevék árába.

Tamásnak sikerült elérnie a követséget, és tájékoztatta őket a történetkről. Biztosították, hogy azonnal indítanak egy helikoptert orvossal, emberekkel, akik a segítségére lesznek, de maradjon ott, ahol van. Az idős tulajdonos valóban sajnálta őket. Látszott rajta, hogy szívesen segítene nekik.

– A feleségem ért a különböző gyógy módokhoz, ha gondolja, szívesen felküldöm a feleségéhez.

Tamás megörült az ajánlatnak. A helikopter kora este előtt nem fog ideérni, és ha lenne, aki vigyáz Virágra, ő elmehetne még egyszer megnézni, hátha megérkeztek a kislányával. Abba bele sem akart gondolni, hogy nem, de talán megtud valami hírt, hogy mi történhetett velük. Visszasietett a szobába, és nagyon örült, amikor az ajtón egy nagyon öreg matróna kopogtatott, teljesen bebugyolálva a fekete csadorba. Kezében, egy koszos nylon táskában különböző szárított füveket hozott, egy spirituszmegfűzővel. Leült a földre és egy fém bögrében kotyvasztani kezdett valami lötytyöt. Tamás inkább nem gon-

dolkodott azon, mi lehet az, amit összefőz. Remélte segít, mert Virág egy ideje már nem volt magánál, félrebeszélte és annyira folyt róla a víz, hogy a matrac teljesen elázott tőle. Elmutogatta az asszonynak, hogy el kell mennie, és szeretné rábízni a feleségét, de nagyon siet majd vissza. Az öregasszony bólogatott, Tamás pedig kiiramodott az ajtón és rohant, hogy minél előbb visszaérjen.

Abdallah és az emberei berontottak a panzióba. Durván nekiestek a tulajdonosnak:

– Merre vannak a külföldiek?! – ordították az arcába. Szerencsétlen öreg ijedtében azt sem tudta, hová legyen. Gyorsan megmondta, hogy csak az asszony van itt, és nagyon beteg. Abdallah nagyon elégedett volt a kijelentéssel, bár a betegségnek nem örült.

Valami aggodásféle suhant át az eszén, de elhessegette.

– Még idő előtt ki talál nyiffanni az a némbor – morogta.

A szobában félrelökték az öregasszonyt és elrabolták Virágot. Abdallah az ajtóból visszafordult és egyetlen lövéssel elnémította a jajgató öregasszonyt. A bejáratnál lekasabolták a tulajdonost is, ne maradjon tanú, aki azonosíthatná őket.

Mikor Tamás visszaért, azt hitte megőrült, és amit lát, az csak megbomlott agyának terméke. Hiába ment el a találkozóra, nem volt ott sem Szála, sem a gyermeke. Most csak állt ott a szoba ajtajában és az ablakon át nézte a kék eget, megbénultak a gondolatai, megbénult a teste. *Hová lett Virág? Istenem, ne tedd ezt velem* – fohászkodott megkövülten. *Elrabolták*, mondta egy hang a fejében, de nem akarta ezt hallani. Befogta a fülét, és ordítani szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. Összeroskadott és sírt, mint egy kisgyerek. Idegei felmondták a szolgálatot. csak eddig volt értelme mindennek, hisz volt Virág, aki értelmet adott az életnek. De most mi lesz, hol keresse? Csak zokogott csendesén, férfias fájdalommal, mélyről feltörő könnyekkel.

Aztán lassan föleszmélt, és rájött, ha nem menekül el azonnal, tettesként fogják meglincselni, ahogy felfedezik a panzióban legyilkolt két embert.

Nabil nem igazán értette Szálát, miért akarja a gyereket visszaadni. Látszott, hogy megszerette ezt a kis kékszemű vakarcsot, de hát megígérte, ezért természetesen segít neki. Szerencsére, azt már Szála sem akarta, hogy menjenek Európába. Így aztán némi késéssel, de megérkeztek a városba a megbeszélt helyre. Már két napja vártak hiába, de a kislányért nem jelentkezett senki. Nabil nyugtatgatta még Szálát, de már több órája tudta, hogy mi történt. Nem tudta, hogyan mondja el, nem akarta az asszonyt a rossz hírrel felkavarni. Persze sokáig nem titkolózhatott.

– Kedvesem, sajnos, rossz hírem van – kezdte Nabil.

– Tudom – hajtotta le fejét Szála.

– Drága, ne aggódj. A szükséges lépéseket megtettem. Az emberek fegyverben állnak és kiszabadítjuk a barátnődet. Hidd el, Abdallah nem fogja bántani. Amíg pénzt remél, addig megkíméli. – magához ölelte az asszonyt és nyugtatva simogatta a hátát. Lassan, töprengve kezdett beszélni.

– Nem jó ez így, már én is látom. Sok mindent át kellett értékeljek magamban. Nem volt egyszerű, de sikerült. Nagybátyám, az uralkodó is így látja, és ezért vannak a fundamentalisták részéről a lázadások. De meg fog változni az asszonyok helyzete. Remélem, nem is sokára. Bátran és szabadon mehetsz majd az utcán és akár gépkocsit is vezethetsz! Csókot lehelt Szála ajkára. Nem hitte, hogy képes lesz egyszer egy nőt annyire szeretni.

Az asszony könnyektől ragyogó fekete szemét Nabilra emelte és halkán csak annyit mondott:

– Minden mindegy nekem, csak te velem légy, és szeress.

– Egyetlenem, az életemnél is jobban szeretlek. Ne szomorkodj, nem lesz semmi baj. De kedvesem, mi legyen a kislánnyal? Magadnál akarod tartani?

– Nem... Virág szíve megszakad, ha nem kapja vissza a kislányát. Minket nem fog tudni megtalálni. Itt hagyjuk a követésen. Oda biztos eljutnak, ha túlélik Abdallah üldözését.

Szála, bár nagyon megszerette a csöppséget, nem tudta volna Virágnak tett ígétét nem betartani. A kicsi Fannit betette egy kosárba, összepakolta a ruháit, még pelenkát és anyatejet is tett egy üvegbe a kislány mellé, ha esetleg sírna, meg tudják nyugtatni. Még egyszer megnézte a csöpp arcocskát, ahogy időnként elmosolyodott álmában. Szíve összeszorult, nehéz volt megválnia tőle. Odaadta a kosarat a férfinak, hogy vitesse a követésre. Könnyeit nyelve, megfordult és kiment a szobából. Nabil tudta, hogy most még ő sem tudná megvigasztalni.

Abdallah tábor bontott és azonnal elindította a csapatot vissza, a sivatag belsejébe. Tudta, hogy meg fogják támadni, csak idő kérdése. Remélte, hogy sikerül megegyezni a megfelelő összegen. Mikor Virágot meghozta, utasítást adott az azonnali ellátására, ápolására. Közölte, hogy mindenkit felelőssé tesz, ha meghal. Amikor mindent elrendezett és elindult a menet, Halebet hívatta magához.

– Tudod, mit kell tenned. Az uralkodó unokaöccse nem sérülhet meg, de menj, és mindenáron derítsd ki, hol a gyerek. Vissza kell szereznünk. Nem bánám, ha a férj sem zavarna többé bennünket. Haleb arcán félelmetes vigyor jelent meg:

– Ne aggódj uram, akit én meg akartam eddig találni, az meg is lett, bárhová is bújt a földkerekségen. Egy csecsemő végképp nem lehet akadály. A férfit meg csak bízd rám – fejet hajtva távozott. Volt pár embere a városban, tudta, hamar hírt kap az eseményekről.

Abdallah nem tudott megnyugodni, mióta Virág itt volt a közelében. Legszívesebben állandóan mellette lett volna. Észrevétlenül beleitta magát a zsigereibe egy örült érzés, és mindennél jobban kívánta ezt a kék szemű asszonyt. Először gyűlölni akarta, még arra is gondolt, hogy egyszerűen megöleti, de nem tudta megtenni.

Csak nézte vágyakozva, ahogy ájultan feküdt az ágyon, és apró izzadságcseppek csillogtak a gyönyörű arcán – majdnem beleőrült a vágyakozásba. A láztól tűzpiros ajkakát legszívesebben azonnal csókolta volna. A tejtől duzzadt keblek egyenletesen emelkedtek és süppedtek a vékony pamut ing alatt. Az izzadságtól átázott ing látni engedte a keblek kerekded formáját, a rózsaszín, keményen ágaskodó mellbimbókat. A hosszú, aranyszőke haj szétterült a selyem párnán. Abdallah majd az esztét veszttette a látványtól. Még az is megfordult a fejében, hogy nem alkudozik, nem érdekli a pénz sem, egyszerűen megtartja magának ezt az asszonyt. Ez az uralkodó belekeveredése miatt nem tűnt jó ötletnek, de ahogy telt az idő, egyre biztosabban tudta, Virág vagy az övé lesz vagy senkié. Egyszerűen kell neki. Sebesen száguldott a vér az ereiben. Eddig nem érzett ehhez fogható érzést egy nővel kapcsolatban sem.

14.

Mikor Tamás magához tért az első döbbenetből, és kicsit sikerült megnyugodnia, próbálta összeszedni a gondolatait. Tudta, Virágnak csak akkor van esélye a megmenekülésre, ha ő nem roppan össze és kiszabadítja. Senki más nem segíthet rajta. Biztos volt benne, hogy Abdallah keze van az elrablásában. Gyorsan kiment a szobából, és a recepcióként funkcionáló négy lábú faasztalnál telefonált. Utána átkutatta a fiókokat, talált némi pénzt, meg egy pisztolyt, amit magához vett és sebesen távozott.

A helikopter öt emberrel érkezett, este hét óra körül. Tamás a parancsnoknak, gyorsan elmondta mi is történt, és kérte, menjenek azonnal Abdallah után. A parancsnok beszélt rádión a főhadiszállással és engedélyt kért a beavatkozásra. Legnagyobb megdöbbenésére, nem kapta meg az engedélyt. A főhadiszálláson közölték vele, hogy azonnal térjenek vissza a bázisra. Tamás üvöltözött a rádiónál szolgálatot teljesítő katonával, de az csak annyit mondott, hogy ő csak a parancsot továbbítja.

A parancsnok nagyon magas, rövid, szőke hajú, jóképű férfi volt, Bradnek hívták. Látszott rajta, hogy sok kalandot átélt már, és izmait nem csak az edzőtermekben gyúrta acélossá. Ujjatlan trikója jól kiemelte széles vállait. Tamás is jó megjelenésű, elegáns férfi volt, de másképpen férfias, mint a parancsnok. Az egyik finoman sármos, a másiktól pedig sugárzik a nyers erő.

Tamás könyörgött a parancsnoknak, hogy higgye el, Virág óriási veszélyben van Abdallah kezében.

Brad hallgatta, és nem szólt ugyan senkinek, de legnagyobb vágya volt a régóta keresett Abdallahot elkapni. Úgy érezte, eljött a pillanat. Nem gondolkodott hát, csak bólintott.

– Kapsold ki a rádiót, megyünk tovább, kiszabadítjuk az asszonyt!

Felugrottak a helikopterre és indult is a propeller. Sebesen körözve, nagy port kavarva maga körül, nehezen emelkedett el a földről, a nézőnek az volt az érzése, nem is tud elszakadni, de aztán egy pillanat alatt nagy sebességgel elindult a sivatag felé.

Nabil a kosarat, benne a kis Fannival – Szála kérését figyelmen kívül hagyva – egy küldöncre bízta, ellátva utasításokkal. Azt mondta a küldöncnek, vigye a gyereket a helyi kórházhoz tegye le és rögtön jöjjön el. Nem derülhet ki, hogy kik hagyták ott. A küldönc ennek megfelelően cselekedett, elvitte a csecsemőt a kosárban, letette a kapuban, becsöngetett és azonnal elfutott.

Kijött egy ápoló a csengetésre, hosszasan körbe nézelődött, nem lát-e valakit, de nem látott senkit. Bevitte magával a kosarat.

Abdallah tábora megérkezett a sivatag mélyébe, egy általuk ismert titkos vízelőhely mellé. Ez fontos része volt az itteni életnek, és a védekezésre való felkészülésnek is. Ha ostrom alá veszik, a támadók nem sokáig bírják majd víz nélkül. Itt egy csatát nem csak az egymás elleni erő dönti el, hanem a természettel szembeni küzdelem kimenetele is.

Az asszonyok sátrát védett helyeken állították fel, és minden férfi fegyverben volt. Abdallah még nem tudta mire számítsa, mivel Haleb eddig nem érkezett vissza a városból. Nagyon várta már a híreket tőle. Nem volt mindegy, hogy tárgyalnak-e vele. Az sem volt lényegtelen, hogy az uralkodó figyelmet szentel-e az ügyre, vagy távol tartja magát tőle, és a hitetlenek sorsát, ha nem is nyíltan, de rábízta. Abdallah azt szerette volna, ha ez utóbbi történik. Előző nap követeket küldött hozzá, drága ajándékokkal kedveskedett neki, hogy maga mellé állítsa. Követeinek szóról szóra azt kellett mondani, amit betanított nekik. Ez is része volt a tervnek. Remélte, mire az uralkodóhoz minden információ eljut, már nem lesznek tanuk

és igazát senki sem cáfolhatja meg. Haleb elintézi az aggályoskodó férjet, a gyereket megszerzik, és akkor Virág majd kezes lesz, mint a bárány, mert a kislányért mindenre hajlandó lesz. Magának sem vallotta be, de már nem a pénz volt a fontos. Vágya hajtotta, hogy a kékszemű asszony örökre az övé legyen. Rendszeresen meglátogatta a sátrában, ahol ápolták Virágot. Mintha kicsit javult volna az állapota. Dzsamila, az első felesége, mindent elkövetett, hogy kedvére tegyen férjének. Abdallah bízott benne, és Dzsamila megígérte, pár hét és rendbe jön teljesen, nem lesz nyoma sem a szülésnek, sem a betegségnek. Sokáig figyelte a most már békésebben alvó nőt. Minél többet időzött az ágyánál, annál jobban a rabjává vált.

Tamás átadta a Nabiltól kapott térképet a parancsnoknak. Ezen tökéletes pontossággal fel voltak tüntetve a vízelőhelyek. Tervük az volt, hogy ha megtalálják Abdallah táborát, a legközelebb eső vízelőhelytől gyalog mennek a táborhoz az asszonyt kiszabadítani. A helikopter majd akkor megy értük, ha Virág már velük lesz. Nyíltan nem támadják meg őket, mert a túlerővel szemben nincs esélyük. A gépen nincs elég fegyver, és az üzemanyag is probléma, csak arra lesz elég, hogy a városig visszajussanak. Nagyon meg kellett fontoljanak minden lépést, elég egyetlen apró hiba, és mindnyájan odavesznek a végtelen homokban. Brad elmélyülten vizsgálta a térképet, mikor a pilóta közölte, hogy a radaron látszik a tábor helye. Meghatározták a pontos koordinátákat és Brad berajzolta a térképre. Nem volt szerencsájük, mert az általuk ismert legközelebbi vízelőhely több mint hetven kilométerre volt a táortól. Tudta ezt Abdallah, nem véletlen táborozott éppen oda. Brad közölte Tamással, így nincs módjuk most kiszabadítani Virágot, vissza kell térjenek a bázisra és egy átfogó tervvel, megfelelő felszereléssel visszajönni. Tamás kétségbe esett. Brad nyugtatta, hogy ő ismeri Abdallah módszereit, régóta próbálja elkapni. Nem fogja bántani Virágot, mert pénz kell neki.

– Mi elkezdünk vele tárgyalni és akkor lesz időnk, felkészülni az akcióra – azzal kiadta a parancsot, hogy forduljanak vissza a bázis felé.

15.

Nabil az apja sátrában állt és hevesen gesztikulálva magyarázott. Apja nézte és sajnálta, hogy nem segíthet neki. Az uralkodó a testvére volt, de ez ügyben nem sikerült jobb belátásra bírnia. Valahogy meg kell győznie Nabilt, hogy semmi butaságot ne tegyen.

– Fiam, tudom, hogy sokat jelent neked ez az asszony, de törvényeink értelmében bebizonyosodott, hogy házasságtörést követett el. Három tanú egybehangzóan bizonyította, hogy látták, ami történt és elfogták a férfit is. A városban fogják az ítéleteket végrehajtani. Törődj bele fiam! – mondta Nabil apja.

– Nem Apám! Szemenszedett hazugság. Abdallah fondorlata és hamis tanúi! Nem teheted ezt velem! Szála a legerényesebb nő a világon és tudod, hogy én mindennél jobban szeretem már nagyon-nagyon régóta.

– Tudom, fiam. De reméltem, hogy mivel már a tied volt, kigyógyultál kicsit ebből az örültségből. Egy nőhöz sem szabad ennyire ragaszkodni. Válassz akárhány másikat, ha kell, hozatok neked bárhonnan. Ne butáskodj fiam, Szála csak egy nő!

– Apám, könyörgöm! Engedd, hogy elvigyem, mielőtt ideérnek érte. Elrejttem, elviszem Európába, vagy bárhová, ahol boldogok lehetünk! Nem engedem megkövezni! Allah nem létezik, ha ez megtörténhet! – Nabil kiabált, őrjöngött, de apja számított erre, és a sátor bejáratnál katonák álltak, nehogy Nabil butaságokat tegyen, míg Szálát elszállítják.

– Allah mindig tudja mit, miért tesz, fiam. Ne káromold őt! Nem vitatkozom erről többet. Te nem mehetsz el innen, hiszen magas rangú vagy és szükség van rád, itt a hazád. Az uralkodónak céljai vannak veled. Ha ez nem történik, akkor sem engedte volna, hogy első feleségnek vedd el, már kiválasztotta neked az első feleségedet. Annak egy érintetlen lánynak kell lennie, hiszen ő fogja a fiaidat szülni, akik a család jövőjét

biztosítják. Rangodnak megfelelő leány lesz, és gyönyörű, majd meglátod, Te is kedvedet leled benne.

– Nem! Nem! Ez nem lehet! – ki akart rohanni a sátorból, szaladni, megóvni akár puszta kézzel is a szerelmét. A katonák megfogták, szorosan tartották, és nem engedték mozdulni sem. Ekkor hallotta a sikoltozást, Szála zokogását, amint a nevét kiáltja, és segítségért könyörög. Hallotta, ahogy durván ordibálnak vele. Tudta, mi történik, sokat látott már ilyet. Eddig fel sem tűnt neki, milyen aljasan durva rendszer ez. A férfit korbácsütésre büntetik, az asszonyt pedig kínhalálra: megkövezik az emberek a főtéren, méghozzá nyilvánosan. Most ruháját szaggatják le róla, csak egy hosszú fehér vászonruhában lesz, mikor kivégzik. Közben a katonák gyűrűjében kiengedték Nabil a sátor elé. Szála már nem harcolt, nem védekezett. Szemük találkozott, és Nabil szíve megszakadt a fájdalomtól. Szála szemében már nem volt félelem, nem volt gyűlölet, csak büszkeség lángolt. Hatalmas fekete szeme méltóságteljesen csillogott. Fejét felszegve büszkén indult el mezítláb a forró homokon.

Mikor Virág felébredt, nem tudta hol van. Körbenézett, gyönyörű sátorbelsőt látott, rengeteg selyemmel, virággal díszítve. Egy fiatal lány szaladt hozzá, mosolygott és hadart valamit. Virág nem értett egy kukkot sem, de gondolta, még mindig alszik és ez még az álom része. Sajnos hamar rá kellett ébredjen, bizony nem álmodik, itt valóság minden. Elrabolták, egy aljas gazember foglya, aki mindenre képes, hogy terveit megvalósítsa.

Abdallah mosolyogva lépett az ágyához.

– Örülök, hogy jobban van. Nem tudom, hogy mire emlékezik, de betegen, lázasan találtunk önre, és hoztuk ide, hogy életét megmentjük. A férjéről nincs hírünk.

– És a kislányom? Hol van a kislányom? – kérdezte halkan Virág.

– Sajnos még róla sincs hírem, de keressük, és minden pillanatban megjöhet a hír, hogy megtaláltuk. Ön egy aljas némbor áldozata lett, aki törbe csalta, hogy gyermekét megkaparintsa – mondta Abdallah álszent képpel mindezt, és arckifejezése tökéletesen illett ehhez a hazug meséhez.

– Ne aggódjon, itt biztonságban van, és ígérem, kislányát a föld alól is előkerítem. Boldoggá tenne, ha ma vendégül láthatnám a sátramban – még nyájasabban mosolygott a válaszra várva. Virág lassan bólintott. Mit is tudna tenni? Hiszen ez az ember akár meg is ölheti, soha nem kérnék számon tőle a tetteit.

– Akkor hagyom önt készülni, ha bármire szüksége lenne, csak mondja ki, és azonnal intézkedem, hogy megkapjon mindent.

Kegyetlen tekintetét nem vette le Virágról, mohón nézték a fekete szemek. Ebből a tekintetből nem lehetett olvasni, tökéletesen néma volt a tulajdonos lelkét illetően. Virág retteggett volna, de most valahogy nem félt tőle. Meg kell tudja, hol van most, hol van a férje és a kislánya. Egy szót sem hitt el abból, amit Száláról mondott Abdallah.

Nem emlékezett semmire, hogy mi történt vele. Utolsó emléke annyi, hogy lefeküdt egy koszos matraca egy szobában, és nagyon rosszul érezte magát. Akkor ott volt Tamás is, és a kislányukért készültek elmenni, egy kis pihenés után. *Gondolkodnia kell. Ki kell találjon valamit. Az is lehet, hogy a kislánya is itt van, csak ez a gazember nem mondja meg neki, hogy zsarolhassa vele.* Virág nagyon művelt és okos nő. Most minden tudására szüksége lesz, hogy ezzel a gonosz, agyafűrt ellenféllel szemben csatát nyerhessen.

Tamás a bázison Braddel beszélgetett egy térkép fölé hajolva. A parancsnok megígérte neki, hogy mindenképp kiszabadítja a feleségét. A kislány már nehezebb kérdés volt, mert róla nem tudtak semmit. Nem tudták, hogy Nabil és Szála hol lehetnek, egyáltalán élnek-e még, hiszen azóta sem jelentkeztek

a megbeszélt helyen. Nem tudta mire vélni a dolgot, és kezdtek rossz érzései lenni. Egy fiatal katona lépett be, tisztelgett és közölte a parancsnokkal, hogy Tamást telefonon keresik. Bólintott és intett Tamásnak, hogy menjen nyugodtan. Tamás nagyon meglepődött a telefonhíváson, mert ki tudhatta, hogy hol van most?

– Halló, tessék, Kuti vagyok.

– Nabil Ibn Hasszan vagyok, az uralkodó unokaöccse. Én segítettem önnek és feleségének kijutni a sivatagból. A kislányáról van szó.

– Hol a kislányom és mikor kapom vissza? A megbeszélt találkozóra nem jöttek el. Közben a feleségemet elrabolta Abdallah és róla sem tudok semmit – Tamás szinte kiabált a telefonba.

– A kislánya nálam van. Sajnos, olyan körülmények merültek fel, amiben a segítséget kell kérnem. Természetesen a kislánya jó kezekben van, és ha segít nekem, sértetlenül vissza is kapja.

Tamás megrettent. Ez zsarolás. Miben tudna ő az uralkodó unokaöccsének segíteni? Elképzelése sem volt, mit tehetne ő Nabilért. A telefonba csak annyit mondott:

– Mit tehetek önért?

– Szálát éppen most hurcolják a városba, ahol meg akarják köveztetni, házasságtörés vádja miatt. Természetesen ebből egy szó sem igaz. Ez Abdallah aljas bosszúja. Tudja, hogy a rangom miatt nem avatkozhatom közbe. Szeretném kérni, hogy a katonák segítségével akadályozzák meg a kivégzést és szöktessék meg Szálát. Könyörgöm, vigye Európába vagy juttassa az Államokba, ha mennek. Nagyon kérem, mentse meg. A pénz nem akadály, minden költségét állom, és mindent biztosítani fogok számára élete végéig – elhallgatott, de még a telefonon keresztül is érezhető volt a kétségbeesése.

Tamás hirtelen nem is tudta, mit mondjon. Ha Nabil nem tudja ezt a szörnyűséget megakadályozni, ő vajon mit tehet? Ráadásul a kislányával zsarolja. Nem bízott már benne. Szálát

ő is szeretné megmenteni, még akkor is, ha senki sem kérné, mert nagyon sokat köszönhetnek neki.

– Természetesen mindent megteszek, hogy segítsék. Mikor, és hol kapom vissza a kislányomat? – kérdezte Tamás.

– A városba vitetem, ha már Szála biztonságban lesz és beszélhettem vele – ezzel a telefon megszakadt, Nabil már letette.

Tamás előadta a történeteket Bradnek, és kérte, segítsen a nőt megmenteni. Nabil viselkedését nem tudták hová tenni, nem értették az egész történetet.

A parancsnok egyre jobban érezte, hogy ez az eset nem lesz olyan egyszerű, mint először hitte. Akkor csak annyiról tudott, hogy a bázison parancsot kapott, és mennie kellett, elhozni a két magyart a veszélyeztetett körzetből. Tudta, hogy repülővel már nem tudták őket kimenteni és a sivatagon keresztül menekültek. Azt hitte, csak az lesz a dolga, hogy két teljesen legyengült szerencsétlent biztonságba juttasson. Nagyon tévedett.

16.

A kórház főorvosa vizsgálta az apró kislányt, akit pár nappal ezelőtt az ajtóban hagytak. Remélte, talán jelentkezik érte valaki, mert nagyon nem örült ennek a csomagnak. Bár ő nem tartozott a radikális iszlám hívei közé, azért egy eldobott kislány neki is szöveget ütött a fejében – *vajon ki lehet az anyja és az apja?* A csillogó kék szeme, hófehér bőre miatt biztos volt abban, hogy külföldiek lehetnek. A nyakában lévő medál szerint, ahol született, nagyon zűrés hely, komoly harcok vannak arra a lázadók miatt. Elképzelhető, hogy a szülők már nem is élnek. Talán valaki megsajnálta a gyermeket. Mindenesetre ő úgy döntött, a legjobb, ha megszabadul tőle. Nem kell neki a sok, adminisztrációs bonyodalom. Behívatta az egyik betegszállítót és utasította, hogy a gyermeket vigyék a fővárosba, és valamelyik követségre adják be. Mivel származása szemmel láthatóan nem idevalósi, ezért legjobb lesz, ha ők foglalkoznak vele. Lehet, hogy már keresik is.

Virágot hófehér selyemruhába öltöztette egy fiatal szolgálólány. Szemeit ezüstszínű ceruzával hangsúlyozta, és a szín még ragyogóbbá tette a világító kék szemeket. Még mindig nagyon gyenge volt, de össze akarta szedni magát. Ez az aljas ember nem láthatja rajta, mennyire elkeseredett. Rettegett a meghívástól, de nem volt választása. Tudta, ha ellenszenvét nyíltan kimutatja, kegyetlenül elbánik vele Abdallah. Úgy gondolta, legjobb, ha úgy tesz, mintha nem tudná, hogy fogoly. Majd azt mutatja, hogy elhiszi, Abdallah a megmentője, és ezért háláját fejezi ki. Elindult a már ismert sátorlabirintuson keresztül, az idős embert követve Abdallah sátrába, ahol gazdagon terített asztal várta. A helyiségben nem volt senki. Az idős ember hellyel kínálta és meghajolva távozott. Virág érezte, hogy a férfi figyeli valahonnan és vizsgálztatja, vajon mit is tesz, ha egyedül van. Próbál-e megszökni, vagy fegyvert

szerezni. Természetesen semmi ilyesmit nem tett, hanem fejét lehajtva imádkozni kezdett.

A férfi nézte az asszonyt és forrt a vére. Örületes érzések tomboltak benne. Ez a törekeny, gyönyörű nő a hófehér ruhában, amint imádkozott, földöntúli volt. Abdallah, szinte megrettent tőle. Annyira tisztának, esendőnek látta, és nem értette ez miért nem öröm számára? Miért szorítja mellkasát valami furcsa érzés, amelyet még soha nem érzett? Felizzott a haragja, mit tesz ez a némbor vele. Legjobb lenne azonnal magáévá tenni, és utána eldobni, mint egy használt rongyot. Remegett a keze, kiszáradt a szája, ahogy elképzelte, szinte már érezte maga alatt a vonagló testet. Akarta a forró ölelését, de csak úgy, ha saját akaratából történne. Látni szeretné szikrázó szemében a gyönyör fényét. Mindent megadna ezért.

Haleb állt mellette, és látta mi megy végbe a vezér fejében. Ránézett és figyelmeztette:

– Uram, ne engedd, hogy ez az asszony ezt tegye veled, mert hatalmas óriásnak tűnik feletted. Alázd meg, és engedd, hadd öljem meg. Akkor többé senkié sem lehet. Veszélyesek ezek a kékszemű szirének.

– Haleb, ez a gyönyörű, aranyhajú asszony az életem értelme lett. Nem tudom mitől, és hogyan, de pár nap alatt, míg beteg volt és néztem, teljesen elvarázsolt. Jól jegyezd meg, amit most mondok. Ha egyetlen haja szála görbül, vagy csak panaszos sóhaj hagyja el az ajkát, megöllek. De még a családod is kiirtatom egy szálíg. Tehát most már tudod mi a dolgod, meg kell védened mindentől. Megértetted?

– Igenis uram – azzal Haleb fejet hajtott. Eddig is gyűlölte a nőket, de ezt a nőt mindennél jobban gyűlölte.

– Akkor tehát a kislány a kórházban van? Ezt biztosan tudod? – váltott hangnemet a vezér.

– Igen, uram. Biztos, hogy ott van, de lehet, hogy felviszik a fővárosba. Nekünk az jó lenne, hiszen útközben minden megtörténhet – torz arcára kiült a szokásos vigyor.

– Amilyen gyorsan csak lehet, ide kell hoznod a gyermeket. Természetesen egészségesen!

– Gondolod Uram, hogy a gyermek hatására megszeret téged? Ne haragudj, de ezt nem hiszem. Az asszonyok legjobb, ha félnek és rettegnek, akkor kezesek, mint a bárány. De ha rájön, mekkora hatalma van feletted, vissza fog élni vele. Vigyázz, Uram!

– Ne aggódj értem. Tudom, hogy mit csinálok. A férjéről mit tudsz azóta?

– Elment a városból a katonákkal. Szerintem nem engedik, hogy itteni dolgokba avatkozzon. A politika most nekünk segít.

– Menj akkor gyorsan a gyerekért, a többit majd megbeszéljük, ha visszatértél.

Abdallah elbocsátotta Halebet és ment Virághoz, aki még ugyanabban a helyzetben, lehajtott fejjel imádkozott. Mikor Abdallah belépett, úgy tett, mintha nem vette volna észre. Meg sem mozdult, csak imádkozott tovább, csukott szemmel. A férfi zavarba jött, ez nem volt számára egy szokványos helyzet. Zavarában köhintett egyet, ettől viszont dühös lett, mert nem akarta, hogy a nő észrevegye zavarát. Virág lassan fel-emelte fejét, és tekintete találkozott Abdallah izzó tekintetével. Nem mozdult, ülve maradt, csak bátran, rezzenéstelen arccal nézett a fekete szemekbe. A férfi nem bírta tovább, elkapta tekintetét és kissé rekedtes hangon megszólalt:

– Üdvözlöm önt a sátramban. Örülök, hogy látom, már jobban van.

Odalépett az asszonyhoz, megfogta a kezét, és nagyon lassan a szájához emelve megérintette az ajkával.

– Köszönöm, Uram. Nagyon sokat jelent nekem, hogy segített megmenekülnöm. Kik is támadtak meg? – kérdezte Virág ártatlanul, tágra nyílt, nagy szemekkel.

– Nem lényeges, már nem élnek a gazemberek. Szélsőségesek voltak, akik most mindenütt ott vannak. Egy fedetlen arcú

nő itt mindig veszélyben van. Nem gondolt arra, hogy nem kellene így járnia? Sok ember számára sértés az arca mutogatása, a vallásunk semmibe vétele.

– Természetesen kívánsága szerint öltözöm, amíg itt tartózkodom – válaszolta büszkén, fejét felemelve.

– Tudja, az önök vallása gyönyörű, de sajátos érdekek miatt félreértelmezik. Az itteni bánásmód a nőkkel elfogadhatatlan egy szabad kultúrában nevelt asszonynak.

– Igen, vannak, akik hatalmukkal visszaélve szigorúbbak a kelleténél. De higgye el, ez nagyon ritka. Nálunk az asszonyoknak kellemes életük van. Mindent megkapnak, amiről máshol csak álmodnak. Ékszerek, ruhák, és sorolhatnám. Itt biztonságban, kényelemben élhetnek. Egyetlen feladatuk van, a gyermekük nevelése és férjük szerelmének fenntartása. Remélem óhaja szerint mindent megkapott, amit kért, és nem szenvedett hiányt semmiben.

– Igen... köszönöm. Elhalmoztak a figyelmességükkel.

– Ez a legkevesebb. Nos, akkor lássunk a vacsorának. Kérem, fogyasszon kedvére. Tölthetek egy pohár bort esetleg? – feleletet nem várt, már töltötte is az italt a kristály kehelybe és Virág kezébe adta.

– Igyunk az ön megmenekülésére – felemelte poharát és kiitta a tartalmát, amelyben természetesen nem bor volt. Virág is ivott, és remélte, hogy legyengült szervezete nem fogja cserbenhagyni. Nem szabad berúgnia, mert az végzetes lehet. Mintha egy oroszlánketrecben sétált volna le, s föl, várva a kiéhezett oroszlánra...

17.

Nabil nem tudott a kórház igazgatójával dülőre jutni. Hiába magyarázta már vagy húszadszor is el, hogy két hete itt hagytak egy kislányt, a kórház igazgatója csak mondta a magáét, hogy higgye el, ide nem hoztak semmilyen kislányt, nincs róla semmilyen információ. A központi rendszerben sem látszik semmi, pedig ha ez történt volna, a számítógépben nyoma lenne. Náluk nem tűnhetnek el csak úgy a kislányok. Nabil azt hitte, beleőrül a tehetetlenségbe. Most mi lesz? Amíg Szála meg nem menekül, nem mondja meg, hogy a gyermek elveszett. Viszont ha túl lesznek ezen a sok szörnyűségen, és kiderül, hogy az ő révén veszett el a kis Fanni, azt soha nem fogja neki megbocsátani. Miért is tette ezt? A magyarázat ott volt a lelkében, csak saját maga előtt is szégyellte bevallani. Igazán soha nem érdekelte a család sorsa. Csak Szála volt a fontos. A nőt meg a férjét – a kislánnyal együtt ő is ellenségnek érezte. Hazája törvényeivel meg volt elégedve, míg Szála élete fel nem nyitotta a szemét. Viszont a nyugati kultúrát és viselkedési normákat elítélte még most is. Mióta bevallotta magának, hogy mennyire szereti Szálát, és látta a szenvedéseit, úgy érezte, a kettő között lenne a helyes megoldás. Viszont eddig sem tett ezért semmit, és ha őszinte akart magához lenni, nem valószínű, hogy változtatni fog a hozzáállásán. Szála az egy rendkívüli helyzet az életében. Szerolem, melyet soha nem érzett.

Kijött a kórházból és azon gondolkodott, hogy embereket kell kerítenie, akik átkutatják a várost, és kikérdeznék mindenkit, nem tudnak-e a kis kékszemű csecsemőről.

Virág már több mint egy éve élt ebben az országban, de nem evett még olyan különlegesen finom és dekoratívan elkészített ételleket, mint amiket Abdallah most feltálatlatott neki. Elképzelni sem tudta, hogy itt a sivatagban, honnan varázsol-

ták elő ezeket a fejedelmi falatokat. Az elkészítésükről nem is beszélve. A számtalan fogásból alig evett valamit, és az is inkább kikíváncozott belőle, de nem akart udvariatlan lenni, ezért erőltette, hogy legalább úgy nézzen ki, mintha jól érezné magát. A férfi láthatón figyelte minden rezdülését. Sok mindenről beszélgettek és meglepődött, hogy milyen sokoldalúan művelt ember ül vele szemben. Választékos modora, visszafogott humora csak még vonzóbbá tette az egyébként is kimonodottan jóképű férfit. Egy idő után azon kapta magát, hogy már nem szorong a jelenlétében, hanem néha még élvezi is a beszélgetést. Oldott hangulatban telt az idő és észre sem vette, hogy már több órája beszélgetnek. Mikor hirtelen az órájára pillantott, szinte megijedt saját magától. Végigcikázott az agyán egy régebben olvasott tanulmány. Az „Elrabolt emberek vonzódása az elrablóiukhoz” címmel. Mikor olvasta, nagyon megdöbbenett, és nem tudott elképzelni olyan helyzetet, amelyről a tanulmányt készítették. Most úgy érezte, azt a tanulmányt teljesen alátámasztják az érzései. Nem akarta, hogy így legyen. Megpróbált csupa rosszat elképzelni Abdallahról, de már nem ment könnyen. A férfi könnyed volt és végtelenül kedves. Azt is mondta neki, hogy kislányaért már elküldött és idehozatja, amilyen gyorsan csak lehet. Azt is megígérte, ha híre lesz Tamásról, azonnal tájékoztatja róla. A legérdekesebb az volt az egészben, hogy elhitte mindazt, amit hallott.

Mozgolódni kezdett, próbálta érzékeltetni, hogy fáradt és jó lenne lepihennie már. Abdallah vette a jelzéseit, udvariasan felsegítette az asztal mellől, ismét az ajkához emelte az apró kis kezét és egy csókot lehelt rá. Ezt olyan finoman tette, hogy Virág megborzongott. A férfi a szemébe nézett és hosszú pillanatokig fogva tartotta izzó tekintete. Olyan tüzet látott benne, amelyet Tamáséban még soha. A pokol tüze égett a tekintetében, és hirtelen jeges fuvallat érintette a szívét. A félelem egy ismeretlen formája hatalmasodott el rajta. Menekülni akart ennek az embernek a közeléből, minél távolabb lenni innen, minél messzebb Abdallahtól. Hirtelen kihúzta kezét a férfiéből

és megfordult, várva az idős emberre, aki majd visszakíséri a másik sátorba. A férfi csengetett, az idős szolga azonnal ott termett és Virág szinte futva menekült vele.

Abdallah egy darabig mozdulatlanul nézett utána, majd kiült az arcára a szokásos félelmetes mosoly. Ebben a mosolyban benne volt a vadász öröme, mikor áldozatát már biztosan becserkészte, a célkeresztben látja a trófeát, és csak el kell sütnie a puskáját.

Szálát, amikor megérkeztek a város főterén lévő börtönhöz, durván belökték egy verembe, aminek a tetején csak egy lelakatolt rács volt. Az emberek, akik megvetették a házasságtörő asszonyt, szabadon, bármit rádobálhattak. Lekuporodott és összehúzta magát. Nem sírt. Várta a halált. Már nem akart élni. Ha végiggondolta, eddigi rövid élete sem ért semmit. Csak azt kívánta, minél előbb történjen végre meg. Még a fájdalomtól sem félt. Tudta, mi vár rá. Jó pár ilyen kivégzést nézetett vele végig Dzsamila, az első asszony, mikor a táborba került. Dzsamila úgy gondolta, a neveléséhez ez is hozzá tartozik. Szerinte ez kellett ahhoz, hogy erényes asszonnyá váljon. Akkor ő is elhitte, ez jár annak, akire kimondják az ítéletet. Azóta már azt is tudja, hogy az ítéleteknek semmi köze nincsen a valósághoz. Sokkal inkább a férjekhez van köze. Ha meg akartak szabadulni valamelyik feleségüktől – ez volt a leggyorsabb megoldás. Ő sem csalta meg Abdallahot soha, még csak nem is gondolt ilyenre. Elszökni is azért akart, mert egyszerűen nem bírta tovább elviselni a kínzásokat. Most csak egy valaki hiányzott örülni, és ez a valaki Nabil volt. Ő miatta szeretett volna még élni. Szívét vasmarok szorította össze, ahogy az utolsó kép a szeme előtt lebegett. Nabilt többen lefogták, és nem hallotta, csak érezte a kiáltását. Milyen kevés idő adatott nekik, és a férfi nem is tudja, hogy egy kicsiny új élet sarjadzik a méhében, s Nabil gyermeke az. A rácson keresztül hallatszott az utca zaja. Csintalan gyerekek futottak oda és köveket, meg szemetet dobáltak rá. Az egyik kis szégyentelen meg lepi-

silt a verembe, utána tovább futottak és jókat nevettek. Várták az izgalmas főtéri eseményeket. Olyan volt ez, mint egy cirkuszi előadás, aktív nézőkkel, kik a vadállatokat helyettesítették. Szála remegett. *Vigyenek, kérem* – suttogta felsőtestét ringatva előre és hátra.

18.

Tamás és Brad az éjszaka beköszöntével elindultak Szálát kiszabadítani. Nem szóltak senkinek, mert nem tudhatták, nincs-e beépített ember az alkalmazottak között. A kérdést egyszerűbb volt onnan nézni, hogy Abdallahnak mindenütt vannak emberei, tehát az óvatosság nagyon is indokolt. Egy követségi alkalmazottal vették fel a kapcsolatot, s ha sikerül a szöktetés, kiviszik az országból. Semmilyen irata nem volt, még azt sem lehetett bizonyítani, hogy mikor született. Szerencsére ennek ellenére sikerült a vízumokat, és az útlevelet megcsináltatni. A szükséges iratokat az alkalmazott meglepő gyorsasággal elintézte.

Ezen az éjszakán nem teljesen szerencsés helyzetként, hatalmas telihold világított, majdnem alkonyati világosságot teremtett. A város mellett, a kősvatagban szálltak le a helikopterrel és egyeztették az időpontokat a pilótával. Megbeszélték, hogy a helikopter mikorra jöjjön be a városba és vegye fel őket. Futásnak eredtek a főtér felé, ahol Szála volt a veremben. Szerencsére az utcák teljesen kihaltak voltak, olyan volt, mint ha nem lakott volna itt senki, csak a szellemek. Az utcákon a port és a szemetet kavarta a szél. A forróság már nem volt elviselhetetlen, mert a sivatagi éjszakai lehűlés itt is éreztette hatását. Gyorsan osontak a sikátorokban a falak mellett. Mikor a térhez értek, óvatosan lestek ki a sarki ház takarásából. A verem a börtön bejárata mellett, nem teljesen a falhoz közel volt. Gyakorlatilag ki kellett menni a térre, a nyílt terepre ahhoz, hogy a veremhez jussanak. A börtönkapuból az őr pontosan rálátott a rácsra. Tanakodtak, mit tegyenek, hogyan oldják meg a nem könnyű feladatot. Az őrt le kell szerelni, vagy a figyelmét elterelni. Brad intett Tamásnak, maradjon a ház mellett, és elindult futva a börtönkapu felé. Nem történt semmi, úgy tűnt, az őr alszik, vagy a tv-t nézi. A parancsnok eltűnt a kapu mélyedésében, és ettől kezdve nem látszott, mi történik.

Mikor újra előugrott, intett Tamásnak, induljon. A rácsot könnyű volt kitépni a helyéből. Úgy látszik nem számítottak arra, hogy valakit is érdekelhet egy ide dobott nő sorsa. Brad gyorsan leugrott a verembe és Szálát meglátva elborzadt. Gondolatban ismét elátkozta Abdallahot. Évek óta üldözte, keresztül az egész világon. Mindenhová ment utána, de mivel egy ideje itt megállapodott, nem tudott még leszámolni vele. Rögeszméjévé vált Abdallah elfogása. Annyi borzalommal találkozott, ami mögött Abdallah keze volt, hogy megfogadta, nem nyugszik, míg meg nem öli vagy börtönbe nem csukhatja. Főlnyalábolta Szálát és már ugrott is ki a veremből vele, Tamás kezébe kapaszkodva. Ebben a pillanatban jelent meg a tér fölött a néma, csendes üzemben repülő helikopter. Ereszkedett lefelé, hatalmas port kavarva, s mikor majdnem a földet érte, a szöktetők felugrottak az oldalára és a gép már emelkedett is fel velük. Amilyen hangtalanul érkezett, olyan hangtalanul úszott tova a levegőben.

Haleb három emberével állt a viadukt elején, gépfegyverekkel felszerelve. A kocsit már messziről látták, ahogy a szerpentinén kanyarog, egyre közelebb érve. Biztos volt a dolgában, hogy még menet közben sikerül majd a kis kölyköt megszerezni. Persze nem értette, mi a fenének kell ez Abdallahnak. Egyszerűbb lenne a falhoz csapni, és többet nem okozna gondot senkinek. El is lehetne adni szolgálónak, mert ahogy hallotta, különösen kék szemű gyerek, biztos jó pénz adnának érte. Résnyire nyitott szemével úgy figyelte az autó mozgását, mint egy vadászó karvaly. Hirtelen a csendet a telefonja csörgése szakította meg. Felvette a készüléket:

– Igen, itt Haleb – mondta, aztán csak hallgatott, de feje egyre vörösebb színt öltött. Úgy nézett ki, rögtön megüti a guta.

– Ezt még nagyon megbánjátok! – sziszegte – Ennyit nem lehet rátok bízni, hogy egy csecsemő ne szökjön meg előletek? Nem érdekelnek a miértek! És már ordított, végül dühében a

telefont is a földhöz vágta. A darabok száz fele repültek az aszfalton. Intett az embereinek, menjenek. Nincs mire várni itt, az a kocsni nem a kis kékszeműt hozza. A gyerek már a fővárosban van, az Egyesült Államok követségén. Onnan nem tudják elhozni. Haleb el sem tudta képzelni, hogyan mondja ezt el Abdal-lahnak.

A követség orvosi szobájában többen is körben állták a lerakott csomagot. Na de ilyet, egy gyönyörű pici kislányt, csak úgy iderakni. Vajon mi történhetett? Honnan került ide? A titkárnő nem győzött gügyögni a babának, Fanni pedig gurgulázva nevetett. Az orvos már kiadta az utasítást, hogy nézzenek utána, az itt állomásozó tisztek feleségei közül, melyik volt terhes. Éppen visszaérkezett egy alkalmazott, és közölte, senki nem volt állapotos. De mindenkiről tudnak is, nincs senki már a zavargásos területeken. Akkor csak valamelyik külföldi lehet. A medál a nyakában tartalmazott egy nevet: „Fanni”, és a dátumot: „május 19”. A szülők kilétére nem utalt semmi sem. Az orvos megállapította, hogy a gyermek jó állapotban van, nincs elhanyagolva. Jegyzőkönyvet készített és átadta az ápolónőnek, hogy lássa el. A titkárnő, Elizabeth 30 éves, férje itt szolgál a seregben. Tengerészgyalogos tisztt, a neve Brad. Gyerekük még nem volt, és ezt nagyon sajnálták, de valahogy eddig soha nem sikerült. Többször terhes lett, de minden alkalommal elvetélt. Egy ideje már nem próbálkoztak vele, feladták a reményt. Mindketten a hivatásukra koncentráltak, de érezték az űrt, a hiányt. Mikor meglátta a csöppséget, anyai ösztöne azonnal feléledt. Reménykedni kezdett. Nem kívánta, dehogy, hisz az szörnyű lenne! De ha a szülei már esetleg nem élnek, talán az övé lehetne. *Istenem, miért imádkozzam?* Csodálatos teremtség volt, bármennyire szeretne volna, hogy legyen egy kislánya, őszintén kívánta, hogy ez a csöppség ne legyen árva.

19.

Abdallah haragja mérhetetlen volt. Haleb csak azért kerülhetett el a halált, mert a vezérnek még szüksége volt rá. Akik a téves információt adták a gyerek hollétéről, mind meghaltak. Győzködte Abdallahot, hogy ne kényeztesse tovább ezt az asszonyt, uralkodjon végre felette, és akkor majd örömet leli benne. A gyereket már nem tudják megszerezni. Biztos elviszik az országból. Ez a mondat szöveget ütött a vezér fejébe.

– Hát persze – gondolkodott hangosan – ha innen elviszik, akkor csak az Államokba viszik. Ott meg egyébként is van egy- két dolgunk, nemde?

– Uram, esküszöm, többet nem szalasztom el! Bízd rám, és bárholnan idehozom neked!

– Várj csak, várj csak! Az apja lehet, hogy már tudja, hol van a lánya. Ő a bázison van. Elképzelhető, hogy a fülébe jut az ismeretlen gyerek sorsa. Akkor nem az Államokba viszik, hanem Magyarországra. Gondoskodnunk kell arról, hogy az a férfi most el legyen foglalva a feleségével, és ne legyen ideje pletykákat hallgatni.

Elképesztően kegyetlen tervet eszelt ki. Csillogott a szeme, mert ilyenkor elemében volt. Ezt szerette, a kegyetlen izgalmakat. Mikor már előre látta, ahogy Virág fog neki könyörögni, hogy fogja őt ölelni és csókolni... Bizsergett mindene, ha csak eszébe jutott az asszony. Márpedig huszonnégy órától huszonnégy órát az eszében volt. Mint a lassan ölő mérge, úgy mérgezte a lelkét. Volt, amikor meg tudta volna ölni az asszonyt, lassan kínozva, mert ő is szenvedett miatta minden pillanatban. De legtöbbször a lábai elé tette volna mindenét, csak szerethesse.

– Hívd fel telefonon azt a férfit, azt a Kutit. Mondd meg neki, hogy ha a kis szeretett nejét egészben akarja viszontlátni, azonnal jöjjön ide. Természetesen egyedül.

– És mit fogsz tenni vele? – vigyorgott Haleb.

– Majd csak kitalálok valamit, hogy az asszony ne érezze kötelezőnek a kedveskedést. Ha férje véletlenül – természetesen nem a mi hibánkból – meghal, akkor már csak a kislány lesz, akit mi megvédünk és visszaszerzünk neki. Persze csak akkor, ha nem bánt meg engem a vonakodásával – kéjesen mosolyogva ejtette ki a szavakat.

– Milyen balesetre gondolsz, amiből az derül ki, hogy mi nem voltunk benne?

– Ha itt lesz a táborban, vendégként kezeljük. Majd körbeviszem, és mindent megmutatok neki. Mikor így mászkálunk, véletlenül persze, az asszony is látja majd ezt. Kis virtuskodást szítasz pár katona között, majd egy eltévedt lövedék véletlenül megöli őt. Az összetört Virágot majd én fogom megvigasztalni – eszelős tekintetében félelmetes tűz lobogott.

– A terv jó, csak szerintem nem fenyegetéssel kellene idecsalogatni.

– Igen, igen. Jogos az észrevétel. Azt add be neki, hogy a felesége haldoklik, és kiadjuk a testét, hogy hitük szerint temethessék el. Menj, intézkedj mindenről, és azonnal tájékoztass, ha már beszéltél vele.

Haleb elsietett, Abdallah pedig a gondolataiba mélyedve járkált. Hirtelen átment Virághoz. Sokszor kapta magát azon, hogy azonnal látnia kell az asszonyt, mert a hiánya szinte fájt.

Virág a hűvös sátorban, selyempárnákra heveredve olvasgattott. Igazság szerint, ha el kellene mondania, hogy mit is olvas, nem tudná megtenni. Annyira ideges volt, hogy csak nézte a betűket, és bár olvasta is, az értelme nem jutott el a tudatáig. Kislánya és a férje járt az eszében. *Mit is tehetne értük?* Abdallah teljesen összezavarta. Annyira kedves és előzőkeny volt vele, nem tudta hová tenni a viselkedését. Félt, és nagy veszélyt érzett minden zsigerében. Ugyanakkor szeretett volna megbízni benne. Kis biztonságra vágyott, ha tudná, hogy valóban nem akarja bántani őt, sem a családját. *Vajon a kislánya*

hol lehet? Szála biztos megtartotta ígétét, nyugtatgatta magát. Szála nem csapná be. Viszont fülében visszhangzott a figyelmeztetése: Abdallah mindenképp megöli a férjed.

A férfi belépett a sátorba és Virág összeresztett. Nem lehetett nem észrevenni. Szitkozódott magában: *mikor lesz képes vonzódni hozzám, hogy végre ne irtózzon, ha megjelenek előtte?* Hozzálépett és kezét ajkához emelte. Ez lassan szertartássá vált számára. Legalább így leplezetlenül hozzáérhetett. Remegett a gyomra, annyira ideges volt, mert valahogy el kell mondja, hogy a kislányt nem most fogja megkapni, hanem talán csak hónapok múlva.

Torkát megköszörülte és mély bariton hangján kedvesen szólt Virághoz.

– Kedvesem, nagyon kellemetlen, amit el kell önnek mondanom. Sajnos azok a gonoszok, akik elrabolták gyermekét, tovább adták sok pénzért. Most nyomoznunk kell, hová is vihették a kislányát. Ígérem önnek, hogy gyermeke épségben itt lesz, amilyen gyorsan csak lehet. Mindent megmozgattam és mindenkit ráállítottam erre. Nem menekülhetnek haragom elől, amiért ezeknek a gyönyörű szemeknek könnyezni kellett.

– Köszönöm – nyögte ki Virág.

Szeméből ömlött a könny. Minden fájdalom, ami felgyülemlett benne, egyszerre tört most utat magának. Rázta a sírás, és zokogott. A férfi leült mellé, magához vonta, csitítgatta, átölelve tartotta. Gyönyörű aranyszínű haját simogatta, és óvatosan megcsókolta a feje tetejét. Nem akarta elriasztani, pedig alig tudta magát visszafogni. Virágnak jólesett a kedvesség, az erős, ölelő karok. Biztonságban érezte magát és lassan megnyugodott. Abdallah gyorsan elengedte, mintha mi sem történt volna. Ismét kezét csókolt, és távozott a sátorból.

Tamás és Brad mindent kidolgozott, hogyan közelíthetik meg Abdallah táborát észrevétlenül. Csak öt kommandóssal mennek. A parancsnok nem árulta el, hogy számára az igazi cél maga Abdallah. Virág az ok, mely jól jött ahhoz, hogy el-

foghassa, vagy leszámolhasson a veszélyes terroristával. Intézkedett a fegyverek berakodásáról, és a gép üzemanyag tartalékairól is, mely biztosítja, hogy ne jelentsen gondot semmilyen körülmény sem. Délután öt órakor indulnak és akkor kora este érnek a kijelölt terület fölé, ahol ejtőernyővel ugranak le. A helikopter majd értük megy, mint Szála kiszabadításakor. Nagyon fejlett technikával felszerelve készültek. Nem volt hiány a speciális kommandós fegyverekből sem, AK-47, MP5, M4, infra-szemüvegek, GPS és hőálló ruhák is voltak a készletben. Tamás ideges volt, még soha nem vett részt harcokban. Kicsit értett a fegyverekhez, mert volt katona. Az elmúlt napokban a parancsnok is sok mindent megtanított neki. Elérkezett az indulás ideje, és Tamás gombóccal a torkában lépkedett a géphez. Ha arra gondolt, mi lehet Virággal, ökölbe szorult a keze, és nem bánta, bármi is történjen, de nem hagyhatja, hogy a feleségének baja essen. Megborzongott, mert nem akart arra gondolni, hogy talán nem is él már a felesége. Az nem lehet, hogy ne éljen. Ha nem él, nincs értelme az életnek.

A helikopter lassan felemelkedett és elindult délkeletre. Mögöttük a lenyugvó nap vörösen izzó óriás korongja látszott, hatalmas tűzgolyóként, aranysárgára festve az alkonyt.

20.

Nabil díszruhában lépkedett a vörös szőnyegen a márványlépcső felé, melyen a szőnyeg tovább vezette az uralkodó fogadótermébe. A ruha ellenállhatatlanul férfiassá tette, az egyébként is erőteljes, kimondottan szép férfit. Elhatározta magában, hiába is akarja az uralkodó megnősíteni, Szálán kívül más nő nem kell neki. Persze lehet, hogy jobb lenne ezt most itt nem kiélezní, de ha rákérdez, mikor nősül meg, válasza egyértelmű „nem” lesz. A hatalmas, duplaszárnyú ajtót kinyitották előtte, s ő belépett a terembe, mely márvánnyal volt burkolva, falait csodálatos selyemkárpitok borították. A mennyezetről több száz izzóval ragyogó kristálycsillár függött, melyhez harmonizáló falikarok voltak körben elhelyezve. A barokk stílusú bútor illett a helyiség hangulatához. Középen művészi szökőkút csobogott, hűsítve a levegőt. Bár erre itt igazán nem volt szükség, mert a klímák tökéletesen hangtalanul működtek az egész palotában. A mennyezet boltíveit aranyozott, csipkézett szegélyekkel körbevett freskók díszítették. A terem végében volt az uralkodó hatalmas tölgyfa íróasztala. Amikor belépett, az uralkodó felállt és megkerülve az asztalt, tárt karokkal indult felé.

– Drága unokaöcsém, de jó hogy látlak végre! Fivérem is csak beveszi magát a sivatag mélyébe, és nem lehet onnan hazacsalogatni – azzal nyájasan mosolyogva átölelte Nabilt és férfiasan hátba veregette.

Nabil – mikor kiszabadult az ölelésből –, szertartásosan fejét hajtott, és udvariasan köszöntötte az uralkodót. Átadta apja üdvözlétét. A formaságok után leültek egy kanapéra. Az uralkodó folyamatosan faggatta, mondja el, apja mikor tér már vissza a palotájába, mert rendkívül hiányolta a multságok alkalmával.

– Tudod bácsikám, apám a sivatagban van otthon. Őseink vére nagyon visszahúzza. A nomád életmód a legkedvesebb számára.

– Tudom fiam, persze. Együtt nőttünk fel. Mi a gyermekkorunkat a homokdűnék között töltöttük. Nincs is varázslatosabb, titokzatosabb hely a világon, mint a sivatag. Azok voltak még az igazi boldog idők – mondta az uralkodó és elmerengett egy pár pillanatra.

– Na de ne adjuk bűnnek a fejünket fiam, a nosztalgiát hagyjuk a nők lelkének. Meséld el nekem, hogyan keveredtél bele egy aljas néember hálójába, aki nem átalította megcsalni urát, Abdallahot – fürkészőn nézett Nabil szemébe.

– Drága bácsikám, amit az a gazember előadott neked, az mind szemenszedett hazugság. Szálát ajándékba adta nekem, ezt az emberei is tanúsíthatják, persze sejtem, ők nem fogják ezt bevallani, hisz ismered a kegyetlenségét. Rendkívül megdöbbenett, hogy a megkérdésem nélkül elhurcoltattad Szálát.

– Igen fiam, persze, értelek. De kényszerhelyzetben voltam, és mint tudod, nem tehetek kivételt senkivel. A családom tagjaira fokozottabban érvényesek a törvényeink. Abdallah tanukkal bizonyította, hogy még mielőtt neked ajándékozta volna azt az asszonyt, az előtt történt meg az eset. Neki is csak később jutott a tudomására. Nagyon kellemetlenül érintette őt, hogy az én unokaöcsémnek egy ilyen tisztátalan teremtest ajándékozott. Közben – kárpótlásodra –, gyönyörű négy hajadont küldött, és megbocsátásodért esedezik. Nem sejtette, hogy kígyót melenget a keblén. Nagyon józan gondolkodású ember Abdallah. Mindig támogat minket terveink megvalósításában.

– Hidd el bácsikám, nagyon tévesen ítéled meg őt. Én úgy éltem a táborában évekig, hogy nem tudta, ki vagyok. Bizalmadat nem érdemli meg. Olyan dolgokat művel a tudtod nélkül, ami országunk megítélésében nagyon hátrányos nekünk.

Az uralkodó figyelte Nabil arcát, fürkészte és hallgatott. A csend kezdett kínos lenni, nem értette nagybátyját. *Lehet, hogy nem kellett volna a véleményét ilyen nyíltan elmondania?* Nyílt tekintete bátran nézett az uralkodó szemébe. Nem volt mit takargatnia. Az uralkodó hirtelen felállt, és az asztala mögé ment, kifejezve hatalmát és rangját. Nabil követte, és megállt az asztal előtt mereven, egyenesen.

– Halld parancsom, és engedelmeskedj. Felejtsd el azt az asszonyt, nem akarom a közeledben látni! Tudom, hogy benne voltál a megszöktetésében. Rendben van, nem teszek elfogására, vagy kiadatására lépéseket, de csak akkor, ha többé nem mész a közelébe.

– De bácsikám, én szeretem Szálát! – fakadt ki Nabil.

– Ezt hallani sem akarom többé! A trón várományosa, a legkedvesebb unokaöcsém fia, aki egyszer majd itt ül a helyemen, egy ilyen más által levetett szajha méhében foganjon meg? Soha nem engedném meg. Értetted? Sohasem! – kiabálta tőle szokatlanul hevesen.

Nabil nem szólt semmit, csak lehajtotta a fejét. Nem lehet tiszteletlen. Tehát Abdallah az uralkodó parancsára hazudta, amit hazudott, hogy Szálát eltávolítsák az ő közeléből. Gondolatai Szálánál jártak. Örülten hiányzott neki. A karjában kívánta volna tartani, gyengéden ölelni, csókolni. Hogy fog nélküle ezentúl élni? Eddig legalább Abdallah táborában néha-néha láthatta. Most viszont lehet, hogy soha többé nem találkoznak?

– Ahogy kívánod Uram – mondta halkan.

Gondolatai már máshol jártak. Messze innen Európában, vagy az Államokban. Neki mindegy, hol fog élni, de Szálát nem tudja elhagyni.

Meghajtotta fejét, engedélyt kért a távozásra és méltóságteljes tartással elhagyta a termet. Az uralkodó egy darabig nézett utána, mintha átlátna a csukott ajtón túlra. Csengetett és egy szolgáló lépett be.

– Mondd meg Karamnak, jöjjön rögtön hozzám!

Egy nagydarab, színes bőrű férfi lépett be.

– Ezentúl az lesz a feladatod, hogy vigyázol az unokaöcsémre. Mindenhová követed. Próbálj a bizalmába férkőzni, hogy alkalmazzon téged, és akkor mellette lehetsz folyamatosan. Ne gátold őt semmiben, de úgy vigyázz rá, hogy baja nem eshet. Engem minden héten tájékoztatsz, bármerre is vagytok.

– Igenis uram. Megértettem.

– Mehetsz!

Nabil a palota kapuján kilépve körbenézett. Visszatekintett a gyönyörű épületre, és úgy érezte, utoljára látja életében.

21.

Elizabeth nem tudta kivenni a fejéből a kisbabát. Kérte az attasét, próbálja meg elintézni, hogy ha nem lesznek meg a szülők, örökbe fogadhassa a kislányt. Az attasé szerint ez elég bonyolult procedura lenne, viszont volt egy jobb ötlete ezzel kapcsolatban. Sejtelmesen mosolygott, mert nagyon kedvelte a fiatalasszonyt. A lányára emlékeztette, és úgy is szerette, mint a tulajdon lányát, akit elveszített. Javasolta, hogy hívja fel a férjét a bázison, és kérdezze meg tőle, mit szólna egy kislányhoz. Ha igent mond, akkor az attasé megígérte, hogy anyaként térhet haza pár hét múlva. Az ötlete szerint megoldható lenne az, hogy a kicsit úgy jelentsék, mintha ő szülte volna. Már több mint egy éve szolgáltak itt, senki nem tudja otthon, hogy terhes volt-e vagy nem. Ennek a kicsinek nincsenek iratai, ha itt született volna, akkor az attasé állította volna ki részére az iratokat. Még alig három hetes a kicsi, nem lesz gond bejelenteni a szülést, mintha megtörtént volna. Elizabeth el volt ragadtatva, hogy az attasé ezt a csalást vállalná érte. Ráadásul ebben az esetben soha, senki nem tudná meg a környezetükben, hogy nem a saját gyermekük a kis Fanni. Soha nem kellene megtudnia, hogy nem ő az igazi édesanyja. Ott állt a telefon mellett, és azon imádkozott, hogy hamar utolérje a férjét. Sajnos nem volt szerencséje, mert a bázison azt közölték vele, hogy Brad éppen bevetésen van, és nem tudni, mikor tér vissza. Várnia kell, de mondta az attasénak, hogy nyugodtan intézzon mindent, mert tudja, hogy a férje nagyon boldog lesz, ha megtudja, hogy lehet egy kislányuk.

Tamás és a kis csapat ejtőernyőjükön, sebesen siklottak lefele. Nagyot huppantak, mikor a földre értek. Gyorsan összeszedték az ernyőt és elásták a homokba, hogy ne legyen semmi nyoma a leszállásnak. Kicsit szétszóródtak ugyan, de elég gyorsan megtalálták egymást. A tábor tőlük kicsit délre feküdt,

alig egy órányi járásra. Nagyon vigyázniuk kellett, mert erre már biztos portyáztak az örök. Gyors megbeszélés után mindenki tudta, mit fog tenni, ha elérték a tábor.

Amikor a közelbe értek, egy homokdűne mögül figyelték a táborban a mozgásokat. Már teljesen besötétedett, elővették az infra-szemüvegeket, amelyekkel úgy láttak, mintha alkony lenne. Tamás hamar felismerte, melyik sátor kié. Abdallah a saját sátrát, a nők sátra mellé állította fel. Sejtette, hogy Virág is abban a sátorban van. A parancsnok nyugtatta, ne gondoljon semmi rosszra, mert amíg pénzt remél, nem bántja. A terv az volt, hogy Tamás beszökik a sátorba és kihozza az asszonyt. Addig a csapat többi tagja elvonja a férfiak, köztük a vezér figyelmét is egy kis támadással. Rövid ideig tudják magukat tartani, addig ők a dűnék mögé szöknek. A helikopter a megbeszélt helyen és időben várja őket. Megindultak és akadály nélkül futottak a táborhoz. A sátrak között, egy kis tér közepén tábornút égett. A tűz körül több fegyveres is heverészett. A kommandósok a sátrak takarásában maradtak, és a parancsnok intett Tamásnak, hogy szökjön be a feltételezett sátorba. Oldalazva a bejárat felé araszolt, mikor hirtelen feltűnt Abdallah alakja éppen a bejárat előtt. Haleb állt mellette. Tamást nem láthatták, pedig alig egy méterre állt tőlük. Tisztán hallotta a beszélgetésüket.

– Uram, egyfolytában hívtam és kerestettem, de nem sikerült vele beszélnem. Valahová elment, ennyit tudtak kideríteni, de azt, hogy hová ment, arról nem tudott senki információt szerezni.

– Akkor már tudom, hol van – nézett a vezér sokat sejtetően Halebre.

Haleb elvigyorodott, mivel értette a célzást. *Tehát megérkeztek, akiket vártak.* Vadászó ösztönei beindultak. Ilyenkor érezte magát igazán elemében. Visszafordultak a sáortól, és a tűz felé vették az irányt. Tamás gyorsan bebújt a sátor bejáratán. Jól sejtette, ez az asszonyok sátrainak bejárata volt. Még nem látott ilyet belülről, hirtelen nem is tudott tájékozódni.

Minden csupa selyem, brokát, és a tágas térből látszott, hogy több helyiségbe lehetett innen bejutni. *Vajon melyikben lehet a felesége?* A jobboldali első, sűrű függönnyel elzárt nyíláshoz szaladt és óvatosan próbált belesni, a függönnyt kicsit félrehúzva. Nem látott bent senkit. A mellette lévő nyílást is hasonlóan közelítette meg, abban egy nagyon kövér asszony feküdt szemben a bejárattal, és hangosan horkolt. Szinte hallotta, ahogy idegességében zakatol a szíve és érezte, hogy izzad a tenyere. Hirtelen kiabálás és lövöldözés hallatszott kintről. Futó léptek zaja közeledett, majd távolodott a másik irányba. Gyorsan belépett a következő nyíláson, de itt sem találta Virágot. Ez is csak egy közlekedő lehetett, mert erről is több nyílás vezetett tovább. Szitkozódni kezdett magában. *Ekkora labirintust a jó isten se' látott!* Kint erősödött a zaj, hallani lehetett, hogy szabályos csata alakult ki. Ekkor az egyik nyílás mögül egy asszony lépett elő és meglátta őt. Örületes sikoltozásba kezdett, közben kapkodott, hogy valamivel elfedje az arcát. Tamásnak nem volt sok választása, odaugrott hozzá és erősen befogta az asszony száját, hogy ne sikítson. A nő vergődött a kezei között, míg Tamás húzta magával és behátrált a mögötte lévő nyíláson. Mutatta a nőnek, ha csendben marad, elereszti a száját, mert nem akarja bántani. A nő bólintott, ő elengedte, de abban a pillanatban tovább visított, még erőteljesebben. Tamás egy mozdulattal leütötte. Szerencséjére, kint akkora volt a felfordulás, hogy nem hallotta senki a sikítózást. Legalábbis remélte, hogy nem hallotta senki. Futott tovább, de már annyit bolyongott a labirintusban, hogy gőze nem volt arról, kitalálni hogyan fognak. Nem óvatoskodott tovább, a következő nyíláson beugrott és ott állt Virággal szemben, aki minden ízében remegett, s szeméből ömlöttek a könnyek. Haleb a nyakánál fogva pajzsként tartotta maga előtt, fejéhez pisztolyt fogva. Tamás letaglózva megtorpant, lassú mozdulattal mutatta, hogy leteszi a fegyvert, csak ne bántsa a feleségét. Haleb intett a fejével, mire több fegyveres ráugrott, leteperte Tamást, hasra fektették a földre, kezét hátra csavarták és összekötözték. Hal-

eb végigmérte az asszonyt – még nem látta ennyire közről. Most sem értette miért van annyira oda ezért a sovány, sápadt nőért a vezér, neki nem az ilyen nők tetszettek. A csatazaj egyre távolabbról hallatszott, majd sűrű fegyverropogás, néha robbantások is dörrentek. Tamás tudta, Brad nem várhat rá, ha a gép jön, elmennek vele, itt kell hagyniuk őket. Már ez is szép volt tőle, hogy ennyit tett, nem lett volna kötelessége.

22.

Abdallahot sikerült elfogni Bradnek és társainak. Gúzsba kötötték és a lopakodó helikopterrel sikerült a táborból magukkal vinni. Pár embert meg is öltek, ami nem volt szerencsés, mert nem akarták a helyzetet elmérgesíteni. A parancsnok a gépnél tudta meg, hogy Tamásnak és Virágnak nem sikerült a szökés. Azt sem tudták, hogy életben vannak-e még egyáltalán. Brad leültette Abdallahot, de a kötelékein nem lazított. Iszonyú gyűlölettel néztek egymás szemébe. A vezér sokat sejtetően vigyorgott, de azért látszott, hogy nincs túl jó kedvében. A parancsnok megkérdezte tőle, mi van Virággal? Gúnyos mosollyal válaszolta:

– Eddig én biztosítottam a sértetlenségét, de természetesen ez meg fog változni. Haleb gyűlöli a nőket.

Brad nem tudta, mit tegyen. Akkora túlerővel szemben visszamenni értük, öngyilkosság lett volna. Irány a bázis – adta ki a parancsot.

Haleb tájékozott a dühtől, mikor megtudta, hogy a vezért elfogták. Nekiesett Tamásnak és a földön rugdosta. Üvöltözött, rohanguált föl-le, nem lehetett tudni, dühkitörésének mi lesz a vége. Virágot a hajánál fogva kirángatta a sátorból, odalökte a körben álló katonák elé és azt ordította:

– Nektek adom, élvezzétek, aztán öljétek meg! Vezéretek halála az ő lelkén szárad!

Nem mozdult senki, némán álltak félkört alkotva, és Halebre néztek, aki meglepődött egy pillanatra, de aztán jobb belátásra tért, s halkabban folytatta.

– Igazatok van. Rájöttem én is, hogy ez a némberek értéke lehet. Hátha kiadják érte a vezért. De attól még elszórakozhatom vele – lépett közelebb az asszonyhoz.

– Ha hozzám mersz nyúlni, a halál vár rád – sziszegte az asszony – tudod jól, hogy Abdallah tisztel engem, és nem bán-

tana meg soha. Ha kiderül, hogy bántottál, az a poharában az utolsó csepp lesz tőled – erőltetett nyugalmat magára Virág.

Haleb visszahőkölt, villámlott a szeme, de nem ért a nőhöz. Intett, hogy kötözzék meg és zárják be. Azzal sarkon fordult és visszament Tamáshoz. Megkérdezte tőle, várható-e még támadás. Mivel nem kapott választ, ismét rugdosás és kérdések özöne következett. Végül megunta a kínezést és Tamást is bezáratta. Magához hívatta a vezetőket, hogy kidolgozzanak valamilyen stratégiát.

Nabil visszaért apja táborába, de nem kereste fel az apját. Egyenesen a sátrába ment és csomagolni kezdett. Volt vele egy nagydarab, színes bőrű férfi is, akit a fővárosból hozott magával.

– Karam, ha velem akarsz jönni, akkor segítened kell. Nem tudom, hogy mit szólnak a kérésemhez az Államokban. Talán fontos lehetek a számukra, hisz az uralkodó unokaöccse vagyok, s mint a trón közvetlen várományosa, sokat tehetek a békéért, amit állítólag ők is akarnak.

– Igenis uram! Ahogy parancsolod, minden úgy lesz. De mit akarsz kérni tőlük?

– Szálának és nekem menedékjogot.

– De uram, már megbocsáss, hogy beleszólok, de nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Mint mondtad, értéked az ő számukra az, hogy az uralkodó unokaöccse vagy. Ha el akarod hagyni a hazádat, csak egy hontalan senki leszel a szemükben. Nem leszel befolyással az eseményekre – Karam határozottan ejtette ki a szavakat, és Nabil meglepődött ezen, de elgondolkodott a hallottakon.

– Azt hiszem, igazad van. Beszélek velük. A lényeg, hogy Szálát helyezték biztonságba. A többit majd meglátjuk.

Karam elégedetten mosolygott. A sátor bejáratában megjelent Nabil apja. Karam szertartásosan meghajolt és kihátrált a sátor bejáratán.

- Salam alekum – köszöntötte Nabilt
- Jó napot, apám!
- Szeretnék veled beszélni, fiam. Szeretném elmesélni neked, miért is fontos, hogy országunk jövője érdekében a hatalmat a kezeden tartsd. Te vagy a trón várományosa.
- Apám nagyon sokat vár tőlem, de megnyugtatom, nem hagyom el a hazámat. Viszont ha Szálának baja esik, akkor ne számítsen rá, hogy bárkivel is könyörületes legyek. Inshaalha, az uralkodó jól van.
- Az csak a látszat, fiam. Drága bátyámnak nem sok ideje van hátra, mert súlyos beteg. Ő is tudja ezt, ezért tesz meg mindent azért, hogy a te hatalmad szilárd legyen. Szálával az oldaladon nem fogadnának el uralkodónak még a haladóbb gondolkodású vezérek sem.
- Megértettem, apám. Mint mondtam, maradok. Most meglátogatom Szálát és elbúcsúzom – fejét lehajtva jelezte, nem akar többet erről beszélgetni.
- Maasalaama fiam.
- Viszontlátásra, apám.

Nabil egyedül maradt és gondolataiba mélyedt. *Mit is tehetne? Hiába a nagy szerelem, ha minden összeesküdött ellenük. Szála soha nem lehet a társa, mint szerette volna. Nem lesznek gyermekeik, kiket imádna, és az sem számított volna, hogy fiúk vagy lányok, csak boldog legyen mellette az asszony. Miért is vannak ilyen törvények? Nagy változások kellenének. De ő megérdemli ezt a sorsból, miért csak most jutott mindez eszébe? Eddigi bűnei mázsás súlyként nyomták a szívét. Mikor Szála mellette volt, már ő sem törődött semmivel. Nem érdekelték az igazságtalanságok, a törvények, csak Szála érdekelt. Allah ezért mérte rá a szenvedést. De Szála áldozat, ő nem ezt érdemelte. Mit mondjon majd a kislányról? Egyetlen kérése volt, és azt sem tette meg. Nagyon bántotta a lelkiismeret. Azóta is kerestette a gyermeket, de nem bukkant a nyomára, eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.*

23.

Szála nagyon rossz állapotban került a bázisra. Gyakorlatilag összeomlott, idegei felmondták a szolgálatot. Ha csak lehetett, altatták, mert ha ébren volt, sem volt magánál. Félrebeszél és rémképeket látott, rettegett. Az orvosok nem jósoltak túl gyors javulást. A fiatal terhesség csak nehezítette a helyzetet, mivel nem volt mindegy, milyen gyógyszereket alkalmaznak.

Nabilt a bázis főparancsnoka fogadta, és tájékoztatta Szála hogyléte felől. De határozottan a tudomására hozta azt is, hogy ne próbálkozzon, mert nem adják ki, menedékjogot kapott. Nabil megnyugtatta, ő egyáltalán nem akarja, hogy bántódása legyen, sőt azért van itt, hogy Szála jövőjét illetően mindent elintézzon. A főparancsnok ekkor meglepődött, mert ő csak az ítéletről tudott, amelyben viszont nem ez a férfi szerepelt. De gondolta, nem kell neki mindent értenie. Nabil rendelkezéseit a titkárnő foglalta írásba. Bankszámlát nyitottak Szála részére, kétmillió dollár tőkével, amelyből minden felmerülő költségét fizethesse. Megbízta még a főparancsnokot, hogy találjon egy megfelelő embert is, akitől minden támogatást megkap az aszszony, amíg Amerikában mindenbe bele nem szokik. Egy csendes vidéken vásárolt neki egy gyönyörű házat, ezt már intézték az emberei. A megfelelő személyzetről majd a főparancsnok által javasolt – nevezzük titkárnak – fog gondoskodni. Mikor mindenben megegyeztek, azt kérte, hadd látogassa meg Szálát. – Természetesen – mondta a főparancsnok, és egy fiatal katonával átkísértette a bázis kórházába. Kedvese mintha összement volna, apró foltként látszott csak a nagy ágyon. Hatalmas szempillái csukva voltak, hamvas bőrével, piros ajkaival lélegzetelállítóan gyönyörű volt. *Lehet, hogy soha többet nem láthatja az életben. Nem csókolhatja duzzadtra azokat a finom ívű ajkakát. Nem érzi többet a szégyenlős csókját,*

mellyel az ő mohóságát viszonzta. Szinte érezte tenyerében a gömbölyded melleket, és a kemény mellbimbókat, melyek perzselése még mindig égették a bőrét. Az utolsó szeretkezésük alkalmával úgy habzsolták egymás testét, mintha tudták volna, hogy többé nem lesz ebben részük. Szégyellte a pajzán gondolatokat is, de nem tehetett róla. Ez az asszony megőrtjítette az első pillanattól fogva. Fekete haja legyezőként terült szét a hófehér párnán, bájos arcát csábító keretbe foglalva. A férfi lehajolt hozzá és homlokon csókolta. Végigsimított a fényes tincseken, és mélyen magába szívta illatát. Még nézte két pillanatig, majd hirtelen sarkon fordult és távozott, nem nézett vissza egyszer sem.

Abdallah a kihallgató helyiség közepén ült egy széken, Brad pedig szemben vele egy asztal mögött. Még négyen voltak a helyiségben, két katona és két civil ruhás ember, akikről lesírt, hogy FBI nyomozók. Abdallah cinikusan vigyorgott, nála ez az idegesség jele volt.

– Szeretném, ha komolyan megfontolná, amit javasoltam – mondta az egyik FBI-os.

– Ezen nincs mit megfontolnom, mondtam, hogy tőlem semmit nem tudnak meg. Minek jöttek ide, nem én vagyok az önök hazájában. Ne csodálkozzanak a fejleményeken. A gerillaharc különben sem az erősségük, ha jól emlékszem egy bizonyos háborúra.

– Az uralkodó is a mi politikánkat pártolja, önnek ez nem jelent semmit sem?

Sokat sejtetően összeszűkül Abdallah szeme, csak bólintott, de nem válaszolt. Többet nem szólalt meg, bármilyen kérdést is tettek fel neki. Nem igazán lehetett eldönteni, mire is jutottak ezzel a kihallgatással. Ha őszinték akartak lenni, nem tudtak meg semmit. Ráadásul a vezér megfenyegette őket, ha nem engedik vissza a táborába, akkor a foglyok nagy bajban lesznek. Brad nem akart kockáztatni. Ezt a bűnözőt, ahogy most elfogta, elfogja majd valahogy máskor is. A foglyot elve-

zették. A parancsnok a két FBI-oshoz fordult és közölte velük, hogy kicseréli a vezért, és elengedi, ha cserébe elengedik a két magyart. Az ügynökök nem voltak ettől lelkesek, de itt nem dirigálhattak. Itt a főparancsnok szava volt a döntő, azt pedig tudták, hogy nem hagyná a két civilt bajba sodorni. Így is elég rossz volt az itteni tevékenységük visszhangja, nem hiányzott még az is, hogy civil áldozatok legyenek. Brad felállt és közölte, intézkedik a fogolycsere lebonyolításáról.

Virág rettenetesen félt. Egy sötét verembe lökték, ahol mérhetetlen bűz és mocsok volt. Az emberi ürülék szaga keveredett a rothadó ételmaradék szagával. Úgy érezte, ez már a vég. Nem hitte, hogy megéli a másnapot. Haleb iszonyúan gyűlölte, nem értette ugyan, hogy mi okból, de érezte, mert a tekintete elárulta, hogy ha ölni tudott volna, már többszörösen halott lenne. Tény, hogy az arca sosem volt elfedve, és ez itt nagy illetlenség. Mostani eszével már biztos vállalta volna a csadorba bújást is. Viszont ha jól belegondolt, a történeteket akkor sem kerülhette volna el. *Mi lehet a kislányával?* Hangoosan zokogott. Az elmúlt pár hetet jó lenne, ha kitörölhetné az életéből. Jó lenne, ha most felébredne és kiderülne, hogy ott-hon alszik az ágyában, és mellette ott van a babája is, a két nagyobbik gyermeke meg a gyerekszobában játszadozik. Idilli kép egy álomról, mely valószínű, már soha nem következhet be. Azon is gondolkodott, merre lehet a férje. *Őt is biztos egy ilyen lyukba dobták. Vagy talán már nem is él?* Mi lesz velük, egyre jobban kétségbeesett. Mozgolódást érzékelt fentről, a lyuk tetején. Leeresztettek egy létrát, majd levilágítottak, ami elvakította és közben folyamatosan kiabáltak. Fel kellett kapaszkodnia, és a katonák durván elrángatták egy sátorhoz. *Istenem segíts*, imádkozott magában. Belökték a sátor nyílásán. Tömény cigarettafüst és menta-szag terjengett a levegőben. Az asszony gyomra felfordult és hányt. A katona, aki lökdöste, undorodva rúgott bele. Haleb egy pamlagon hevert és torz arcával vigyorgott. A katona egy vödör vízzel nyakon zúdította,

majd mind a ketten röhögtek. Ő összekuporodva, némán sírt. A katona kiment és Virág kettesbe maradt Halebbel. Érezte, tudta, most nagyon nagy a baj. Azt hitte, mindenre felkészült már, de ami következett, arra nem lehetett felkészülni. Haleb felállt és odalépett hozzá, gyűlölettől izzó szemekkel nézte. Hajánál fogva rántotta fel a földről, hátrafesztette a fejét, és durván szájon csókolta. Lehelete bűzös volt az ocsmány nikotinos, rothadó fogaktól. Ismét öklendezni kezdett, mire Haleb egy hatalmas pofonnal leterítette az ágyra.

– Te átkozott némbor, mit képzelsz magadról? – sziszegte. Elkezdte a nadrágját kigombolni, és a nadrágszíjat kihúzta a tartókból. A csatos végével ütötte, ahol érte. Virág iszonyú fájdalmat érzett, minden csapás helyén patakokban vérzett a felszakadt bőre. Nem tudta, mennyi idő telt el, de már nem érzett semmit, fájdalmat sem. Valamilyen zenét hallott. Mi lehet ez? Zongora vagy hegedű? Nem tudta kivenni, de érezte, hogy gyönyörű. Olyan volt mintha lebegne a saját testén kívül. Csak kívülről látta, amint Haleb letépi a ruháját, és durván beléhatol. Hallotta a lihegését, érezte a bűzös leheletét. Látta a testén patakokban csorgó vért. Az éles, szaggató fájdalmat is érezte, csak nem fogta fel. Mozdulatlanul, tágra meredt szemekkel feküdt, míg Haleb élvezte, hogy kínozza. Olyan extázisban volt a férfi, hogy majdnem megfojtotta. Mikor lihegve lemászott róla, szinte hangosan vicsorgott. A megvadult vadállat ad ilyen hangot mikor prédáját széttépi.

– Na, most kéne, hogy lásson a drága férjed, biztos ő is akarna egy fordulót! – vihogott tovább és rágyújtott a kábítószerral megtömött pipára. Behívta a katonát, aki idehozta Virágot, és intett a fejével, ha akarja, ő is kipróbálhatja. A katona is vigyorgott, odalépett a pamlaghoz, és ő is kipróbálta. Miért is ne, hiszen a főnök mondta, meg aztán még úgysem látott fehér combokat. A végén köpött egyet és azt mondta:

– Ez semmiben sem különbözik a többitől. Azt hittem, érdekesebb. De így, hogy még csak nem is védekezik, nincs is benne élvezet.

Együtt szívták a kábítószer, közben jókat röhögtek, majd kitalálták, hogy mi lenne az igazán felejthetetlen élvezet.

Berángatták Tamást a sátorba. Először nem vette észre, mi történt itt. A pamlagot nem látta, mert eltakarta az előtte álló Haleb. Kérdően nézett a férfira, aki kárörvendő szadizmussal vigyorgott az arcába, majd lassan félre lépett és rámutatott a véres asszonyra.

– No, lássuk, ott a fejlett civilizált világban, hogy élvezitek? Gyerünk, csináld! – üvöltötte.

Tamás meglátta kedvesét, becsukta a szemét, forgott vele minden, nem kapott levegőt, majd hirtelen sötét lett.

24.

Elizabeth mosolyogva nézte a kis Fannit. Ha nem dolgozott, már minden idejét a babával töltötte. Még nem vihetette a saját lakásába, de már ez is csak napok kérdése volt. Brad is nagyon boldog volt, mert a felesége repdesett a telefonba, hogy milyen gyönyörű kislányuk lesz. Számára csak az volt a fontos, hogy a szerelme boldog legyen. Elizabeth úgy tervezte, hogy ha megkapja a hivatalos iratokat a babáról, azonnal hazautazik az Államokba, és otthon marad a kislányával. Az iratok úgy lettek kiállítva, mintha ő lenne az édesanyja, párja pedig az édesapja. Semmi nyoma nem lesz annak, hogy nem ők az édes szülei ennek a kis tündérnek. A család és mindenki örömmel fogja fogadni. Nem lesznek a háta mögött megjegyzések, nem kell majd attól rettegni, hogy valaki elszólja magát, és nem kell szembe nézni azzal a nehéz helyzettel, hogy egyszer el kell mondania az igazat. Fannika most már az ő kislánya. Gyakran eszébe jutott, vajon honnan kerülhetett ide ez a csöppség? Sejtette, hogy valami nagy tragédia történhetett. Szíve majdnem megszakadt és szégyellte, hogy ő ennyire boldog. Mindent összecsomagolt, hogy azonnal indulhasson, ha lehet. Élete párja most nem mehet vele haza, sőt, az is lehet, hogy csak hónapok múlva követheti őket. Valami nagyon fontos akciót említett a telefonban, de most nem bánta ezt sem, csak a kicsi Fannival tudott foglalkozni.

Abdallah Brad engedélyével telefonálhatott a táborába. Halebbel akart beszélni. Legnagyobb megdöbbenésére Haleb letette a telefont, és nem beszélt vele. A vezér nagyon rosszat sejtett, a parancsnok pedig nem tudta, mit gondoljon erről az egészből. Látva aggodalmát, ő is úgy gondolta, hogy baj van. Abdallah közölte, hogy négy szemközt akar vele beszélni. Brad kiküldött a helyiségből mindenkit.

– Haleb nagyon gyűlöli a nem iszlám hitűeket, és nem kegyelmez nekik. Az ő gondolatait csak a gyilkolás és az ellenség minden formájának megsemmisítése tölti ki. Az az érzésem, hogy át akarja venni a hatalmat tőlem, mert engem már nem tart elég keménynek. Ezt csak úgy tudom megakadályozni, ha segít nekem, és visszamegyünk a táborba, hogy az embereim lássák, hogy élek. Az embereim csak akkor hallgatnak Halebre, ha engem halottnak hisznek. Amennyiben segít nekem ebben, egyezséget köthetünk a jövőre nézve. Én az uralkodó legjobb embere vagyok, ön sok mindent nem tud az itteni politikáról. Rólam azért hiszi, hogy fundamentalista vagyok, mert ezt akartam, hogy higgye. Az uralkodó parancsára épültem be a felforgatók közé. Csak így tudtam megakadályozni a sok nagy áldozatot követelő merényletet. Haleb a fundamentalisták egyik legvéreskezőbb embere. Az utóbbi időben már éreztem, hogy gyanakszik, vagy legalábbis gyengekezőnek tart.

– Ezt értsem úgy, hogy elképzelhető, hogy nem akarja majd kiváltani önt a foglyokért cserébe?

– Igen. Ez szinte száz százalék. Már nyeregben érzi magát, hiszen tudja, hogy ön el akar ítéltetni az Államokban. Mivel a csapatomban ő a második ember, nyert ügye van, ha engem eltávolít. Sajnos van még egy másik, óriási gond is.

– Mi az? – kérdezte Brad.

– Amikor azokat a magyarokat elfogták, és a táborba kerültek, én kivégeztem egy embert, aki illetlenül bánt az asszonygyal. Az az ember Haleb testvére volt. Haleb fél tőlem, de azóta gyűlöl is, és képzelheti, mit érez az asszony iránt.

A parancsnok tudta, hogy nincs idő a késlekedésre. Gondolkodott, hogy mit kellene döntenie. Elvezettette a foglyot és felhívta a bázis főparancsnokát. Elmondta neki a fejleményeket, és azonnali közbeavatkozást javasolt, mivel a két magyarnak nem sok esélye maradt az életben maradásra a segítségük nélkül. A főparancsnok elrendelte a készséget, és engedé-

lyezte, hogy Brad és az emberei lerohanják a tábort, Abdallah pedig velük menjen.

Mikor Tamás elájult Virág látványától, Haleb össze-vissza rugdosta mérgében, mert nem sikerült az elképzelése. Idővel kicsit lenyugodott, elvitette a férfit és hívatta Dzsamilát az asszonyok sátrából.

– Csinálj valamit ezzel az átkozott néemberrel, meg ne dögöljön itt nekem. Még szükség lehet rá – morogta, és gyűlölet-től izzó szemekkel, undorral nézett az ájult asszonyra.

– Allah nevére Haleb, mit tettél? – jajveszékelt Dzsamila – ha ez az asszony meghal, te is kínhalált halsz. Nem tudtad, hogy Abdallah szeme fénye ez a kékszemű pokolfajzat? – sívította szinte ész nélkül.

– Kussolj már, te asszony, mert agyonlőlek. Csináld, amit mondtam!

Kezdett a kábítószer mámora csitulni, és Haleb agya is tisztábban működni. Tudta, hogy a vezér nem bocsát meg neki, ha kiszabadul. Ennek ellenére eszelősen örült, hogy megtette, ezzel végre ő is nagy fájdalmat okozott Abdallahnak. Kitámolygott a sátorból és körülkémlelt. Sejtette, hogy támadás jöhet, de azért nem volt biztos benne. Annak is volt reális esélye, hogy a jenikik nem engedik el a foglyukat, mivel nincs arra biztosítékuk, hogy a túsok kiszabadulhatnak. Elrendelte a riadót, és közölte, beszélni akar az emberekhez. Összegyűltek a katonák, de látszott, hogy nagyok a kétségeik. Nem szerették Halebet. Az ő disznóságai még a katonákat is sokszor megdöbentették. Nekik Abdallah volt a vezér, de most nem értették mi is történik, így várakozó álláspontra helyezkedtek.

– Mint tudjátok, vezérünket elhurcolták a jenikik, és nemrég kaptam a hírt, hogy kivégzik, amint lehet.

– Mit tudsz pontosan Abdallahról? – kiabálta a kérdést egy katona.

– Sajnos, nem látom reális esélyét annak, hogy élve visszakapjuk. Ebből okulva, amilyen gyorsan csak lehet, ellencsapást kell mérnünk a jenikik bázisára.

– Miért nem egyezkedsz a jenikkkel? Van itt két túszer is! – kiabálta egy másik katona.

– Mert tudom, hogy Abdallah már úton van Amerikába. Nekik ez a két magyar nem jelent semmit. A vezérünk fontosabb volt. Így mostantól én vagyok a parancsnokotok. Mivel nem tudhatjuk, Abdallah mennyi mindent árult el a táborról, fel kell készülnünk egy támadásra.

Ezzel a mondattal be is fejezte a beszédet, mert hiába próbálta volna túlkiabálni a morajt, amit az emberek hallattak Abdallah elvesztése miatt. Visszament a sátrába, ahonnan Virágot már elvitték. Átment az asszonyok sátrába, Dzsamilához. Közben a súlyosan sérült Virágot lemosták, átöltöztették, de még mindig eszméletlen volt.

– Na, mi van vele? – kérdezte Haleb.

– Nem hiszem, hogy életben marad. Még a szülés utáni súlyos betegségéből sem volt felgyógyulva. Azt hiszem nem tér többé magához. Ezt jól megcsináltad te állat! – kárált Dzsamila.

– Ha nem fejezed be, te is követed ezt a dögöt a halálba! Megértettél? – rázta meg olyan erővel, hogy Dzsamila jobbnak látta, ha elkotródik.

Haleb legszívesebben átvágta volna Virág torkát, de nagyon szorongott Abdallah miatt. Hazudott az embereknek. Muszáj volt, mert csak így van arra esély, hogy ha jön Abdallah – mert abban biztos volt, hogy jön –, akkor esetleg a saját emberei elvégzik a piszkos munkát. Idegesen vigyorgott, sebhelyes arca még torzabbá vált.

25.

A nap aranykoronája már félig kibújt a horizonton. Nabil régóta állt a homokdűne tetején és figyelte, ahogy a fény uralma alá hajtja a feketeséget. Visszatért apja táborába, de nem találta a helyét. Nem tudta elűzni a hiány érzését, mely marta egész bensőjét. Fülébe csengett Szála nevetése, szerelmes sóhajtása. Ha behunyta a szemét, látta az arcát, amint megrebbennek a csukott szempillák a gyönyörtől, mely végigvonaglott a testén. Minden levegővételben ott volt a bódító, fűszeres parfüm illata, amely minden csók ízét is visszahozta. Nabil teste lüktetett a vágytól. *Szerelmes vagyok, mint egy serdülő fiú*, gondolta dühösen. Úgy érezte, hogy nem fog tudni Szála nélkül létezni. Gondolatai csak körülötte forogtak. Nagyon szerette hazáját is, és Szálát is. *Hogyan oldja meg a megoldhatatlant?* Észrevette, hogy Karam közeledik.

– Uram, azt hiszem valami baj történt. Az édesapja hívatja. A fővárosból jöttek emberek.

– Jövök – válaszolta Nabil, és rossz előérzete végigfutott a gerincén.

Elizabeth minden okmányt megkapott, indulhatott bármelyik pillanatban. Már a kis Fanni is otthon volt nála, és boldogsága határtalan volt. Elege volt már az itteni életből. Ő ugyan nem járt sehol, ahol a harcok folytak, de annyi borzalomról hallott, hogy szinte állandóan rettegett. Brad miatt is aggódnia kellett, de a férjét nem lehetett befolyásolni. Meg sem próbálta, mert csak veszekedés lett volna belőle. Így ismerte meg, így szerette meg akkor is, és most is. Ezzel az aggódással kell együtt élnie. Két nap múlva indul egy gép, nem luxus utat biztosító, mert katonai gép, de más most nincs. Hallotta, hogy jön még egy asszony, egy menekült, akit itt kegyetlenül ki akartak végezni. *Micsoda világ, mintha a középkorban lennénk*. Boldogan ölelte magához a kis Fannit.

– Gyönyörű baba vagy, tudod-e csöppségem? – gügyögött neki.

A kis Fanni meg tele szájjal nevetett és gurgulázott közben, majd rögvest elkezdett csuklani.

– Jaj, te kis rosszaság, már megint csuklasz. Hát szabad ezt az anyuval csinálni?

Hirtelen megdöbbszent saját magán. *Mit mondtam? Anyuval? Istenem, de jó érzés, és őt fogja így szólítani.* Milyen régóta várta, remélte ezt a pillanatot!

Szála már egy kicsit összeszedte magát, bár nem beszélt senkivel, nem szólt egy szót sem, mióta magához tért. Remélte, hogy Nabil eljön hozzá, legalább elköszönni, de nem jött. *Tehát ennyi volt.* Azt tudatták vele, hogy nyitottak neki egy bankszámlát és nem lesz gondja élete végéig. *Nem lesz gondja? Nevetséges! Mit számít mind ez?* De a kicsi, akit a szíve alatt hord, az Nabil gyermeke. Tehát Allah mégis kegyes volt hozzá, és megajándékozta a legnagyobb kincssel: egy gyermekkel a szeretett férfitől. Ez a gyermek lesz az élete értelme. Nabil mindig vele lesz általa. Mikor erre gondolt, megbocsátott a férfinak. *Biztos nem tehetett mást.* Bár ezt csak saját megnyugtatósára próbálta elhitetni magával. Ő is csak egy férfi ebből az elátkozott világból, ahol egy kecskének több a becsülete, mint egy asszonynak. A fia, ha megszületik – mert nem is tudott másképp gondolni rá, csak mint a fiára –, akkor a nevelése a legfontosabb feladata lesz. Majd ő bebizonyítja, hogy egy arab férfi is kimutathatja tiszteletét és szeretetét egy nőnek. Tudta, hogy van bennük ilyen érzés, hisz ő megismerte ezt az arcát is a szeretett férfinak. Hatalmas változásokra lenne szükség. Elhatározta, hogy küzdeni fog, és ezáltal rádöbbszent, hogy értelmet nyert minden. Már tudta, merre kell haladjon. *Számaára Allah jelölte ki ezt az utat. Az arab asszonyok felemelése. Igen! Ő ezért született a világra, hogy ezért harcoljon.* Már mosolygott. Alig várta, hogy új élete elkezdődjön. Csak elröphessen minél előbb!

Nabil belépett a sátorba. Apja a bejárattal szemben ült a pamlagon. A feszültség érezhető volt.

– Mi történt apám? – kérdezte.

– Az uralkodó haldoklik. Azt üzente, azonnal jelenj meg a színe előtt, fiam.

– Indulok apám – hajtott fejet és elsietett.

– A fiam lesz az ország uralkodója. Azonnal készíts fel egy száz fős csapatot és kísérijétek a fővárosba – mondta Karam felé fordulva.

– Igenis uram!

Karam is elhagyta a sátort. Nabil apja gondterhelt arccal ült. Gondolatai az uralkodó testvérénél jártak. Jó uralkodó volt, csak az idő már mást kívánt volna. Haladóbb szellemet, fejlődést, az őszinte hit megtartásával. Most megnyílik majd a pokol kapuja. A fundamentalisták és a lázadók erre a pillanatra vártak. Vajon fia meg tudja-e majd őket fékezni, és megteremteni végre a belső békét? Mit tehet ott, ahol ennyiféle kultúra, szokás ütközik egymással, ahol a hatalmaskodók a vallás burkába rejtik a valós szándékot, az elnyomást, s mindezt csak az elképesztő gazdagság, a fölülmúlhatatlan luxus megszerzése miatt. Képes lesz-e majd a fia erős és igazságos maradni? A gátlástalanoknak csak ömlik az ölébe a pénz, nem számít, hogy mit tettek érte. Ők persze titokban mindent megengednek maguknak, megszegik az igaz hit előírásait, vizet prédikálnak, és bort isznak. Kihasználják néhány fanatikus hívő tudatlanságát és tüzelik őket egymás ellen. Pénzelik és ellátják fegyverrel a felkelőket, akik meg ártatlan embereket gyilkolnak halomra Allah nevében. Nagy a hatalmuk, mindnek szabályos hadserege van. Mit is tehet majd Nabil? Nagyon nehéz dolga lesz.

26.

A helikopterek csendben siklottak a levegőben. Még a hajnal is váratott magára. Brad és Abdallah egy gépen ültek, s Abdallah nagyon ideges volt. A parancsnok egészen új oldaláról ismerte meg a vezért. A kegyetlen külső mögött egy nagyon intelligens, nagy tudású férfi volt, aki tisztában volt azokkal a problémákkal, melyek polgárháborúba sodorhatják hazáját. Egyezséget kötött, ha visszajöhet a csapatához, átadja a tudomására jutott információkat, amelyek a fundamentalisták miatt veszélyt jelenthettek bármelyik országnak. Brad viszont megígérte, hogy nem kezd semmilyen magánakcióba. Törékeny egyezség volt ez, hiszen egyik sem bízott a másikban, de most a helyzet úgy hozta, hogy ellenségekből – ha rövid időre is –, szövetségesek lettek. Tudták mindketten, hogy gyűlöletük egymás iránt nem enyhült eztán sem. Abdallah Virágra gondolt. Nem akarta még magának sem bevallani, de ha valami baja történt az asszonynak, azt, míg él, nem bocsátja meg. Nem értette az érzéseit, mert ilyet még sosem érzett. Gyűlölte saját magát is, de ha lehet, legjobban a nőt gyűlölte ezért. Gyengévé, sebezhetővé tette ez az érzés, s ezt még Virágnak sem tudta megbocsátani. Saját magával kellett megvívnia. Tudta, hogy Haleb a helyére pályázik, és megrögzött fundamentalista. Csak azért tartotta maga mellett, hogy minden lépését ellenőrizni tudja. De erre az eshetőségre nem számított. Nem gondolta, hogy megeshet az, ami megtörtént. Egész táborát, családját kiszolgáltatta, mert szerelmes lett egy kékszemű asszonyba.

A gépek odaértek a táborhoz. Sötét volt minden, és semmi mozgást nem mutattak a hőérzékelő kamerák. Brad parancsára egyszerre indult meg az átfogó támadás. Az Abdallah által megjelölt helyekre kilőtték a rakétákat, és kommandósok sokasága lepte meg a táborát. A harc nagyon rövid volt, mert a

vezér rögtön felvette embereivel a kapcsolatot, akiknek sikerült közbeavatkozni, így jelentősebb veszteség nélkül bejutott a táborba és az emberei ujjongva fogadták. Kiadta a parancsot, hogy azonnal hozzák elé Halebet. De hiába keresték, senki nem találta, a sátra üres volt, és látszott, hogy tulajdonosa sietve továbbállt. Abdallah beavatta embereit a történetekbe és kereste Virágot és Tamást. Mindenki mondott valamit, de igazán senki nem tudott semmi biztosat. Abdallah elsápadt és rohant az asszonyok sátrába Dzsamilához. Brad futott utána. Mikor meglátták az összevert, megkínzott asszonyt eszméletlenül, kiterítve egy lepedőn, mind a ketten megdermedtek. Abdallah Dzsamilának esett. Rángatta és őrjöngve kiabált. A nő gyorsan elhadarta, amit tudott, és sikítózva állította, hogy az asszonyért mindent megtett, de az ő tudása ide már kevés. A parancsnok közben értesítette az egyik gépen lévő orvos csapatot, hogy hová jöjjenek. Abdallah lerogyott Virág mellé és kezébe fogta az apró kezét. Nézte a sápadt arcot, melyet felismerni is alig lehetett. Megesküdött magában Allah nevére, hogy Halebnek ezért még az írmagját is kiírtja. Az orvosok megérkeztek és kiküldtek mindenkit, hogy Virág sebeit ellássák, és szállítható állapotba hozzák. Közben a kommandósok megtalálták Tamást is. Őt is az orvosok gondjaira bízták. Nem sokkal később a gépek elindultak vissza a bázisra, a két magyarral együtt. Abdallah a táborában maradt.

Nabil megérkezett az uralkodóhoz. Akkora tisztelettel fogadták, mintha már ő lenne az uralkodó. Felsietett a vörös szőnyegen, de most nem a fogadószobába kellett mennie, hanem az uralkodó lakosztályába. Belépett, és pillanatokig nem látott semmit a félhomályban, illetve a majdnem sötétben. Mikor szeme hozzászokott a fényhez, meglátta a nagybátyját a pam-lagon feküdve. Rettenetesen nézett ki. Nem akart hinni a szemének, hogy pár nap leforgása alatt, hogy történhetett ez meg. Odalépett hozzá és meghatódva fogta meg a felé nyújtott remegő kezét.

– Kedves bácsikám ezt nem tudom elhinni, mi történt veled?

– Tudod, fiam, én számítottam erre. Tudta apád is. Neked nem szoltunk, mert nem akartuk, hogy nyomasszon a rád váró feladat nagysága és közelsége – halványan elmosolyodott.

– Eljött a te időd. És én tudom, hogy te tökéletesen fogod a problémákat megoldani. Mindig úgy szerettelek, mintha a saját fiam lennél. Tudod, hogy nekem nem lett soha fiam – a szavakat halkán és lassan ejtette ki, meg-megállt közben, és lihegett.

– Abdallah a legjobb emberem és hűen fog téged is szolgálni. Kérlek, tedd félre a haragodat, amit vele szemben érzel Szála miatt. Az ország érdeke most azt kívánja, hogy fogjatok össze – Nabil szemébe nézett és várta a választ.

– Bácsikám, számomra csak az ország érdeke számít. Szálát az életemnél is jobban szeretem, de beláttam, hogy a döntésed helyes. Lezártam vele kapcsolatban magamban mindent. Egyet viszont ne kérj tőlem, mert ez az egy annak feltétele, hogy kövessék a trónon. Tudod, hogy soha nem vágytam uralkodni, de ha te úgy ítéled meg, hogy a hazámon segíthetek, hát akkor én nem mondhatom azt, hogy nem.

– Rendben, amit kívánsz, megteszem vagy megtetetem – és bólintott is hozzá az uralkodó.

– Soha nem fogok asszonyokat a házba hozni, és nem lesznek gyermekeim se – mondta és lehajtotta a fejét.

– Drága fiam, tudom, mit érzel. Ne hidd, hogy én soha nem szerettem egy asszonyt se. Szerettem. Őszintén és fájdalmasan. Ő sem lehetett soha az enyém, a trón miatt. De én is félre tettem a személyes érzelmeket, mert tudtam, hogy a népem szeretete a legfontosabb. Te is így fogsz élni, és én megértelek fiam. Megértem keserűséged és fájdalmadat – megsimogatta a férfi arcát, és intett, hogy most menjen.

Nabil megdöbbsent ezen a vallomáson. Mindig nagyon kemény embernek ismerte a nagybátyját, nem tudta elképzelni, hogy létezett olyan asszony, aki szívéhez közel állt.

Szála megérkezett a követségre. Új élete holnap kezdődik majd. Holnap fog innen örökre elrepülni. Lehet, hogy soha többé nem látja hazáját. Bár ez a szó neki eddig csak fájdalmat jelentett, mégis valami megfoghatatlan szomorúságot érzett. Megsimogatta a hasát, és halkán szólt a fiához:

– Nem baj, drágám, neked csodálatos életed lesz. Ezt én garantálom neked, egyetlenem!

Szobájából pont a palotára látott. Micsoda fényűző épület, ámuldozott. Még soha nem látott ilyet. Amint lenézett az utcára, látta a fákat, a férfiakat, akik siettek erre-arra, meg a sok kocsit, amely mind dudált. Csak nézte, és magába szívta a látványt. El kellett raktároznia, méghozzá hosszú évekre, hogy egyszer majd a fiának mesélni tudjon az ősei országaról. Ő még nem látott várost soha, csak azt a kis várost, ahol Virággal találkozott volna. De ott is csak a szállodába lehetett, nem látta az utcát, a forgatagot, mert éjjel érkeztek. Mennyivel másabb világ ez itt, mint a sivatag! Szemei visszatértek a palotára. Gyűlölettel gondolt az uralkodóra, aki abban a palotában trónol. Ő az oka az asszonyok szenvedésének. Ő ítélte halálra, a meghallgatása nélkül, ártatlanul. Szemei könnyben úsztak. Miatta kellett elveszítenie az egyetlen embert, akit szeretett. Nagyon fáj a szíve. *Vajon mi lehet Nabillal?* Állandóan ez járt a fejében. Allahoz imádkozott, hogy ne legyen soha semmi baja. Azt is kívánta, hogy boldogan éljen. Nem tudott róla rosszat képzelni, annak ellenére sem, hogy nem jelentkezett, és nem kereste meg őt. Nem baj, de van egy fia.

27.

Kora hajnalban indul a gép. Elizabeth mindent összekészített a picinek, betette a hordozószekbe, és pusztit nyomott a nevető arcoskára. Várta, hogy megérkezzen érte a kocsi, ami majd a repülőtérre viszi. Nagyon izgult, több mint egy éve nem volt otthon. Eddig észre sem vette, mennyire hiányzik neki az ottani béke, nyugalom. A szülei, testvérei. Brad is hiányzik egyfolytában, de azt már megszokta, tudta őt így kell elfogadnia. Mikor tegnap beszéltek telefonon, megígérte, hogy nemsokára ő is hazajön. Kíváncsi a kicsire és persze kis felesége is veszettül hiányzik már neki.

Megcsörrent a telefon. Gyorsan felkapta. Igen, készen vagyok, mondta izgatottan. Pár perc múlva egy férfi lépett a szobába és elkezdte a bőröndöket levinni a kocsiba. Ő fogta a horkát a babával, és lement a kocsihoz. Az attaséval együtt sokan összegyűltek, hogy elköszönjenek tőle. Szerették. Nem is akadt olyan, aki nem szerette. Az elmúlt évben nyíltszívű, kedves, segítőkész teremtesnek ismerték, és mindenki sajnálta, hogy elmegy. Néhány könnyecsepp is kicsordult, de végül a kocsi elindult a repülőtérre. Amíg látták, integettek utána.

Szála, még egyszer körbetekintett az ablakból. Ezt a képet soha nem fogja elfelejteni. Olyan érzése volt, mintha most meghalna, de rögtön meg is születne újra. Az új Szála nem fog hasonlítani a régire. Erős és öntudatos asszony lesz. Érzelmei eltemetve, szíve megkövülve, szeretet csak a fiának lesz. Kopogtak az ajtón, és a titkár lépett be. Ez a férfi fog neki eleinte segíteni, beilleszkedni.

– Indulhatunk? – kérdezte Szálától.

Szála nem szólt, csak bólintott, és elindult kifelé. A titkár nézte a sudár alakot, amely ebbe a talpig érő szürke ruhába volt rejtve. Méltóságteljes, kecses mozdulatok. A szürke kendő szorosan megkötve keretezte a gyönyörű arcot. Olyan kisugár-

zása volt ennek a nőnek, hogy a zsigereiben is érezte hatását. Mély fájdalom tükröződött a hatalmas szemekben. Viselkedése olyan volt, mintha nem is itt lenne, mintha nem is élne, csak átsuhanna minden felett. A hangját még soha nem hallotta, de tudta, ha meghallja egyszer, akkor az csengő-bongó, tiszta és kedves hang lesz. Zene füleinek. Pár napja azt érezte, hogy hallani szeretné amint nevet, szívből kacag, hogy a gyönyörű szemek örömkönnyeket ejtsenek. Szerette volna elúzni a keserűséget, mely olyan élettelené tette ezt a szépséget. Kényszerítene kellett magát, hogy ne álmodozzon tovább, hanem a feladatára figyeljen. Szálától nem búcsúzott senki. Beült a kocsiába. Még egyszer feltekintett a szomszédos palotára, és mintha sajnálta volna, hogy nem láthatja ki az, aki ott bent van, és dönthet sorsokról, életéről. Óriási hatalma van.

A repülő már bent állt, és gyomrába folyamatosan tűntek el a hatalmas konténerek. Ormótlanul vastag törzse és alacsony kerekai voltak. Tompa orrával úgy nézett ki, mint egy dagadt hal. Szála még nem látott közelről repülőt, és nem is érdekelte. Fásult depresszió gyötörte. A titkárra sem vetett még egy szempillantást se. Mikor bemutatták neki csak bólintott. Nem érdekelte a személye, bár hálás volt neki, hogy segíti az első időkben. Izgatottságot sem érzett, mintha meghalt volna benne minden érzés. Tudta, hogy most nagyon messzire megy, de valami azt súgta, hogy nem örökre. Ez a gondolat egyre jobban eluralkodott elméjében, és már hitte is, hogy így is lesz. Egyszer vissza fog térni a fiával. Akkor már itt is béke lesz és szabadság minden embernek, akár férfinak, akár nőnek született.

A titkár felsegítette a gépre, a pilóta is odajött köszönteni. Kedves volt nagyon és üdvözölte, sok boldogságot kívánt új hazájában. Megnyugtatta, hogy az úttól ne féljen, csodálatos érzés lesz a repülés. Szála csak bólintott, nem szólt most sem egy szót sem. A pilóta nem bántódott meg. Tájékoztatták, hogy mitől menekült meg ez a gyönyörű fiatal nő. Nem is értette, mi történik itt. Hogy tehetnek szülők a gyermekükkel

olyat, hogy eladják? De hát ő pilóta, nem sokat ért a politikához. A hit sokszínűsége más kérdés volt. Természetesen ezeket a tetteket nem lehet a hittel magyarázni. Úgy érezte, ehhez a hitnek semmi köze. Inkább a szegénység, az elnyomottság okozza a torz döntéseket.

Elizabeth kocsija is megállt a gép mellett, a pilóta őt is kedvesen fogadta. Az asszony széles mosollyal, boldogan viszonozta. A kislány kosarát a pilóta vitte fel a lépcsőn és segített nekik elhelyezkedni is. Csendesen sügta, hogy a hátsó ülésen ül az a nő, az a menekült, akit ki akartak végezni. Elizabeth megkérte, maradjon egy pillanatig a babával, szeretne odamenni hozzá, és bemutatkozni neki. Szála mereven nézett ki az ablakon, nem is vette észre, hogy valaki még felszállt, és az sem tűnt fel neki, hogy ez a valaki éppen felé közeledik. Megállt a széke mellett és halkán köhintett. Szála ráemelte fekete szeméit, de úgy nézett rá, mintha nem venné észre. Elizabeth bemutatkozott és köszöntötte, kezet nyújtott. Szála egy pillanatig nézte a hófehér vékony ujjakat, lassan bólintott és éppen csak érintette a felé nyújtott kezet. Elizabeth még annyit mondott, hogy hosszú lesz az útjuk, és ha Szála úgy érzi, kedve lenne beszélgetni, hát ne habozzon szólni, mert ő szívesen beszélgetne vele. Szála ismét csak bólintott, komoly arcán semmilyen érzés nem látszott. A titkár, hogy mentse a kínos helyzetet, felállt és szívélyesen köszöntötte Elizabethet és Szála nevében is megköszönte a kedvességet, majd visszakísérte a helyére. A pilóta elbúcsúzott és áradozott a bájos kislányáról. A titkár is megdicsérte, milyen gyönyörű babája van.

Mikor mindent bepakoltak, felbőgtek a motorok. Lassan elkezdett a gép gurulni, és a kifutóra kanyarodott. Két nő imádkozott a fedélzeten. Mind a ketten új életet reméltek. Aggódomba gondoltak vissza az elmúlt hónapokra, de várakozón tekintettek a jövőbe. Isten vagy Allah. De hisz egy Úr van a mennyben. Csak ők ketten másképpen ismerték meg azt az egyet.

28.

Abdallah felkereste Nabilt a palotában. A tekintélyt parancsoló fogadóteremben fogadta őt Nabil. Jó ideig néztek farkasszemet. A vezérnek is nehéz volt legyűrni az ellenszenvét, mert még mindig nem tudta megbocsátani, hogy becsapták. Nabil pedig egyáltalán nem hitt Abdallah uralkodó iránti hűségében. Túl sokat látott a közelében az elmúlt években.

– Foglalj helyet, és hallgatlak – törte meg a csendet Nabil, és az íróasztal előtti székre mutatott.

– Köszönöm, de inkább állnék – húzta ki magát Abdallah. Nem akarta a kegyet elfogadni, ami olyan megaláztatásféle lett volna számára.

– Rendben, ahogy óhajtod – Nabil leült a fotelébe és hanyagul hátradőlve nézett a vezérre.

– A nagybátyáddal nagyon jól megértettük egymást. Szolgálataimat neked is felajánlom. Ha igényt tartasz rá, mondd el, mit vársz tőlem.

– Nagy változásokat akarok az ország életében. Ismersz. Nem tűröm a további rendbontásokat. Szükségem van a katonáidra és rád is, hogy megfékezzem a fundamentalistákat és megelőzzük a polgárháború kitörését. Úgy gondoltam, légy a követem a sivatagi nomádokhoz. Te ismered legjobban az ő életüket, te tudsz velük beszélni a saját nyelvükön, gondolataik nyitott könyv számodra.

– Ismernem kellene ehhez, mit is szeretnél valójában. Mi az, amiben változtatni akarsz?

– Először is nem tűröm, hogy ezentúl – a hit nevében – bárkit is törvényes bírósági ítélet nélkül bebörtönözzenek, vagy megölhessenek büntetlenül. Bíró csak és kizárólag végzett jogász lehet. Egyelőre elég ennyit ismerned, a többit majd az általam írt és kiadott törvénykönyv fogja tartalmazni.

– Felül akarod bírálni a Koránt? Az igazhitűek törvénykönyvét?

– Nem. Szó nincs erről. A Korán az egyetlen irányt mutató törvény. Soha, senki nem szegheti meg büntetlenül az abban foglaltakat. Viszont a félreértelmezéseket fogom helyre igazítani és a betartását is megkövetelem.

– Értelek. És a folyamatban lévő ügyeket hogyan akarod felülvizsgálni?

– Tegnaptól, mint te is hallottad, minden döntésről írásban kérek tájékoztatást. Egyelőre személyem lesz a biztosíték az ártatlan életek megóvására. Engedélyem nélkül egyetlen ítélet sem szabad végrehajtani.

Pár pillanatra csend telepedett közéjük. Mindketten érezték, hogy dönteniük kell. Vagy megbíznak egymásban, és mint szövetségesek kitartanak egymás mellett, vagy életük végéig harcolni fognak, mint ádáz ellenségek. Végül Nabil törte meg a csendet.

– Mit tudsz Száláról? – kérdezte csendesen, lehajtott fejjel.

– Ma reggel vitték Amerikába egy katonai külön géppel – várt, mit reagál Nabil, de mikor nem szólt semmit, folytatta.

– Sajnálom, ami kettőnk között vele kapcsolatban történt. Tudom, a nőkről alkotott véleményünk nagyon különböző. Engem nem úgy neveltek, hogy megértsem milyen is az, ha szeretek egy asszonyt. Én nem ismertem anyámat sem. Apám kemény életet diktált, és én is kegyetlenül kemény lettem. Most már nem tudok ezen változtatni, de ma már megértelek. Egy gyönyörű fehér asszony engem is elvarázsolt, megbabonázott. Már nem küzdök az érzés ellen. Először gyűlöltem érte, de ma már tudom, hogy mindent elrontottam. Meg kellett volna tudnom védeni. Ráadásul az én birtoklási vágyam tette tőnkre, kiszolgáltatva egy örültnek.

– Élnek még azok a magyarok? – kérdezte Nabil.

– Igen, de Virág nem biztos, hogy túléli Haleb kínzásait – csendesen, lehajtott fejjel ejtette ki a szavakat.

– Micsoda barbárság! Az egész országban ez van. Ennek semmi köze az igaz hithez. Gyermekek, asszonyok ellen harcolnak erős felfegyverzett férfiak! Saját népünket írtjuk, ezál-

tal gyengítjük az igaz hitet. Gyorsan kell cselekedni, hogy mindez megváltozzon, és végleg – hangját felemelve, felállt a fotelból és le-föl kezdett mászkálni az íróasztal mellett.

– Már én is megértettem, hogy ez nem helyes. De idő kellett hozzá, és az az asszony gyönyörű kék szeme – mondta merengve Abdallah.

– Mit tudsz a kislányáról? – kérdezte Nabil.

– Sajnos szem elől veszítettük. Haleb volt megbízva a visszaszerzésével, de ő már nem tájékoztatott, az információkat megtartotta magának. Úgy gondolom, ha életben maradt, őt is az Allamokba vihették, vagy valamelyik európai országba.

– Szeretném, ha az az asszony visszakapná a gyermekét. Kérlek, állítsd rá a legjobb embereidet, és tájékoztass, mit tudtál meg, merre van. Tartozom ennyivel Szálának, mert megígértem, és ígéreteket eddig nem tartottam be.

– Ebben biztos lehetsz, hogy a föld alól is előkerítem. Legalább ennyivel szeretnék bocsánatot nyerni Virágtól, akit az életemnél is jobban szeretek.

Abdallah meglepődött saját őszinteségén, de jólesett kimondania. Megkönnyebbült tőle, és még össze sem dőlt semmi. Eddig úgy érezte, ez az érzés szűgyen számára, de most, hogy hangosan kimondta, már tudta, hogy nem az. Felszabadult lett, és a gyermek értelmet adott a további cselekedeteknek. Szemük ismét találkozott. Két erős férfi elkínzott tekintete. Torzult világban, torz érzések közt vert gyökeret bennük a szeretet. Két gyönyörű, puha asszonyi test, kökemény lelkekkel. Szívük és akaratuk törhetetlen, s a két férfi csak csodálni tudta ezt. Rájöttek, ha ilyen segítsége van egy férfinak, akkor az az ember legyőzhetetlen. Nem elnyomni kell a nőt, hanem magukhoz emelni, szeretni és akkor hűséges társuk és segítők lesz. Egy olyan háttér, ahová vissza lehet menni, feltöltődni erővel. Akiben mindenk felett meg lehet bízni, mert egy szerető asszony soha nem ártana a szeretett férfinak. Mindkettőjükben hasonló gondolatok cikáztak. Több szó nem esett közöttük.

Nabil baráti kezet nyújtott a vezérnek. Abdallah keményen megszorította és fejet hajtott, tiszteletet adva a leendő uralkodónak.

Virágot már háromszor műtötték a bázis korházában. Az orvos szerint a közvetlen életveszélyen már túl volt, de a teljes gyógyulásról még az orvos sem tudott mondani semmit. Sok szörnyűséget látott, mióta itt volt főorvos, de ami történt, még őt is megdöbbenette. Nem bízott a sebek nyom nélküli elmúlásában sem külsőleg, sem belsőleg.

Tamás már jobban volt. Neki a bal karja, és sok bordája volt eltörve. A karját begipszelték, de az ütlegelés és rugdosás velejárójaként kapott sérülések még sokáig megmaradnak, nagyon lassan gyógyulnak.

A férfi a felesége ágya mellett ült egy karosszékekben, és olvasott neki egy könyvből. Nem tudta mit is tehetne, hogy segítsen az asszonynak. Brad megállt az ajtóban és egy darabig csak csendben figyelte. Barátok lettek az elmúlt pár hétben és nagyon sajnálta, hogy így járt ez a két ember. Ha belegondolt, hogy az ő drága szerelmét kellene így látnia, összerándult a gyomra, pedig ő sok borzalmat átélt katona, és nem civil, mint ez a magyar mérnök, aki nem ártott soha a légynek sem. Oda lépett a székéhez és hátba veregette.

– Van valami javulás, barátom? – kérdezte csendesen.

– Nem, még mindig nem adott semmilyen életjelet. Az orvos szerint pedig vannak agyhullámok, tehát van remény, hogy magához tér – Tamás felállt és kezet fogtak.

– Gyere öregem, igyunk meg egy kávét – invitálta Brad.

– Persze, menjünk – bólintott, majd megfogta kedvese halovány kezét és megpuszilta. Mindjárt itt vagyok szerelmem, mondta neki, mintha értene.

Átmentek a büfébe és kértek két jó erős feketét. Egy darabig csak csendben ültek és kevergették, s végül Brad szólalt meg elsőnek.

– Érdeklődtem a városban a kislányotok után, de senki nem tudott semmit sem. Nekem a városi kórház főorvosa gyanús. Mikor beszéltem vele, mintha zavarban lett volna.

– Gondolod, hogy eltitkolja, és ott van a kislányom? – Tamás döbbsen nézett fel.

– Nem, azt nem hinném, hogy ott van, akkor az igazgató tudna róla, és ő tényleg megbízható. Megmondaná, ha tudna valamit – sóhajtott mélyet Brad.

– És most mit tudunk tenni?

– Figyeltetem a főorvost, meg egy kicsit megszorongatjuk a személyzetet. Függnek a jóindulatunktól, mert sok gyógyszert és orvosi eszközt szállítunk nekik. De bízom az igazgatóban is, hogy kiszedi a főorvosból az igazságot.

– Istenem, csak sikerülne... Ha Virág magához tér, és nem lesz meg a kicsi, félek, újra a kómába menekül akaratosan is. A gyógyuláshoz az akarata kellene.

– Igen, értelek. Hidd el, mindent megteszek, hogy kiderítsem az igazságot.

– Szerinted Abdallah is nyomoztat? – Tamás figyelte Bradet, hogyan reagál.

– Biztos vagyok benne, és abban is, ha meg tud valamit, szólni fog.

– Ebben én nem bízom. Minden miatta történt. Meg tudnám ölni azt a gazembert – fakadt ki Tamás.

– Tudom és megértelek, de most a mi oldalunkon áll, félre kell tenned a gyűlöleted.

– Féltretenni? Ezt hogy gondolod? Ha a te feleségeddel történt volna mindez, te félretennéd? Lehet, hogy élete végéig nyomorék lesz, és ha testileg fel is épül, többé soha nem lesz az, aki volt – keserűségében a könnyeit sem tudta visszatartani.

Brad már bánta, amit mondott. Ő is tudta, hogy Tamásnak igaza van. Ha mindez Elizabeth-tel történt volna, mindenkit megölne, aki csak ránézett valaha ebben az átkozott világban. A katona beszélt belőle, nem a barát.

– Bocsáss meg, igazad van. Nem akartalak megbántani. Te és Virág tényleg nem tehettek semmiről. Áldozatok lettetek. Értelmetlen áldozatok.

– Tudom, hogy te jót akarsz. Nincs semmi baj. Csak az idegeim... Miattam van itt a feleségem, és miattam tűnt el a gyermekem. Mikor több héttel ezelőtt megkaptam a felszólítást, hogy hagyjuk el az országot, nem intézkedtem, mert még szükségem volt két hétre a munkámhoz. Ha akkor legalább őket hazaküldöm, akkor mindez nincsen. Sosem bocsátom meg magamnak, amíg élek.

– Ne hibáztasd magad. Ahogy elmondásodból megismerem a feleséged, nem hagyott volna itt téged.

– Azt hiszem, igazad van. Akkor sincs mentség, mert nekem tudnom kellett volna, mekkora a veszély.

Brad telefonja megszólalt a zsebében. A kórház ápolónője volt, hogy gyorsan menjenek, Virág dűnnyög valamit. Felpattantak és futottak vissza a kóterembe, melyben Virág összetört teste mozdulatlanul feküdt. A csendet csak a gépek zümögése és a monitorok pittyegése törte meg. Az orvos fogta a pulzusát:

– Azt hiszem, magához tér hamarosan – mondta aggodalmas arccal.

Kis idő múlva Brad elköszönt a barátjától, és megígérte neki, hogy ha megtud valamit a kislányáról, azonnal értesíti, és természetesen személyesen is többször benéz majd hozzá. Kezet fogtak, Tamás visszasüppedt a fotelba, és olvasott tovább.

29.

Abdallah minden emberét a kislány és Haleb megtalálására irányította. Már tudta, hogy a gyermek nincs az országban. Halebnek valószínű, hogy előbb fog a nyomára bukkanni. Már tárgyalásokat folytatott a fundamentalisták vezetőivel, hogy adják ki neki. Nem sajnálta rá a pénzt. Volt esély a megegyezésre, mert az a gazember már mindenkire veszélyt jelentett. Megegyeztek, hogy ha a pénz a megadott bankszámlára ér, megbízzák egy olyan munkával, amelynek kapcsán könnyűszerrel elkaphatja. Ez így elég hihetetlennek tűnt Abdallah számára, de látszólag belement a játékba. Az ő fejükkel gondolkodva tudta, ő sem adná ki, mert nem tudhatják, hogy miiket árulna el. Inkább megöletné. Így arra volt jó ez az egész, hogy Halebet már a fundamentalisták is üldözzék. Ezek után nem sok esélye volt az életben maradásra. A kérdés csak az volt, hogy ki talál rá előbb. Ha a fundamentalisták, akkor azonnal meghal, mert nem engedhetik, hogy veszélyeztesse őket. Ha Abdallah emberei, akkor valószínű azt is meg fogja bánni, hogy kibújt az anyja hasából. Abdallah mindenképpen első akart lenni, mert csak így volt esélye megtudni, mit intézett Haleb a kislánnyal kapcsolatban.

Szála az egész repülőutat magába zárkózva tette meg. Elizabeth próbálkozott párszor megismerkedni vele, de a titkár mindig kedvesen leszerelte. A férfi nagyon jóképű, magas, szőke férfi volt, sejtelmes acélkék szemekkel. Elizabeth-nek fel is tűnt, hogy milyen kisportolt, erős és izmos a teste. Ha Szálát kérdezte volna valaki, mire emlékszik a titkárból, hát bajban lett volna, az biztos. Eddig csak, mint egy üvegen nézett át rajta, nem jegyezte meg a nevét sem, egyszerűen nem is érdekelte. A hangszóróban megszólalt a pilóta kedves hangja. Foglalják el helyeiket és csatolják be magukat, nemsokára leszállnak a New York-i nemzetközi repülőtérre. Egy külön

kifutót használtak, és a repülőtér elkülönített részére érkeztek. Az iratok ellenőrzésére sem kellett várniuk. Elizabethet és a babát a pilóta elkísérte a fekete kocsiig, ahol átadta őket a várakozó katonatisztnek. A tiszt intett a kezével és üdvözölte Elizabethet.

– A vezérkar üdvözlését küldi, asszonyom. Gratulálnak a kislányához, és természetesen holnap estére partit szerveztek az ön tiszteletére, melyen örömmel vennék, ha megjelenne és mesélne, mi minden történt az elmúlt több mint egy évben.

A fiatal tiszt kedvesen beszélt és mosolygott közben. Az asszony megköszönt mindent és beszállt a kocsiába, mely a szállodába vitte őket, ahol pár napig maradnak. Csak kis pihenő után folytatják útjukat hazafelé, Floridába.

Szálától is elbúcsúzott a pilóta. A titkár lesegítette a gépről, és egy hófehér, gyönyörű limuzin felé vezette, melyből egy sofőr ugrott ki fűrgén. Gyorsan kitárta az ajtót és kicsit meghajolt. Szála nem vett róla tudomást, csak beszállt az autóba. A titkár intett, hogy indulhatnak. Ezután az asszonyhoz fordult, hogy tájékoztassa a várható eseményekről. Az Ontario tó partján, Wellingtonban vettek részére házat és egy nagy területet, mely a házat körülölelve elzárta a lakókat a kíváncsiskodó szemektől.

– Háromfős személyzet áll rendelkezésére, a sofőr, akit az imént látott, egy szakács és egy szobalány. Természetesen ő is, továbbra is mindenben a rendelkezésére áll.

A birtokon egy külön épületben fog lakni a titkár, aki a testőre is egyben. Kérte Szálát, hogy mielőtt bármit tenne, mindig beszélje meg vele. Nem lehet tudni, hogy szökése miatt a szélsőséges elemek nem akarják-e még itt is bántani. Szála bólintott, hogy megértette, de nem nézett a férfire. A kocsi némán suhant célja felé, és Szála fájdalmat érzett, a szívét szorította az érzés, hogy mennyire egyedül van.

Haleb abban a barlangban bújt el, ahol Szála és Nabil egymásra találtak. Legjobb két embere volt még vele, ők kitartottak mellette. Most terveket szőttek arra, hogy hogyan oldják meg Virág megölését. Ezt most már szinte rögeszmésen akarta. Nem érdekelte a veszély sem. Gyűlölete annyira mélyről fakadt, hogy még a két társa is türelemre intette. Megmondták neki, nem óhajtanak egy senkiházi nő miatt bajba kerülni. A terv azért végül is összeállt és nagyokat vigyorogtak, hogy milyen jól kifundálták az egészet. Megvárják, míg felépül és hazaindul. Akkor megtudják, hogy melyik géppel megy, és vagy felrobbantják, vagy eltérítik a gépet. Ezt majd meglátják akkor, melyik megoldás lesz kivitelezhetőbb. Halebnek az eltérítés tetszett volna, mert akkor újra a karmaiba kerülne a néember, ezzel tovább bosszantva a vezért. Tudta, mekkora fájdalmat okozhatna ezzel neki. A kislányról is beszéltek, de egyelőre ők sem tudtak semmit. Az utolsó hír az volt, hogy Amerikába viszi egy asszony. Haleb a kislányt is vissza akarta szerezni. Rabszolgát akart belőle. Ez lenne számára az igazi elégtétel. Egy hitetlen, fedetlen arcú, céda nőnek a lányát hitre nevelni! Sőt, lehetne az övé! Igen ez lesz az igazi cél. Teljesen felizgult a gondolatra, hogy a gyermek a tulajdona lehet. Majd azt tesz, amit ő akar. Irányíthatja, az egész élete az ő kezében lesz. Micsoda élvezet...

30.

Szála, kezében a naptárral állt az üvegfal előtt, mely a szobát a kerttől elválasztotta. Két hét telt el azóta, hogy ide érkezett. 1983. Ezt az évet soha nem fogja elfelejteni. Gyönyörű házban lakik, a kert maga a paradicsom. Az emberek is nagyon kedvesek, csak ne fájna ennyire ott legbelül a hiány. Nabil hiánya. Nem tud róla semmit. Pár napig reménykedett abban, hogy talán jelentkezni fog, de nem tette. Ma orvoshoz megy. A titkár kíséri, mint ahogy mindenhová megy vele. *Érdekes ember*, gondolkodott Szála. *Nagyon tetszik a neve: Robert*. Olyan férfias név, sokat sejtet. Összebarátkoztak az elmúlt két hétben. Robert mindenben a kedvét kereste. Szinte kitalálta előre még a gondolatait is. Már nem félt senkitől és semmitől. Tudta, hogy Robert mindentől megvédi. Megbízik benne. Nem hitte volna, hogy még egyszer valaha az életben fog tudni bízni. Robert meglepődött mikor elárulta neki, hogy terhes. Akkor mondta, hogy orvoshoz kell mennie. Erre ő nem gondolt. A sivatagi asszonyok nem szoktak nőorvoshoz járni. Semmilyen orvoshoz nem szoktak járni. Robert meggyőzte, és végül beleegyezett, hogy időpontot kérjen. Nagyon aggódott, mivel el sem tudta képzelni, hogy mi fog történni. Arra gondolt, hogy megkérdezi a titkárt, de szégyellte magát, nem tudta hogyan beszéljen egy férfivel erről. Gondolataiban annyira el volt merülve, hogy észre sem vette, mikor lépett be Robert. Csak a köhintésére ocsúdott fel, kicsit összerendezve.

– Ön itt. Kedves Robert... Megijesztett.

– Nem akartam, elnézését kérem – mosolygott a férfi azzal az ellenállhatatlan mosolyával.

– Nem... Semmi baj... Csak...el voltam gondolkodva. Már két hete vagyok itt – újra kinézett az üvegfalra, de nem látta mit néz, csak a távolba meredt a tekintete.

– Gondoltam, megkérdezem, nem kíváncsi-e valamire az orvosi vizsgálattal kapcsolatban – a férfi szürkés-kék szemei világítottak napbarnított arcában.

– Hát nem is tudom... – zavarban volt és elpirult.

– Tudja mit? Elmesélem szépen, sorban, mi fog történni, és akkor már nem lesz annyira idegen a dolog, ha ott leszünk.

– Köszönöm – felelte Szála megkönnyebbülten, de még mindig kipirult arccal.

Robert szerette volna megcsókolni. Az ajkait, az arcát, a szemeit, mindent imádott ezen a nőn. Mikor a hangját először meghallotta, azt hitte, minden ereje elhagyja. A legszebb muzsika sem okozott akkora gyönyört, mint kedves, finoman csilingelő hangja. Az első kis kacagását sem fogja feledni, míg él. A szemei előtt tért vissza az élet Szálába. Sokszor rajta felejtette a tekintetét és észre sem vette, mennyi ideig képes gyönyörködni benne.

– Odamegyünk, és önt bevezetik majd egy helyiségbe, ahol le kell vetközni és adnak egy ruhát, azt kell felvenni. Az orvos egy középkorú férfi...

– Férfi??? – fakadt ki Szála.

– Igen, de ne ijedjen meg. Ez itt természetes, és önnek is hamar az lesz. Nagyon kedves, nagyhírű orvos. Szeretni fogja, majd meglátja – próbálta megnyugtatni az asszonyt – aztán ultrahangos felvételt fog készíteni, melyen láthatja a gyermekét. Ha szerencsénk lesz, és úgy fekszik a baba, lehet, hogy azt is meg tudja mondani, fiú lesz vagy kislány – mosolygott kedvesen a férfi

– Jó lenne már túl lenni rajta – sóhajtott Szála – Robert, kérdezhetek öntől valamit?

– Természetesen. Bármit...

– Ha megmondom, hogy kiről szeretnék megtudni néhány dolgot, információhoz tud jutni felőle?

– Az attól függ ki az illető. De az esetek kilencvenkilenc százalékában megtudok mindent.

– Nabilnak, hívják.

– Tudom, kicsoda Nabil – a szavakat lassan ejtette ki, és azon gondolkodott mennyit mondhat.

– Ön...tudja...? Azt is tudja, hogy ő...meg én...

– Mindent tudok ezzel kapcsolatban. Tudom, hogy ő a gyermeke apja.

– Értem... – mondta halkan Szála. Ránézett a férfire, nem szólt semmit, csak kiment a szobából.

Virág ült az ágyban, a bázison, a kórházban. Már lényegesen jobban volt. Tamás szinte állandóan mellette volt. Mikor pár nappal ezelőtt magához tért, nem emlékezett semmire. Aztán rátört a teljes kétségbeesés, mert megtudta, hogy a kislánya elveszett. Nagyon sokáig sírt, de már elapadtak a könnyei. Megbeszélték Tamással, amilyen gyorsan csak lehet, haza kell menniük. Azután majd intézkednek és Brad is segít. Megígérte... Ebben kellett most hinnie. Igen, nagyon szeretett volna már otthon lenni, gyermekeit magához ölelni. Telefonon ugyan beszélt velük mindennap, sőt legtöbbször naponta többször is. *De hol lehet a kicsi lánya?* Imádkozott érte, szinte állandóan. Kérte az Istent, ne engedje bántani. *Szeressék, ahol van, legalább nagyon szeressék.* Tamás elmondta, hogy a CIA is nyomoz utána. Biztatta, hogy meg fogják találni, és sértetlenül visszakapják. Másképp nem lehet. *Szegény Tamás, mennyire nyüzött, és mennyire lefogyott* – suhant át Virág agyán.

Egy héttel ezelőtt, egy nagyon tikkasztó nap hajnalán, az uralkodó megtért Allahhoz. Békében, csendesen, csak úgy tűnt, elaludt. Megvoltak a rangos események, tegnap a temetés is lezajlott. Nabil fáradtan járkált, le-föl a dolgozósobájában. *Dolgozósoba? Hiszen ez egy terem.* Nem szerette ezt a hatalmas, bár kétségkívül gyönyörű termet. Úgy érezte magát, mint egy kis hangya, aki szaladna, dolgozna, de egy tiszta asztallapon tévfereg, és nem találja a helyes utat. Ez a hely rettenetesen nyomasztóan hatott rá. Nem is lesz itt sokat. Intézkedett, hogy minden helyiséget, melyet az uralkodó nagybátyja hasz-

nált, zárjanak le. Számára már rendbe hozták a palota egy másik részén azokat a termeket, melyeket ő fog használni. Remélte, délután már beköltözhet az ottani dolgozóba, sőt az éjszakát már az új hálótermében töltheti. Ez egy kicsit megnyugtatta. Tudta, soha, semmi nem fogja igazán megnyugtadni. Fizikai fájdalmat érzett, ha Szálára gondolt, már pedig nem telt el úgy pillanat, hogy ne gondolt volna rá. Tudni akart mindenről, ami vele történik, hogy van, mit csinál. Meg is szervezte az embereket. Karamnak feladata volt minden nap beszámolni a történetekről. Volt, hogy naponta többször is hívatta ezért. A titkár nem tudott erről semmit, mert a beépített ember a sofőr volt. Tudta, hogy Szálát ma orvoshoz viszik, nőgyógyászhoz. *Vajon minek? Csak nem beteg?* De majd kiderül, próbálta nyugtatni magát addig is.

Rengeteg teendője volt az uralkodással. Sokan azt hinnék, itt, a palotában csak móka és kacagás az élet. Persze, ha nem törődne semmivel, akkor ez így is lenne. De ő nem olyan uralkodó lett, ez kiderült azonnal, ahogy színre lépett. Intézkedései máris éreztették hatásukat. A harcok már nem olyan intenzitással, és nyíltan zajlottak. Voltak még elhatárolt törzsek, akik nem akartak jobb belátásra térni, de az már csak idő kérdése volt, hogy meddig bírják tartani magukat. Az elmúlt pár héten sikerült békét kötnie sok ellenséges törzsszel. A fundamentalista radikális eszméket már csendesebben hallatták, még azok is, akik szimpatizáltak az elvadult gondolatokkal. Természetesen tudta, hogy a belső családi életekben érezhető változás csak nagyon lassan fog bekövetkezni. Ennek elősegítésére kidolgozta, és nyilvánosságra hozta a nők jogait. Ezek még nem voltak túl nagy változások, de végre elkezdődött valami.

31.

Brad többször átölelte Tamást és veregette a hátát. Most, hogy elválnak útjaik rájött, hogy mennyire megkedvelte ezt a magyart. Virág csendesen állt mellettük, csak nézte a két sudár alakot. Nemsokára indul a gép, a csomagokat már bepakolták. Az asszony csak önmaga árnyéka volt. Talán az otthoni élet és a másik két gyermek elterelik a gondolatait erről az elátkozott helyről, ahol elveszett a kislányuk, és ők pedig majdnem meghaltak. A parancsnok megígérte, hogy mindent megtesz a kis Fanni megtalálásáért. A létező összes segítséget igénybe veszi, és biztosan ígérheti, hogy a keresés sikeres lesz. Ha elfogják Halebet, akkor saját kezűleg fogja kivallatni, mit tett a kis Fannival. Meggyőződésük volt, hogy Haleb a kulcs a megoldáshoz. Most, hogy a vezér az ő oldalukon állt, reális esély volt arra, hogy kiderüljön, hová lett a kislány. Ruganyos léptekkel közeledett feléjük Abdallah. Tamásnak nehezeze esett türtőztetnie magát. Mikor odaért hozzájuk, kicsit meghajolt és csak annyit mondott, hogy szerencsés utat kíván, és nagyon örül, hogy Virág jobban van. Megígérte, hogy gyermekét vissza fogja kapni. Már úgy érzi, nyomon van, de addig nem akar mondani semmit, míg nem lesz biztos a dolgában. Ismét meghajolt és távozott. Virág már eddig is észrevette, hogy mennyire férfias jelenség Abdallah. De ezt az érzést csak annak tudta be, hogy túl sok minden történt vele az elmúlt időszakban.

– Tegnap este felhívott a palotából az uralkodó – mondta Tamás Brad felé fordulva.

– Mit akart? – nézett nagyot a parancsnok

– Sokat segített nekünk, mikor a sivatagban kellett szök-nünk, és sajnálkozott a pici miatt. Tudod, nekik kellett volna vigyázni rá Szálával, de sajnos elvesztették. Megígérte, hogy ha kell, az egész országot átkutatattja, de megtalálja Fannikát.

– Nem értem én ezt a világot – szólalt meg halkán Virág. Nabil az uralkodó és mégis hagyta, hogy Szálát üldözzék, megalázzák, és el kelljen menekülnie.

– Bizony, itt nagyon másképpen látják az élet dolgait, mint mi. De ne aggódjon, Szálának már jó helye van. Nabil gondoskodott róla élete végéig. A kórházi főorvos mesélte, hogy nagy összeget helyezett el részére egy bankszámlán. Kapott egy titkárt is, aki segít neki az új életbe beilleszkedni.

Beszállásra szólította az utasokat a hangszóró. Még egyszer kezet fogtak, megölelték egymást, és beszálltak a repülőbe.

Nabil az íróasztalánál ülve a Száláról szóló jelentést olvasta. Egyre idegesebb lett, mivel a jelentésben az állt, hogy Szála terhes. Leírták azt is, hogy meglehetősen bizalmas kapcsolat alakult ki közte és a Robert nevű titkár között. Nabil iszonyú féltékeny lett. Tudta, hogy semmi oka erre, de a gondolat befészkelte magát az agyába, hogy Szála esetleg másé lehet. A lelke mélyén tudta, hogy nagyon igazságtalan, mert ő tűnt el, ő nem jelentkezett, ő nem akart találkozni vele, de úgy gondolta, hogy az asszony várni fogja és hűséges lesz. Tanácstalan volt. Minden országos kérdést tökéletesen kezelt, rövid idő alatt kezdett a helyzet konszolidálódni, helyreállt az országban az élet, és bár még törékeny, de béke lett. A vidéki területeken még zajlottak összecsapások az elszigetelődött kisebb, lázadó csoportokkal, de összességében a városok már biztonságosnak voltak mondhatók. A saját élete viszont romokban hevert, és egyre bonyolultabb lett. Nehezen viselte az aszkéta életmódot is. Nem volt ehhez szokva. Szála terhessége is sok bonyolult kérdést felvetett. Elsőszerűlt gyermekével várandós. Hogyan engedhetné meg, hogy más kultúrában nevelkedjen az ő gyermeke? Ha fiú, akkor egyszer az a gyermek az örököse lesz. Ha nem közli senkivel, esetleg nem derül ki, de akkor sem tudja ezt elfogadni. A gyermek törvényesen az ő gyermeke. Itt, mellette kell élnie. Talán egyszer ő lesz ennek a földnek a min-

denható ura. Nem lehet egy Amerikában nevelkedett fiú az ország jövőendő vezetője. *Allah segíts!* - fohászkodott magában. Boldoggá akarta tenni a szerelmét, ehelyett elüldözte, és most még a gyermekét is el kellene vennie. Tudta, hogy ha ezt megteszi, azzal Szálát halálra ítélte. *Miért ennyire bonyolult minden? Miért ez lett a sorsom?* Karam lépett be az ajtón.

– Nagyon nagyok a gondjaim. Olvastad a jelentést te is?

– Igen uram, olvastam, és ezért is jöttem ide.

– Szörnyű dolgokat kellene megtennem, és csak te tudod, mennyire nem akarom, hogy így legyen.

– Uram, van egy ötletem.

– Mondd csak Karam! Mindenre kíváncsi vagyok, ami közelebb engedhet Szálához, megoldást adna erre a végtelen gyötrelmemre, amiben élek.

– Beszélj Szálával! Adj neki uralkodói kegyelmet, hogy hazatérhessen. Add férjhez valakihez. Mindezt persze gyorsan, hogy úgy nézzen ki, mintha a gyermek a férjé lenne. A férjét fizesd meg, hogy vigyázzon Szálára, ne engedjen a közelébe senkit sem. Te pedig, mikor úgy érzed, meglátogathatod, a gyermeket pedig olyanná neveled, amilyenné szeretnéd.

– Ezzel azt mondtad ki, hogy élete végéig zárjam be a szerelmemet, kötelezzem arra, hogy csak várja, mikor van időm arra, hogy meglátogassam. Ráadásul hogyan válhatna örökösömmé a gyermekem? Nem... Ez így nem jó ötlet.

– Uram, akkor az a leghelyesebb, ha egy másik asszony ölelésével felejtesz. Várd meg, míg megszületik a kicsi. Ha túl lesz az első évek nehézségein, utána hozasd ide és neveld tovább, hogy igazi uralkodóvá váljék.

– Vegyem el Szálától?

– Nincs más választásod uram. Mind a kettőt nem tarthatod meg. Talán Szála is szerelmes lesz majd egy másik férfibe, és esetleg feleségül is megy hozzá, akkor lesznek még gyermekei, és ezen túlteszi magát. Ő egy arab asszony, aki tudja, hogy nem rendelkezhet szabadon a gyermekeivel.

– Igen Karam. Azt hiszem, igazad van. Mit tudsz arról a titkárról?

– Magasan képzett ügynök, testőre is Szálának. Szerintem reménytelenül szerelmes, de Szála erre még nem figyelt fel, mert a férfi ügyesen manőverezik. Úgy gondolja, előbb elnyeri a bizalmát, eléri, hogy nélkülözhetetlen legyen a számára.

– Értem. Szerinted engedjem, hogy az övé legyen?

– Igen uram, határozottan azt tanácsolom, hogy engedd, ha boldognak szeretnéd tudni élete hátralévő részében. Hidd el, ha elengeded, boldogságot adsz neki és nem teszed tönkre az életét.

– Köszönöm... Most távozz, egyedül szeretnék lenni.

Nabil az ablakhoz ment. Láta körben a várost, a kupolákat, az aranyozott részeken csillogó napsugarakat. Olyan boldogtalan volt, hogy sírni tudott volna. Azon gondolkodott, *miért nem hagy itt mindent? Miért nem rohan a szerelméhez, miért nem kapja az ölébe, és csókolja, amíg bírja?* Akkora vágy tombolt benne, hogy alig tudta magát visszatartani attól, hogy ne utasítsa a személyzetét, azonnal induljanak. Ahogy nézte az eget, a végtelen kékséget, mégis megfogalmazódott a gondolat. Meglátogatja Szálát. Beszél vele. Hátha neki lesz valami okosabb ötlete. Igen, ez így lesz a leghelyesebb!

Ahogy ezt eldöntötte, végtelen nyugalom szállta meg. Végre túl van rajta, és milyen jó érzés, mert a szerelmét látni fogja és megölelheti újra.

32.

Abdallah nagyon nehezen viselte Virág távozását. Tört, zúzott és mindenkibe belekötött. A katonái is alig mertek a szeme elé kerülni. Minden bevethető kapcsolata Haleb után kutatott. Abban a sátorban volt, ahol azelőtt az asszony feküdt a pamlagon. Végigsimított a párnákon, és talált egy szál arany-szőke hajszálat. Nézte egy darabig majd egy kis szelencébe tette. Nem engedett ide belépni senkit. Ameddig lehet, szerette volna az itt hagyott illatot érezni. A köntös, ami a testét érintette ki volt terítve a pamlagra. Rettenetesen szenvedett. Tudta, hogy ő okozta Virágnak a borzalmakat, és ezt soha nem fogja magának megbocsátani. Az idős szolga beszólt, hogy várnak rá. Valamilyen üzenetet hoztak a fővárosból. Abdallah még egyszer beletemette arcát a köntösbe, majd szépen eligazgatta. Egy rövid pillanatig álldogált még, majd kisietett.

A futár elhadarta az üzenetet, hogy Halebet melyik vízlelőhelynél lehet megtalálni. Állítólag mindig odatérnek vissza két emberével. Az üzenetet Nabiltól kapta.

Meglepődött, hogy vajon Nabil ezt honnan tudta meg? Mindenesetre ezen most nem gondolkodott, gyorsan parancsba adta, hogy induljanak és fogják el őket.

Nagyon sok jelentést kapott a gyerekekről, és mind azt lát-szott megerősíteni, hogy a kórházból, ahová Nabil vitette, el-került a fővárosba. Persze ezt annak idején is tudta már, de hogy ott hová került, azt nem sikerült megtudni. Túl gyorsan követték egymást az események. Abdallah úgy döntött, hogy idehozatja az orvost, mert neki változatlanul gyanús volt és úgy gondolta, hogy az orvos biztosan tud valamit, csak fél előadni. Az orvost elhozták az emberei, és hogy érezze, nem viccelnek vele, egy kicsit bezárták a pincébe. Mikor úgy gon-dolta, hogy már eléggé ijedt lehet, maga ment le hozzá. Nem engedett be senkit, még az ajtót is becsukatta maga mögött. Négy szemközt akart vele beszélni.

– Figyelj ide! Ha az igazat mondod, megúszhatod, nem bánthanak. Ezt én garantálom neked, személyesen, Abdallah Bin Musztafa. Ma már tudod, mennyire fontos, hogy tudjam, hová lett az a gyerek. Nem az érdekel, hogy miért nem írtál jelentést. Sőt, ezért én most meg is dicsérlek, mert ezzel – akaratodon kívül ugyan, de – megmentetted az életét.

– Uram, higgye el, ha tudtam volna, hogy ez fog történni, úgy vigyáztam volna arra a kis fattyúra, mint a szemem fényére. De nem sejthettem, hogy ennyire fontos gyerek az.

– Tudom, tehát ne várokoztass, mondd gyorsan, hová vitetted.

– A fővárosba, az Amerikai Követségre.

Abdallah az orvost visszaengedte a kórházba, és azonnal indult a fővárosba.

Nabil a hatalmas fotelben a saját repülőgépén ült. Érdekes érzés volt ez. Mikor utoljára repülön ült, az a turista osztályon történt és az Államokból jött hazafelé, mikor befejezte a tanulmányait. Most a vízumokat pillanatok alatt elintézték, hiszen egy államfő érkezését még ott is figyelemmel kísérik. Zavarba ejtő volt a sietség, és az, hogy mindenkivel meg kellett értetni, hogy az utazás nem derülhet ki, és az nem hivatalos látogatás. Titokban kell megtörténnie és nagyon rövid látogatás lesz, legfeljebb egy-két nap. Mindenesetre a biztonsági szolgálatokat alaposan megdolgoztatta ez az elhatározás.

Ideges volt, már túl akart esni a találkozáson. Félt, hogy Szála annyira haragszik rá, hogy nem fog vele szóba állni. Még mindig nem tudta, mit döntsön a gyerekről. Nem akart Szálának fájdalmat okozni, de ez a terhesség minden tervét keresztülhúzta. Azt még csak el tudta volna fogadni, hogy Szálát kitörli az emlékezetéből. De a gyermekkel, főleg ha fiú, ezt nem teheti meg. A repülő hajtóművei felbőgtek, és már száguldott is a kifutón. Megemelte az orrát és sebesen szállt a felhők fölé.

Szála a nappali szobában ült és olvasott, mikor Robert belépett és közölte vele, hogy Nabil ide tart. Szála elsápadt. Már egy ideje nem gondolt arra, hogy valaha az életben még viszont láthatja.

– Honnan tudja ezt, Robert? – kérdezte, mikor az első döbbeneten úrrá tudott lenni.

– Eddig nem mondtam, mert nem akartam önnek fájdalmat okozni. De abban az országban, ahonnan ön elmenekült ő az uralkodó.

– Hogyan? – ugrott fel Szála.

– Meghalt az uralkodó és Nabil az örököse. Már be is iktatták.

– Allah segíts – esett kétségbe Szála.

– De hát mi a baj? Én azt hittem, ennek tiszta szívből fog örülni.

– Hát nem érti? A gyerek miatt jön! El akarja venni! – magánkívül kiabált Szála és patakokban ömlött a könnye.

– Micsoda? De hát miért, és hogyan tehetne ilyent? Nem... Kérem, ezért ne aggódjon, a gyermeke amerikai állampolgár lesz. Már ön is az. Ezek a dolgok itt nem úgy működnek, hogy csak elveszik a gyermeket az anyjától. Nálunk az anya a legfontosabb a gyermek életében. – próbálta megnyugtatni az asszonyt.

– Azonnal el kell innen vinnie! Könyörgöm, dugjon el! Nem találkozhatom vele! Nem tudhatja meg, hogy hol vagyok és hol élek! – Szála teljesen pánikba esett.

– Kedves Szála, nézzen rám – rázta meg finoman a le-fől rohangáló, zokogó nőt – megígérem magának, hogy mindenkiktől megvédem, és a leendő gyermekét is. Higgycsiga el, mellettem biztonságban van – gyengéd hangon beszélt, és magához ölelte Szálát.

– Köszönöm – rebegte halkán, és most érezte először, hogy ez az ember mennyire fontos neki. Most érezte először, hogy jelent neki valamit.

Az érzés, ami végigsuhant rajta, zavarba ejtette. Gyorsan kibontakozott az ölelő karokból, és hátat fordított Robertnek, hogy ne lássa zavarát. A férfi, ahogy elengedte, máris üresnek érzett mindent. Már régóta tudta, hogy reménytelenül szerelmes. Ez az asszony az élete értelme lett, és amikor azt mondta, hogy megvédi mindentől és mindenkitől, azt nagyon is komolyan értette.

33.

Brad a szobájában feküdt az ágyán és Elizabeth-re gondolt. Hiányzott neki az asszony.

Kopogtak az ajtón, mordult egyet, hogy tessék. Egy fiatal katonatiszt lépett be, feszesen tisztelgett:

- Uram, telefonon keresik a főparancsnoknál.
- Ki keres? Nem tudja? A feleségem?
- Úgy tudom Abdallah keresi, uram.
- Jövök. Távozzhat.

A katona kilépett az ajtón, ő pedig érezte, hogy valami fontos információ birtokába fog jutni.

– Tessék... – szólt a telefonba, mikor a főparancsnok szobájába lépett és felvette a kagylót.

– Abdallah vagyok. Megtudtam, hogy a kislányt az önök nagykövetségére vitték. Én ott nem tudok intézkedni. Remélem önnek sikerül megtudnia mindent. Szeretném még arra kérni, hogy tájékoztasson majd a fejleményekről.

– Természetesen – mondta Brad, és hirtelen nagyon rossz érzés kerítette hatalmába.

– Halebről megtudott valamit? – kérdezte témát váltva.

– Ha bármi eredmény lesz, azonnal értesítem – mondta amaz röviden, és letette a telefont.

Brad elgondolkodva tette helyére a kagylót. A főparancsnok kérdően nézett rá.

– Valami fontos?

– Igen, azt hiszem nagyon fontos...

A telefon ismét megszólalt. A főparancsnok felvette, és ismét odanyújtotta a férfinak a kagylót.

– Tessék!

– Uram, kapcsolom a kedves feleségét.

– Brad? – hallotta a nagyon kedves hangot. Szíve hatalmasat dobant.

– Igen, drágám én vagyok. Mi újság van veletek? Nagyon hiányzol!

Közben a főparancsnok diszkréten kiment a szobából.

– Egyetlenem, nincs nálam boldogabb asszony a világon. A kicsi Fanni egy drága tündér. Annyira várom már, hogy itt legyél velünk. Imádni fogod te is. Azt ígérted, hogy gyorsan jössz utánunk. Még nem is láttad a mi kis szemünk fényét!

– Igen, tudom, egyetlenem, de nagyon nehéz most elszabadulnom, olyan fejlemények vannak. Szerelmem, szeretnék kérdezni valamit.

– Kérdezz egyetlenem, de a válasz már most mondom, hogy igen. Imádlak – mondta évődve.

– Kicsim, most nagyon komoly dologról van szó. Válaszolj nekem. A gyermekről, tudod, akiről a múltkor meséltél nekem. Gondolom, emlékszel, melyik gyermekről beszélek. Kérlek, ha tudod, mondd meg nekem honnan került oda, ahol láttad, amikor meséltél róla.

– Nem értelek szerelmem... – komolyodott el a hangja Eliza-beth-nek.

– Dehogynem drágám, nagyon okos vagy és tudod, ha kérdezem, ÍGY A TELEFONBA, akkor fontos, amit kérdezek.

– Tudom, de nagyon megijesztettél.

– Dehogy, drága kicsim, ne viccelj, csak fontos lenne tudnom.

– Persze, igen... értem, de nem tudom a választ szerelmem – hallotta Elizabeth elkeseredett hangját.

– Köszönöm, egyetlenem és kérlek, ne aggódj. Mindennél jobban szeretlek. Most le kell tennem, de hamarosan jelentkezem majd, egy másik vonalon. Beszélünk kell.

– Szia Brad... – mondta Elizabeth szomorúan és csendesen letette a telefont.

Bradnak remegni kezdett a gyomra. Ahogy az ő agya is megvilágosodott egyetlen pillanat alatt, tudta, hogy Elizabeth is érzi, nagy gond van. A főparancsnok visszajött két bögre

kávával, és letette a férfi elé az egyiket, majd fürkészőn nézett rá.

– Főparancsnok úr, a követségre kellene repülnöm nagyon sürgősen.

– Abdallah információja miatt?

– Igen.

– Persze, menjen csak, fiam, de kérem, hogy tájékoztasson.

– Természetesen, uram.

Szála remegő térdekkel állt a hatalmas nappali télikertre néző üvegfalánál. Pillanatokon belül belép a férfi, akiért képes lett volna meghalni, akinek a gyermekét a szíve alatt hordja, de aki már nagyon távoli emlékként élt csak benne, mert eltemette magában, és próbált együtt élni a gondolattal, hogy nem létezhet számára. Ennek a felszínes nyugalomnak most vége. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és ott állt előtte, akit még most is mindenkinél jobban szeretett. Nabil szeme befűrödött az övébe. Mozdulatlanul álltak mind a ketten és érezték, ahogy a falak megrepednek, ahogy egy szempillantás alatt ledől minden. Egyszerre mozdultak és rohantak egymás karjába. Öleltek, csókolták egymást, levegőt is alig kaptak. Szála könnyei ömlöttek, és a férfi is érzékenyülve szorította. Nem tudták, mennyi idő telhetett így el, mire megnyugodtak egy kicsit, és lihegve néztek egymás szemébe. Nabil óvatosan eltolta magától az asszonyt és odavezette a kanapéhoz. Leültek, és Szála a férfi vállára hajtotta a fejét. Nabil kicsit rekedt hangon megszólalt:

– Nagyon hiányoztál, kedvesem. Bocsáss meg, amiért nem jelentkeztem, de nagyon nehéz helyzetben vagyok.

– Tudom, egyetlenem. Semmi baj. A fő, hogy itt vagy és érzem, hogy még mindig szeretsz. Csak attól a tudattól szenvedtem, hogy esetleg elfelejtettél – szípogetta Szála.

– Soha nem foglak elfelejteni – mondta Nabil lassan.

Szála felállt és tágra nyílt szemekkel nézett rá. Egy darabig nem szólt. Aztán elfordult és kinézett egy távoli pontra, de inkább úgy tűnt, hogy a semmibe révedt.

– Jól éreztem. Nem miattam jöttél – suttogta fásult, keserű hangon.

– Ez így nem igaz – felelte a férfi, viszont megoldást kell találjunk a problémánkra. Te is tudod, hogy így van.

– Igen, tudom, tudtam. Amikor apád táborába vittél, tudtad, hogy te leszel az uralkodó? – kérdezte megfordulva, kihúzva magát, egyenesen Nabil szemébe nézve.

– Allahra esküszöm neked, hogy nem. Ha tudtam volna, azonnal elszöktem volna veled, bárhová a világon, csak velem lehess – lehajtott fejjel beszélt, nem bírt Szála szemébe nézni.

– Igen, elhiszem, amit mondasz. Tudom, hogy elveszítettelek. Ez a pillanat fog megmaradni életem végéig, és kérlek, felejts el örökre, mintha nem léteznék. Tudod, hogy mindennél jobban szeretlek, de végy magadhoz egy igazi asszonyt, aki szül neked uralkodó utódot és könyörgöm, engem felejts el. Könyörgöm neked ezért – remegő hangja a végső kétségbeesésről árulkodott.

– Tudod, hogy tudok a gyermekünkről. Azt is tudod, hogy ezt nem tehetem.

– Nem hiszem el, hogy erre képes leszel. El akarod venni az egyetlent, akiért még érdemes élnem?

– Segíts, kitalálni mit tegyek...

– Kérlek, ne vedd el tőlem... – Szála térdre borult. Átölelte Nabil lábait és zokogott.

– Állj fel, ne nehezítsd meg a helyzetünket. Tudod, hogy nem akarok neked fájdalmat okozni. Lehetnek még csodálatos gyermekeid. Férjhez mehetsz, és boldog lehetsz. Felejtsd el az elmúlt életedet.

– Nem! Nem! Nem! – sikoltotta elborzadva Szála – Mi lett belőled? Te is olyan kegyetlen állat vagy, mint az összes férfi abban a világban, melyet gyűlölök! Soha nem kapod meg a gyermekem! Inkább megölöm még most! – zokogta.

– Nyugodj meg, kérlek – lépett hozzá Nabil.

– Ne érj hozzám! – ugrott félre Szála – Gyűlöllek! Még Abdallahnál is jobban gyűlöllek. Ő ütött, vert, megvetett, kínozott, de nem vette el a gyermekem. Szeretett érte! De Te? Aki azt állítod, szeretsz! Nevetséges! – hisztérikusan elkezdett nevetni, majd hirtelen megtántorodott és elájult.

Nabil segítségért kiabált. A titkár rontott a szobába, félrelökve a férfit rohant a nőhöz, ölébe vette és vitte a hálóba, közben a házvezetőnőnek parancsolta, hogy azonnal hívjanak orvost. Nabil követte, lefektették a hatalmas ágyra, Szála pedig valószínűtlenül sápadt volt. Nabil halkán szólt Roberthez.

– Gondolom, tudja, hogy miért vagyok itt. Kérem, segítsen vele megértetni, hogy neki is jobb, ha nem ellenkezik. A fiam nem hagyhatom nála.

– Miért nem? Senki nem tud róla. Felejtse el, és kész. Én mellette leszek és ígérem, rendes embert nevelek belőle. Ne tegye ezt Szálával. Annyit szenvedett már.

– Nem. A fiamnak a hazájában, a mi hitünk szellemében kell nevelkednie.

– Nos, akkor most felvilágosítom az uralkodó urat, hogy itt nem otthon van. Ez a gyermek Szála gyermeke és én nem engedem, hogy ártson nekik. A gyermek, akit vár az én gyermekem, erre meg fogok esküdni minden amerikai bíróság előtt, ha esetleg eszébe jutna jogi útra terelni az ügyét. Ja, és mivel itt fog születni és az édesanyja és az édesapja is amerikai állampolgár, természetesen Amerika lesz a hazája is. Ennek szellemében fogom nevelni. Ha csak meg nem esküszik Szála előtt Allahra, hogy semmit nem tervez a kicsi és Szála ellen – mondta Robert határozottan.

A két férfi szemben állt egymással. Csend volt köztük, mély és félelmetes csend.

34.

Brad már több mint egy órája vitatkozott az attaséval.
– Mondja meg őszintén, most mit tegyek? – szinte kiabálta a szavakat az attasé arcába – Hogy mondjam meg Elizabethnek? Meg egyáltalán, hányféle törvényt szegtünk meg?

– Ne aggódjon. Mindent elintézek. Vállalom a felelősséget. Csak segíteni szerettem volna önöknek és a gyermeknek – mondta az attasé csendesen.

– Tudom, persze, hogy tudom. Bocsásson meg a heveségemért, de teljesen tanácstalan vagyok. Elizabeth belepusztul a kicsi elvesztésébe...

– Muszáj elárulni, hogy ő az a gyermek? – kérdezte óvatosan az attasé.

– Gondolom, erre nem kell válaszolnom. A kislány szüleit is ismerem, a barátaim lettek. Maga nem tudja elképzelni milyen mentek keresztül, és még a gyermeküket is elvesztették. Ebbe bele kell örülni... – le-föl rohangált a szobában idegességében.

– Mondtam, hogy vállalom a felelősséget.

– Ugyan ki hinné el, hogy Elizabeth nem tudott semmit? Hiszen ő pont úgy azt hazudta, hogy az ő gyermeke. Minden hamis. Az orvosi iratok, a születésről... Minden! Juttassam börtönbe a saját feleségem?

– Ha csak sejtettem volna, hogy ez lesz belőle, nem tettem volna semmit. De az a gyermeknek egy itteni örökbeadást jelentett volna. Nem tudtuk volna bizonyítani, hogy nem arab a kislány. Ki kellett volna szolgáltassuk az itteni hatóságoknak.

– Jó... Ezen már nincs mit gondolkodni. Kérem attasé úr, ne tegyen semmit, amíg nem jelentkezem. Hazarepülök és beszélek Elizabethtel, meg a kislány szüleivel is felveszem a kapcsolatot – azzal kezét nyújtott és távozott.

Az attasé belerogyott a foteljába. Ez az egész a bukását jelenti. Ezért börtönbe fog kerülni. Kihúzta az íróasztala fiókját, ahol a pisztolyát tartotta. Nézegette a fegyvert, de nem vette elő. Nem nyúlt hozzá, csak nézte. Tudta, hogy nem bírná megtenni, de a botrányt sem tudná elviselni. Mi lesz most? Csak Bradben bízhatott. Talán kitalál valamit és segít rajtuk, hiszen a feleségéről is szó van. Kezdett reménykedni. Kell, hogy legyen egy mindenki számára jó megoldás!

Halebnek és két társának sikerült egérutat nyernie. Most már csak a repülőre kellene feljussanak. Elég nagy a kaosz és a tömeg, van esélyük, hogy ki tudják játszani az ellenőrzéseket. Először Egyiptomba repülnek, és ott várják ki a megfelelő pillanatot, amikor akcióba léphetnek. Kairóban volt egy nagyon szélsőséges csoport, akiket már a fundamentalisták is kitaszítottak a soraikból, mert nem a szent ügyért harcoltak, hanem egyszerűen bűnözők voltak a tagok. Ők segítették Halebet és társait repülőjegyekhez jutni. Sok pénzt ígért Haleb. Biztos volt benne, ha a gyermeket megszerzi, Abdallah minden pénzt meg fog érte adni. Ő kizsarolja a pénzt, és a gyermeket akkor sem fogja odaadni. Az lesz az igazi bosszú. Az az átkozott fehér némben! Még az is lehet, hogy a gyerekekkel sikerülne visszacsalogatni, és akkor megölhetné. Nem fog a lelke megnyugodni, amíg Virág él. Csak a bosszú járt a fejében. – Beszállásra szólították az egyiptomi járat utasait. Haleb társa, az egyik utasnak a táskájába csempészett egy pisztolyt. Nem közvetlen mögé álltak, de elég közel ahhoz, hogy ha zűrzavar támad, ők feltűnés nélkül átjussanak a kapukon. Jól számítottak, minden úgy történt, ahogy eltervezték. Mikor a pisztolyt meglátta a katona, többen lefoglák és elhurcolták a szerencsétlent. Halebék simán feljutottak a szabadságot biztosító gépre.

Robert Szála ágya szélén ült és nézte a békésen alvó aszszonyt. Sok nyugtatót kapott. Gondolta, egy darabig aludni fog.

Sikerült az uralkodót meggyőznie arról, hogy nem sikerülhet a gyermeket elvenni az anyjától. Robert úgy érezte, hogy a

vitájuk vége felé már Nabil is megkönnyebbült egy kicsit, mintha megnyugodott volna attól, hogy Szálát ő is szereti. Szörnyű kettősség volt Robert lelkében. Gyűlölte is a férfit, de szimpatikus is volt neki. Nem tudta megérteni, hogyan tud lemondani a szerelméről, viszont tisztelte az önfeláldozásáért. Ha békén hagyja őket, azzal bebizonyítja, hogy méltó a tiszteletre. Robert úgy érezte, azért akarja ennyire a gyermeket, hogy legyen valami, ami a szerelméhez köti. Tudta, hogy Szálát örökre elveszítette, de legalább ha a fiára nézne, látná benne a boldogságukat. Annyit ő is megértett, hogy ennek a két embernek a szerelme sokkal mélyebb, mint amelyet Robert világában elképzelni lehet.

Megsimogatta Szála arcát, és az asszony kinyitotta a szemét, majd halkán kérdezte:

– Elment?

– Igen. Ne aggódjon, nem jön többé vissza – felelte Robert.

– És a gyermekem?

– Ha hozzám jön feleségül, nem kell aggódnia...

Szála csak nézett a férfi csillogó szemébe, és kezét óvatosan Robert kezére tette:

– Miért tenne értem ilyet?

– Szerintem tudja, miért.

– Igen... Éreztem... De nem hittem benne... Sajnálom... De nem tudom, hogy tudnám-e viszonzni önnek.

– Nem azért teszem. Egyszer talán majd a szíve is megért engem, nem csak az esze.

– Nem ígérhetek semmit sem. Nekem Nabil...

– Tudom, nem kell részletezze. Akkor is segíték, mert én mindenkinél jobban szeretem, és a gyermekét is szeretni fogom, mintha az enyém lenne.

Óvatosan az ajkához hajolt, hogy megcsókolja, de a nő elfordította a fejét.

– Ne haragudjon – suttogta Szála.

– Semmi baj, talán majd egyszer. Talán majd lesz, amikor rám fogsz gondolni szerelemmel. Én türelmes vagyok, nem sürgetlek...

– Csodálatos férfi vagy. Nem érdemellek meg.

– Ez nem megérdemlés. Mindig rád vártam... Ma már tudom... Tudom miért bolyongtam a világban... Téged kerestelek, és végre megtaláltalak.

– Robert... nyújtotta karjait Szála a férfi felé.

Robert magához ölelte, szinte megfojtotta. Végre ajkaik is találkoztak. Az asszony minden porcikája remegett. Nem gondolta volna, hogy ilyen hatással lesz rá Robert. Még érezte Nabil csókjait, még minden emléke nagyon eleven, de Robert már más. Robert a jövője.

35.

Elizabeth sápadtan ült a fotelben, és csak nézett maga elé. Nem hitte el, hogy ez megtörténhet. Az nem lehet, hogy a kicsinyét most elvegyék tőle. Most, amikor már biztos volt benne, hogy minden rendben lesz. Szemben vele ott ült Brad és várta, hogy Elizabeth megnyugodjon végre.

– Drágám, értem és tudom, hogy most mit érzel. De hidd el, te is nagyon felelőtlen voltál. Hogyan képzelhetted, hogy ezt így intézd el... – Brad kicsit mérges hangon, idegesen beszélt, de azért türelmesen.

– Tudom és ebben igazad is van, de az attasé csak jót akart, én meg annyira örültem, hogy senki nem tudja meg, hogy Fannit nem én szültem. – Elizabeth a könnyeit törölgette és szipogott közben.

– Most már ne sírj, valamit kitalálunk. De arról szó sem lehet, hogy Tamáséknak ne szóljunk, hogy Fannika él és egészséges.

– Tudom. Én sem tudnám ezt megtenni. Istenem, most mi lesz? – Elizabeth csak sírt keservesen.

– Először is felhívom Tamást telefonon, és mindent elmondok neki, úgy, ahogy történt.

– Gondolod, hogy ezt meg lehet telefonon beszélni?

– Egy percet sem akarok a megnyugtatóssággal várni, hogy ne aggódjanak tovább a kislányukért, mert itt jó kezekben van. Majd utána kitalálunk valamit közösen.

– Igen, ebben igazad van, beszélj velük.

Brad Tamás számát tárcsázta és várt. A kapcsolat nem volt túl gyors, idegesen dobolt az asztalon.

– Halló, itt Kuti – hallotta a telefonból Tamás hangját.

– Itt Brad, üdvözöllek kedves barátom!

– Brad? Jaj de jó, hogy hívsz. Minden telefoncsengésnél téged vártalak. Van valami jó híred a számunkra? Virág most is

kórházban van, kellett még egy műtét, de az idegei sem tudnak helyre jönni. Szörnyű állapotban van – Tamás elhallgatott.

– Most nem tudok részleteket mesélni, de a kislányotokat megtaláltuk. Jól van, egészséges, itt van Amerikában. – egy szuszra mondta el az egészet, nehogy meggondolja magát. Elizabeth könnyei ömlöttek és a kiment a szobából.

– Brad, ez ugye biztos, nem csak feltételezés? Mondd, hogy ez már nem fog változni és él a mi kis virágszálunk! – Tamás sírva fakadt. Akkora fájdalom szabadult fel benne, hogy nem tudta visszatartani.

– Ez annyira igaz, hogy a kis Fanni itt van nálunk, ebben a pillanatban is, és Elizabeth a sajátjaként dédelgeti, ápolja. Amilyen gyorsan csak tudtok, gyertek ide, hogy mindent megbeszéljünk. A részletek nagyon kényesek. Szükségünk lesz a segíségekre, mert a kislányotok körül a papírok nagyon nincsenek rendben.

– Rohanok a kórházba, beszélek Virággal. Kérlek, segíts a vízumok intézésében.

– Azonnal intézkedem, azért ne aggódj, menj a követségre, és hivatkozz rám, úgy add be az igénylést.

– Istenem, drága barátom, egész életemben hálával tartozom neked! – Tamás hangja ismét elcsuklott.

– Semmivel nem tartozol. Várom, hogy itt legyetek és újra kezet foghassak veled. Viszlát nemsokára!

– Viszontlátásra!

A palotában fényűző estélyre készültek a fiatal uralkodó tiszteletére. Úgy tűnt, az elmúlt időszakban sikerült fegyverszünetet kötnie, már csak szétszórt, elszigetelt csoportok harcoltak, időnként lerohanva védtelen kis településeket. Küszöbön volt a teljes győzelem, már ezeket is hamar felszámolják és végre béke lesz. A nagy, egymásba nyíló termek hatalmas csillároktól ragyogtak, körbe a hosszú asztalokon finomabbnál finomabb ételek sorakoztak.

Megérkeztek Nabil szülei is. Apjával feszült volt a kapcsolata, mióta Szálát bilincsbe verték, és apja nem segített neki, hogy kiszabadíthassa.

Karam kopogott az ajtón és belépett a szobába.

– Uram, mióta visszajöttél, csak hallgatsz. Nem tudok segíteni valamiben?

– Ezen senki nem segíthet. Elvesztettem a családom, elvesztettem az egyetlen nőt, akit az életemnél is jobban szerettem, vele a születendő gyermekemet is.

– Helyesen döntöttél, uram. Itt nagy szüksége van rád a népnek. Meríts erőt abból, hogy tudod, Szála ott boldog lehet. Szerintem a fiadat bármikor láthatod, és abban is biztos vagyok, hogy a nevelésben is figyelembe veszik majd az elvárásaidat.

– Karam, te nagyon bölcs vagy, viszont a tudományod ilyen helyzetekre nem ad megoldást. Én nem beleszólni akarok a nevelésébe, hanem vele élni minden percben. Látni, ahogy férfi lesz belőle. No, nem baj, gyerünk mulatni, ma ennek a napja lesz!

– Uram, bátorkodom megjegyezni, hogy itt van az emírségből egy hercegnő, aki rendkívül csinos és a nagynénjei érdeklődtek nálam, hogy érdekel-e, mint leendő hitvesed?

– Karam, megmondtam, hogy nem lesz asszonyom sohasem. Kár volt ide fáradniuk. Nem érdekel még akkor sem, ha a világ leggyönyörűbb teremtménye.

– Megértettem, természetesen tájékoztatom őket, hogy ajánlatuk nem érdekel.

Karam távozott, és Nabil úgy gondolta, sétál egyet a palota belső kertjében, mielőtt kényszerű mosolyát magára öltve bevonulna a vendégekhez. Gyönyörű este volt, a csillagok ragyogtak. A szökőkutak csobogása hallatszott. Felnézett a sötét égre és Szálára gondolt. Egyszer csak egy nagyon kedves hang ütötte meg a fülét, egy gyermeklány kacagására lett figyelmes. Láta, hogy fut valaki a sétányon, néha hátranéz, majd kacag, és fut tovább, mert egy kis fehér kutyus csaholva, játékosan

kergette. Nem vette észre, hogy egyenesen a férfinak rohan. Rettenetesen megijedt, reszketett félelmében. Hirtelen térdre borult, és könyörgött Nabilnak, hogy ne árulja el az apjának, és az uralkodónak. Nabil felemelte és megkérdezte, mitől fél? A lány szipogva mondta, hogy őt azért hozták, hogy az uralkodó felesége legyen.

– Téged? Hát hány éves vagy?

– 14 – felelte a lány.

Nagyon szép arca volt, tisztaság és ártatlanság sugárzott belőle. A fiatalság minden szépsége ott villogott a szemében.

– Ne aggódj, nem árullak el, de most menj vissza a szobádba és vidd a kutyusodat is. Máskor ne szaladgálj ilyen felelőtlenül, mert járhattál volna rosszabbul is.

Pillanatok alatt eltűnt a gyermek, mintha ott sem lett volna. Nabil csak a fejét csóválta. Még egy törvényt kell, hogy alkossak. A leányoknak is kötelező lesz iskolába járni tizenhat éves korukig, és a szüleik ennek elvégzése előtt nem tárgyalhatnak a férjhez adásukról.

36.

Kairó külvárosában egy szűk, poros utcában volt az a lepusztult épület, melyben Haleb és két társa meghúzták magukat. A hamis papírokra vártak, amelyekkel Amerikába mehetnek. Haleb nem adta fel, hogy Abdallahon úgy áll boszszút, hogy Virágot és a kislányt megöli. Mióta itt rostokoltak, többféle tervet is kieszeltek a végrehajtásra vonatkozóan. Mindenről volt tudomásuk, jól működtek a beépített hírforrások. Tudták, hogy a kislány annál az amerikai tisztnél van, aki már több társukat is megölte, és komoly károkat okozott ezzel a szélsőséges terrorista hálózatnak. Tudták azt is, hogy Virág és a férje Amerikába készül a kislányért. Az egyik terv az volt, hogy a gépet eltérítve túszul ejtik az utasokat. Ez által nem derülne ki, hogy ők nem is a „szent” ügyért harcolnak, hanem nagyon is magáncélból. Motiváció a pénz és a bosszú. Második terv – arra az esetre, ha az első megghiúsulna –, hogy egyszerűen megölik őket Amerikában, egy utcai csete-paténak álcázott merénylettel. Haleb az első tervet szeretne volna megvalósítani, mert nem akarta, hogy rögtön végezzenek velük. Kopogtak az ajtón. Egy nagyon elhanyagolt külsejű, fogatlan, sovány öreg lépett be, és átadta az iratokat Halebnek.

– Végre, csakhogy már hogy itt vannak! Mi a franc tartott ilyen sokáig?

– Nem rajtam múlt – bólogatott az öreg – manapság nagyon nehéz megbízható iratokat szerezni.

– Az, hogy mennyire megbízható, csak a használat során derül majd ki – morogta Haleb, és elkezdte nézegetni az igazolványokat.

– Ettől ne aggódj, még az egészségbiztosítása is valódi.

– Mikorra szólnak a repülőjegyek? Remélem az már tényleg nem fog sokáig tartani.

– Holnap hajnalban indultok. Addig pihenjete – fejezte be az öreg, és csendesen el is tűnt.

Robert a világ legboldogabb emberének érezte magát. A Bahamákon volt Szálával, miután sikerült rábeszélnie az utazásra. A kettőjük között történt gyengéd jelenet óta ismét tartózkodóban viselkedett vele Szála. Mikor Nabil elment és Robert nyugtatgatta, nagyon vegyes érzelmek uralkodtak rajta. Tudta, hogy Robert nagyon szereti, de még nem volt szerelmes a férfibe. Az az érzés, amit érzett, csak vágy volt, fiatal teste reagált egy csodálatos férfi érintésére. Vágyott is rá, de a szívét még Nabil foglalta el. Robert nem erőltetett semmit, bár nagyon nehéz volt megállnia, hogy ne ölelje és csókolja minden pillanatban.

Szála kora hajnalban felébredt, és kisétált a tengerhez. Nézte a hullámokat, ahogy elúsznak és elvesznek a messzeségbe. Honvágya volt...

– Korán ébredtél. Valami baj van? Nem vagy jól? – szólalt meg Robert, közvetlenül a háta mögött, mire az asszony hirtelen összeresztette.

– Nem... Nincs semmi baj... Csodálatos ez a hatalmas víz. Soha nem láttam ilyet. A sivatag is ennyire hatalmas, és félelmetes, de ridegebb. Itt a hullámok morajlása, a sirályok rikoltozása olyan, mint egy szimfónia, melyet a természet játszik nekem. Gyönyörű hallgatni. Én a végtelen csendet ismertem eddig... És nézd a nap korongját, ahogy előbújik és a sugarai, mint egy virágszirom kinyílnak. Csodálatos itt.

– Te vagy a csodálatos, és én csak a te szemed tükrében akarom látni a világot. Végtelenül szeretlek – mondta a férfi szenvedélyesen.

Szála a szemébe nézett, és beleborzongott minden apró sejtje. Lassan, öntudatlanul dugta ki a nyelvét és futtatta végig a szája szélén. Robert megához húzta és ingerlően vette birtokba a mézédese ajkakát. Szála nem tiltakozott, csak csókolta egyre vadabban. A hófehér homokba dőltek, s a férfi levette róla a pólót. A feszes keblek gyorsan emelkedtek és süllyedtek, az asszony mellbimbói kőkemények lettek. Feszes bőre ragyogott a hajnali nap fényében, és csípőjét megemelve a shortot levet-

te. Szabad utat engedett a vágnak, nem volt több fék, csak szerelem. A gyönyör érzése hatalmas erővel áradt szét a testében. Már elviselni is alig bírta, de Robert még nem volt elégedett, hallani akarta a feltörő sikolyt is, érezni akarta testében a tudatlan dobbanásokat... még... még... Végül hirtelen lelassult minden, megszűnt a világ létezni, a két szerelmes test összeszorított, és apró patakocskákat rajzoltak a bőrükön a sós izadtságcseppek. Egymás illatától bódultan pihegtek egy darabig, szorosan összeölelkezve, nem mozdultak, mert nem akarták, hogy a varázs megtörjön.

– Nem is tudom, mit mondjak... – suttogta halkán Robert. Minden szó után apró csókot puszilt Szála nyakába – Az, hogy „szeretlek” elcsépelet szó már arra, amit érzek, mert mindenki által használt. Sokkal több az, ami bennem ébredt, nem tudom szavakkal leírni neked. Tudnod és érezned kell!

– Igen érzem... – mondta halkán szípgova, sírós hangon Szála, könnyeit törölgetve.

– Drágám, mi a baj? – szorította magához Robert – Csak nem fájdalmat okoztam? Nem akartad? Könyörgök, ne mondd, hogy megbántad! – kétségbeesetten nézett Szála csillogó szemibe.

– Ennél tökéletesebb nem is lehetett volna. Azt hiszem, én is szeretlek... – Szála lesütötte a szemét, s ebben a percben, egy új asszony született. Nabil emlékké vált, a múltba veszett, és a jövő elérkezett a jelenbe.

Ismét csókolóztak, és vágyuk újra lángolt. Szála remegő testét Robert szorosan tartotta. Már nem voltak hevesek, élveztek minden rezdülést, mozdulatot. Szemük egymásba fűródott, s egyszerre élték át azt a lüktetést, melyben egyszerre röpülni és zuhanni kell.

37.

Brad a repülőtéren várta Tamásék érkezését. Késett a gép, már harmadszor írtak ki új érkezési időpontokat. Nem aggódott, mert sokszor előfordult az ilyesmi, mióta az ellenőrzések szigorodtak.

Elizabeth otthon maradt a kis Fannival, aki már szépen foglódott a járókában, nézegette a játékokat, és éppen felfedezte a kis kezét. Elizabeth nem akart sírni, de mégis potyogtak a könnyei reggel óta folyamatosan, valahányszor ránézett a kicsire. Nem tudta elképzelni, hogy elviszik tőle. A tudata tudta, hogy így helyes, hiszen Virág szíve is megszakad érte. De már a sajátjának érezte Fannikát, nem tudott mit kezdeni ezzel az érzéssel.

Brad hevesen integetett Tamásnak a kiözönlő tömegben. Mikor odaértek egymáshoz, melegen összeölelkeztek. Veregették egymás hátát és már egy ideje mind a ketten tudták, nincs sok ilyen szoros barátság. Virág is üdvözölte a férfit. Megpuszilta az arcát mindkét oldalon és könnyes szemmel mondta, hogy „köszönöm”.

– Kérlek, ne köszönd! – és egy pillanatra elkomolyodott – Az élet a legjobb drámaíró – majd meglátod.

– De ugye nincs baja a kislányomnak? – kérdezte aggódva, mert anyai ösztöne jelzett valamit. – Nem, nincs, dehogy, ne aggódj, nagyon jól van. De mindjárt meglátod a saját szemeddel is!

– Soha nem tudom nektek meghálálni, amit értünk tettetek! – törölgette könnyes szemeit Virág. Beültek Brad terepjárójába és elindultak haza.

Haleb és két társa még előző nap megérkeztek, és nagyon dolgoztak a terv kivitelezésén. Kinyomozták, hol laknak Elizabethék. Most a háznál álltak lesben, egy rozoga autóban lapulva, várva Virág érkezését. Haleb gyűlölete nem csitult az

idő múlásával sem. Két társa röhögött rajta, mindig is jó heccként élvezték a balhékat. Az eredeti terveket elvetették, most úgy döntöttek, hogy elrabolják az asszonyt és a gyermeket, és egy darabig itt tartják majd őket fogva Amerikában. Már megvettek egy lepusztult épületet a hozzátartozó, poros földdarabbal egy kietlen sivatagi vidéken. Ideálisnak látszott, mert volt rajta egy nagy raktárépület. Teteje már nem volt, de kívülről minden mozgást eltakart. Volt egy földalatti helyiség is, nagyon picike, valószínű, hogy egy estleges tornádó elől védte az itt élőket. Régen lehetett, mert mindenben az idő rombolása látszott. Ebbe a bunkerbe akarták elhelyezni Virágot a gyerekekkel. Bevásároltak mindenfélét, jó messzire innen, hogy ne lehessen könnyen beazonosítani a helyet, ne figyeljenek fel rájuk a helybéliek.

Brad kocsija megérkezett a házukhoz, befordult a felhajtóra. A környék nagyon tetszett Tamáséknak. Eddig csak amerikai filmekben láttak ilyen barátságos utcákat: hatalmas fák szegélyezték a széles utat, koronájuk boltívet alkotva borult egymásba. Takaros házak sorakoztak, rendezetten, színpompásan, kerítés nélkül, és a gyeper mindenütt üde zölden díszlett.

Elizabeth kijött eléjük, amikor meghallotta, hogy megérkeztek. Brad bemutatta őket egymásnak. Virág azonnal szívébe zárta az asszonyt. Annyira bájos és kedves volt, azt érezte, mintha mindig is ismerték volna egymást.

Amikor Virág belépett, és meglátta a gyermeket, minden porcikája remegett. Zokogva ölelte magához kislányát, de Fannika nem értette a túlradó szeretetet és hevesen sírni kezdett. Elizabeth odalépett, átvette a csöppséget, aki abbahagyta a sírást és rámosolygott Elizabethre. Virágban egy világ dőlt össze. Elfeledte a gyermeke, mást érez anyjának, másnál érzi magát biztonságban. Brad, hogy mentse a helyzetet, gyorsan egy fotelbe ültette az asszonyt és nyugtatgatta, hogy ez ennyi idő után természetes.

– Nyugodj meg, a kicsi pillanatok alatt érezni fogja, hogy te vagy az édesanyja – Virág szipogva kérdezte, hogy vajon hol volt eddig a gyermeke. Elizabeth is elsírta magát, a kicsit Virág ölébe tette, majd kisietett a szobából.

Tamás kezdte átlátni a helyzetet. Szeme találkozott Brad szemével. Halkan, komoly arccal kérte:

– Mondj el kérlek, mindent!

– Természetesen. Egy kis türelmeteket kérem, hadd beszéljek Elizabethtel. Virág nem értett semmit.

– Mi történik itt? – kérdezte – Elizabeth hová ment? És mi a baja?

A kicsi Fanni már megnyugodott, öklöcskéjét szopogatva gögicsélt Virág ölében.

– Drágám, azt hiszem a mi kislányunk, valamilyen csoda folytán Elizabethnél volt, amíg kerestük – mondta Tamás szomorúan. Virág egyre sápadtabb lett.

– Elizabethnél? Mint a saját gyereke?

– Igen, Kedvesem. De szerintem mindjárt elmondanak mindent.

Elizabeth és Brad is visszajöttek a szobába. Virág felállt, a kis Fannit Tamás kezébe adta, és átölelte Elizabethet.

– Köszönöm neked... Köszönöm, míg élek. Kérlek, ne sírj... Nem lehetek neked eléggé hálás... Hiszen a kicsim nem szenvedett. Jó kezekben volt egy szerető anyával. Isten meghallgatta az imámat. – könnyeitől alig tudott beszélni, és jó lett volna tudni, őszinte háláját, hogyan tudná kifejezni.

– Nekünk nem lehetett eddig gyermekünk, és amikor nem tudták kideríteni, kié a kis Fanni, akkor az attasé segített, hogy az enyém lehessen. A papírokat úgy intézte, hogy be tudjuk hozni az országba, mintha az én gyermekem lenne. Különbösen ki kellett volna adnunk az ottani hatóságoknak – Elizabeth hangja sokszor elcsuklott a sírástól.

– Ne sírj, kérlek – szipogta Virág – te nem tehetsz semmiről, te is áldozat vagy, és a kis Fanni jobb kezekbe nem kerülhetett volna. Tudom, mit érzel.

– Szerintem találjunk egy olyan megoldást, amely mindenkinek a legjobb, ebben a nehéz helyzetben – mondta Tamás.

– A valós tények nagyon bonyolult helyzetet teremtenek. A kislányotoknak semmilyen papírja nincs arról, hogy Virág szülte, viszont hivatalos anyakönyvi kivonattal rendelkezik, amelynek értelmében amerikai állampolgár és ebbe az anyakönyvi kivonatba szülőként én és Elizabeth vagyunk bejegyezve. Nem örökbefogadó szülőkként, hanem valóságos szülőkként – lehajtotta a fejét és nagyot sóhajtott.

– Ez mit jelent? – kérdezte Virág remegő hangon.

– Ha kiderül, hogy a kis Fanni nem Elizabeth gyermeke, ő is, és az attasé is valószínűleg börtönbe kerülnek – válaszolta Brad.

Mély csend telepedett a szobára. Hirtelen minden értelmetlen lett. Nincs olyan megoldás, amely elfogadható lenne. Csak ültek mind a négyen és hallgattak. A kis Fanni pedig elégedetten és kedvesen gügyörészett Tamás ölében, ujjacskáit nézgetve csöpp lábain.

38.

Abdallah gépe leszállt, és a limuzin már várta őket. Dzsamílát is elhozta magával. Mikor megtudta az eléggé nyugtalanító részleteket, hogy Haleb az Államokban van hamis iratokkal, döntött, és azonnal repülőre szállt.

Az emberei folyamatosan tájékoztatták, de azt még nem tudták, hogy helyileg vajon hol tartózkodik, de abban biztos volt, hogy Virág a célpont. Abdallah mindenképpen meg akarta akadályozni, hogy baja essen. Természetesen az is közrejátszott az utazás melletti döntésben, hogy már nem bírta elviselni a hiányát. Legalább a közelében szeretett volna lenni. Mobiltelefonon hívta Brad számát...

Tamás megköszöri a torkát, úgy érezte, meg kell törni a négyük között vibráló feszültséget. Nagyon nehéz helyzetbe kerültek, de nem lehetnek hálátlanok, nem hagyhatják figyelmen kívül, hogy Brad nélkül nem élnének, Elizabeth nélkül pedig sosem akadtak volna Fannika nyomára.

– Azt hiszem, legelőször is azt kellene eldöntenünk, hogy hol fogunk ezen túl élni, mert az számomra természetes, hogy a kis Fanni egyik édesanyját sem tudná nélkülözni.

– Drágám nagyon egyetértek veled – szólalt meg Virág, majd odament a csendesen sírdogáló Elizabethhez és átölelte.

– Soha nem tudnék neked ártani. Ha te nem vagy, akkor a kis Fanni nem élne. Az életét nem csak nekem köszönheti, hanem neked is, és pont olyan nagymértékben – Virág is szipogott.

Brad zsebében hirtelen megcsörrent a mobil éles hangja. A kis Fanni összeresztett, de tovább szopogatta ujjacskáit jóízűen, gügyörészve.

A férfi felvette a telefont, de nem szólt egy szót sem, csak feszülten figyelt. Kis idő múlva annyit mondott:

– Értem, köszönöm, hogy hívott. A holnap alkalmas időpont – azzal megszakította a vonalat.

– Kérlek Tamás, gyere, menjünk, sétáljunk egyet a környéken, hagyjuk a lányokat beszélgetni, babázni. Majd ők megoldják a részletkérdéseket. Szerintem ötletért nem kell a szomszédot felkeresni... Rámosolygott a picire, kivette Tamás öléből, és Elizabeth karjába tette.

– Menjünk, ahogy gondolod – bólintott Tamás.

– Kedves Virág, nem is tudom, hol kezdjem. Tudom, hogy Fannika már nem lehet az enyém, csak azt nem tudom, hogy ezt hogyan viseljem el. Szép álmom volt, hogy van egy gyönyörű gyermekem... – mondta Elizabeth könnyes szemekkel.

– Nem kell ezen gondolkodnod.. Nem akarlak elszakítani tőle. A te férjed sincs soha itthon, az enyém is a világot járja. Ez már egyébként is nagyon nehéz lenne a három gyerekkel. Arra gondoltam, hogy éljünk együtt valahol.

– Megtennéd ezt értem? – ámult el Elizabeth.

– Ez a legkevesebb azok után, ami történt!

Tamásék kiértek az utcára. Közben Brad elmesélte, hogy Abdallah hívta, hogy legyen résen, mert Haleb valószínűleg a közelükben van. Utolsó információja az, hogy Egyiptomból érkezett az Államokba, és meggyőződése, hogy a kis Fannit akarja megszerezni.

Tamás belesápadt a gondolatba, hogy ismét bajban vannak.

Brad rutinosan kémlelte úgy a környéket, hogy sétálgatásuk és beszélgetésük eloszlasson minden kétséget egy külső szemlélőben, gyanútlanak láttatva magukat.

Hamar észrevette a nem messze álló rozoga autót, ami úgy tűnt neki, hogy üres...

39.

Szála sokat gondolt az elmúlt idő eseményeire. Eddig legtöbbször bántalmazásban volt része, kivétel a szerelme, Nabil, aki viszont a lelkét törte össze. Ő sem tudott túllépni a konvenciókon, a vérebe ivódott felsőbbrendűségén.

Szála nem akart az utolsó találkozásukra emlékezni. Nabil arcát olyannak akarta megőrizni, mikor szerelmesen hajolt fölé, és azt hitte, hogy semmi nem fog többé változni.

Azután találkozott az uralkodó és kegyetlen férfivel, aki képes lett volna a gyermekét is elvenni, nem törődve az ő érzéseivel. Még mindig nem bízott abban, hogy Nabil nem fog lépéseket tenni ennek érdekében.

Vajon hol lehet a kicsi Fanni, és Virág, az a kis törékeny, gyönyörű teremtes a hatalmas elszántságával. Jó lenne tudni, merre jár. Tisztelte Virágot és kicsit irigyelte is.

Robert megmozdult mellette és látta, hogy felébredt. Csoválatos mosolya, férfias kisugárzása vonzotta Szálát, minden pillanatban borzongott a bőre, és vágyat érzett Robert közelében.

Robert magához húzta és gyöngéden megcsókolta.

– Min töri a buksiját az én szerelmem? – kérdezte évődve Szálától.

– Virág járt a fejemben, tudod az a fiatalasszony, akinek a kislánya velem volt. Azon gondolkodtam, vajon élnek-e még? Megtalálta-e a kis Fannit?

– Értem... szeretnél megtudni róluk mindent?

– Lehetne?

– Tudok én neked nemet mondani? Ha könnyebb neked, ha ismered a részleteket, miért ne? Ki tudja, még az is lehet, hogy barátnők lesztek – nevetett Robert.

– Allahra, mit nem adnék azért, hogy újra láthassam őket! Az ő megmentése volt az én szabadulásom kulcsa is – az utolsó szavakat, lassan, merengve ejtette ki.

– Ebben az esetben már én is kíváncsi vagyok, mert még az én életem megváltozásában is részük volt.

Mennyire különös az élet! Történik valahol, valamikor egy döntés és később kiderül, hogy több tucat ember életének iránya gyökeresen megváltozik abban a pillanatban. Nem tudják, nem is sejtik, mit tartogat számukra az élet kegyetlenül őrlő malma.

– Ahogy hazautaztunk, utánanézek a történeteknek.

Pusztit nyomott Szála orrára és kiment a fürdőszobába.

– Nem lehetne ma hazautaznunk?

Robert – fogkefével a szájában – megállt a fürdőszoba ajtóban. Egy darabig csendben néztek egymás szemébe.

– Még fekszel? És mi lesz a csomagolással? Ha azt hiszed, elvégzem helyetted, nagyon tévedsz...

Szála úgy ugrott ki az ágyból, mint akit megcsíptek. Rohant Robert nyakába ugrani. Pusztilta, ahol érte. Mikor elcsendesedett, a szemébe nézett, és annyit mondott: szeretlek. Csak így egyszerűen. Először érezte a férfi, hogy ez a szó igaz. Nagyon igaz. Örökre ledőltek a tartózkodás falai. Szála ennyire felszabadult még soha nem volt. El sem akarta hinni, hogy ez a csoda megtörtént.

Karam és Nabil sokat beszélgettek. Karam nagyon szeretne volna az uralkodót meggyőzni arról, hogy kötelessége hazájával szemben, hogy örökösről gondoskodják. Hitükben az askéta életmód nem dicsőség. Sőt! Az alattvalók nem fogják jó szemmel nézni, hogy uralkodójuk a Korán legerősebb parancsát, a gyermekek szükségességét, ennek dicsőségét, mely népük sokasodásának biztosítéka, pont az uralkodó nem érzi magára nézve kötelezőnek.

– Felejtsd el Szálát. Ne törődj vele – mondta Karam.

– Nem tudom elfelejteni, ha arra gondolok, hogy az a titkár, az a senkiházi, hitetlen kutya ölelheti, akkor inkább halva szeretném látni. Haza kellett volna hoznom, bezárni magamnak, és akkor a fiam is az enyém lehetne. Nem abban a fertőben kellene majd élnie.

– Uram, egy asszony lelkétől jobb, ha a férfi távol tartja magát. Látod, mit művelt veled is ez az érzés? A nők nagyon gonosz módon képesek uralkodni a férfin, ha azt hagyja a férfi. A nyugati civilizációban élő férfiak elfajzott szégyenei az igazhitű férfiaknak. Az igazi férfi uralja a nő minden pillanatát, még a gondolatait is. Soha nem mutat gyöngédséget, mert azt a nő azonnal megérzi, és azonnal visszaél vele.

– Szála soha sem tett volna ilyet. Még mindig szeretett. Amikor meglátott, éreztem ezt Én öltem ki belőle ezt az érzést, miattam lett annak a titkárnak a kedvese.

– Gondold ezt, de te is tudod, hogy ez nem igaz. Hajtja a vére, mert a nőknek csak az élvezetek a fontosak. Legyen meg a csokoládé, az ékszer, a harem minden kényelme. Ezek kielégítik őket minden téren. Túl sokat hiszel az asszonyokról! Pedig amiért fontosak, az a gyermekek szülése, nem más, és ennél nem is több.

– Nem tudom Karam, nem tudom... Nagyon nehéz a szívem, és nagyon hiányzik Szála... Ezt tudom most pillanatnyilag... – intett, hogy Karam hagyja magára.

40.

Abdallah Miamiban az Intercontinental hotelben rendezkedett be. Egy egész szintet kibérelt, beleértve több lakosztályt is, mivel Brad és Elizabeth háza Miami kertvárosában volt egy nagyon elegáns negyedben.

A hotelben hatalmas fogadásra készültek. Nagyon sok ember volt hivatalos, köztük több híresség és politikus. Az egészért rendezte Abdallah, hogy újra Virág közelében lehessen.

Abdallah nem tudott a bőréből kibújni. Mindenképp meg akarta szerezni magának az asszonyt. A cél az ő szemében szentesítette az eszközt: nem válogatott. Pár napja volt Miami-ban, de már tudta, hogy Halebet hol keresse. Abdallah megállíthatta volna, közbeléphetett volna, de rájött, hogy Haleb még jól jöhet. Ezért nem avatkozott bele a dolgok menetébe, csak figyeltette őket.

Ha valamilyen módon vissza tudnák csalogatni Virágot Afrikába, ott már nem lenne akadály a nyomokat, és örökre elrejtteni a sivatagban.

A kislány a kulcsa mindennek. Ha a kislány Afrikában lesz, Virág is ott lesz előbb-utóbb. Persze Abdallah nem tudta, hogy a kis Fanni milyen bonyolult helyzetben van, és a papírok szerint nem Virág az édesanyja, hanem Elizabeth. Ráadásul amerikai állampolgár.

Abdallah napi kapcsolatban állt Nabillal is, és nem volt ez az új keletű barátság jó hatással az uralkodó gondolataira.

Nabilt sikerült meggyőznie arról, hogy nem hagyhatja a gyermekét egy idegen kultúrában nevelkedni. Megígérte, hogy ha segít eltűntetni a nyomokat Virággal kapcsolatban, Abdallah Szálát hazaviszi úgy, hogy nem lesz belőle probléma.

Nabil úgy döntött, hogy ha megszületik a gyermek, elengedi Szálát, de a gyermeket megtartja. Kezdeti betegesen ragasz-

kodni ahhoz az elképzeléshez, hogy ez a gyermek mindenkinél hatalmasabb uralkodó lesz, mert igaz szerelem gyümölcse...

Virág törékeny alakján csodálatosan állt az aranszínű estélyi ruha. Egyszerű szabása nem vonta el a figyelmet arcának szelídségéről, finom szépségéről. Elizabeth is gyönyörű volt. Brad büszkén vezette, gyengéden a könyökénél fogva. Mikor beléptek a hatalmas terembe, már nagy volt a nyüzsgés. A pincérek tálcákkal sétáltak a vendégek között, kínálva a pezsgőt és különféle drága italokat. Abdallah nyomban meglátta Virágot, és azonnal sietett őket köszönteni. A szokásos főhajtással a férfiak felé, de Virágnak a kézcsók nem maradhatott el. Közben izzó tekintete mélyen fúródott az asszony szemeibe. Virág megborzongott. Nem láthatta ezt senki, de Abdallah szemének villanása elárulta, hogy ő bizony érezte. Elizabethnek is kezet csókolt, nehogy feltűnő legyen a viselkedése, majd nyájasan beszélni kezdett:

– Mikor megtudtam, hogy Haleb ideérkezett, és valami nagyon nagy galádságra készül, azonnal úgy döntöttem, hogy ide jövök, és segítek megakadályozni. Mindenkinél jobban ismerem, és nagyon komolyan állítom, hogy nem szabad őt lebecsülni. Semmitől nem retten vissza. Nagyon kegyetlen ember.

– Mi tud tenni ellene itt, egy idegen országban? Talán az itteni hatóságokra bízva a dolgot, nagyobb valószínűséggel tudnának ellene fellépni – Tamás hangjában nem titkolt megvetés volt.

– Azt hiszem ön még mindig nincs tisztában azzal, hogy mekkora hatalommal rendelkezem. Higggye el nekem, hogy Haleb ellen az egész haditengerészet is kevés lenne. Más a harci modora. Gondoljon egy szúnyogra. Sok mindent próbálunk kitalálni, hogy védekezzünk a csípése ellen, de valahogy mégis sikerül megcsípnie minket, hiába vagyunk ezerszer nagyobbak és erősebbek. Abdallah mosolya változatlan volt az arcán, de ez Virágot nem tévesztette meg. Érezte, hogy baj van.

– Mit ajánl, mit tegyünk? – vágott közbe Virág, még mielőtt Tamás megszólalhatott volna.

– Hol van most a kislánya? – kérdezte ártatlan arccal Abdallah.

Virág éppen válaszra nyitotta az ajkát, amikor Brad közbeszólt.

– Ismeretlen helyre vitettük ma estére, és őrzik. Hidd el barátom, én tisztában vagyok a veszéllyel. Annyira így van ez, hogy még mi sem tudjuk, hol van. Ha valaki úgy gondolná, hogy éppen tőlünk kellene ezt meg tudnia, hát bizony, csalódnia kellene.

– Helyes. De nem is gondoltam másként, hiszen mi már évek óta ismerjük egymást – mondta nyájasan Abdallah.

Tovább mosolygott, és a felcsendülő muzsikára hívta fel a figyelmet. Felkérte Virágot táncolni, mivel állítása szerint ez a házigazdának udvariasságból kötelessége.

Virág ránézett Tamásra, de nem várta meg, hogy férje jelezze: igen vagy nem. Gyönyörű mosolyát felvillantva Abdallah felé nyújtotta a kezét.

Lágy keringőt játszott a zenekar, és Virág meglepődött, milyen határozottan és milyen tökéletes táncudással röpítette őt Abdallah körbe a termen. Szinte nem is érezte a talajt. Hevesen dobogott a szíve, nem értette, mit érez. Félelmetes volt számára ez az ember, de ugyanakkor rendkívül vonzó. Száguldott a vér az ereiben, dübörögve lüktettek az idegsejtek. Arca kipirult és Abdallah szemei fogva tartották tekintetét. Egy darabig farkasszemet néztek, aztán Virág megszólalt, lágyan, kedvesen.

– Ígérje meg nekem, hogy soha nem fogja engedni bántani a gyermekeimet és a férjemet.

– Megígérem... – jött a válasz egy pillanatnyi habozás nélkül.

– Nem tudom, miért érzem azt, hogy játszik velem, mint macska az egérrel.

– Kedves hasonlat az ön ajkáról. De nem igaz. Ön soha nem lenne egér, mert egy anyatigris veszett el önben.

– Mit akar Haleb az én kislányomtól? Miért nem hagy minket békén?

– Kedves Virág, ne aggódjon Haleb miatt. Vegye úgy, hogy már nem is él az az ember!

– De hiszen az előbb állította, hogy mennyire veszélyes...

– Veszélyes, de én tudom, hogyan kell védekezni ellene. Ne aggódjon. Ma csak nevessen. Hadd halljam a gyönyörű, csilingelő hangját.

– Zavarba hoz. Ne mondjon nekem ilyeneket... Kérem...

– Hogyan állhatnám meg, hogy ne mondjam, mikor szemei, mint a végtelenül háborgó óceán kékje, úgy ragyog, és én elmerülök benne. Hangja kedvesebb fülemnek, mint a legszebb hangú madár csicsergése...

Elhallgatott a zene. Megálltak és Abdallah finoman ajkához emelte Virág kezét, majd szertartásosan kicsit meghajolt és szó nélkül távozott.

Látta Virág, hogy Tamás közeledik, és látta a villámló szemeket. Tudta a lelke mélyén, hogy Tamásnak igaza van, de azt is tudta, hogy nem engedheti, hogy Abdallah az ellensége legyen.

– Remélem kellemes volt a tánc... – mondta Tamás, kissé gúnyosan, s a hangon még maga is meglepődött. Végül is nem akarta megbántani Virágot, de most valami olyat érzett, mint még soha. Féltékenységet. Virág ránézett, és szégyellte magát. Nagyon szerette Tamást.

– Ne haragudj... Nem tudom mi történik velem... – suttogetta Virág.

– Drágám, ő egy egzotikus ember, megzavart. De nagyon veszélyes és nagyon gonosz. Ne feledd, hogy nagyon nagy veszélyt jelent a családunkra. Mikor az autóból elrángattak minket, és először beszéltem vele azután, hogy találkozott veled, tudtam, hogy te vagy a célpontja. Minden miatta történt, ezt se felejtse el. – magához ölelte Virágot.

– Igen, így van... és én annyira félek...– hatalmas könnyek gördültek végig az arcán.

– Ne félj! – csitította Tamás – Brad segít, és minden rendben lesz. Hinnünk kell ebben. Gyere szerelmem, táncolj most velem...

– Nagyon szeretlek – szipogta Virág, és boldogan simult Tamás karjába.

41.

Robert, mikor hazajöttek a Bahamákról, azonnal elutazott, hogy mindent, amit csak lehetett, megtudjon a kislányról és arról a családról, akikről Szála mesélt.

– Képzeld el, hogy Virág és a férje Miami-ban vannak. Egy magas beosztású tiszt meghívására érkeztek Amerikába. Ez a tiszt nem régen érkezett haza és nem fogod elhinni, de annál az alakulatnál szolgál, akik téged kimentettek a kivégzés elől – újságolta Szálának.

– Csak a verem bűzére emlékszem. Nem tudom, hogy kerültem arra a bázisra. Akkor fel voltam készülve a halálra. Egyedül a kisfiam miatt nem adtam fel. Neki meg kell tudnia, milyen az igazi élet, milyen az őszinte szeretet – könnyes szemmel bontakozott ki Robert öleléséből.

– Tudom egyetlenem, és nagyon boldog gyermek lesz. Meglátod, büszke leszel rá minden pillanatban.

– Akkor akár beszélhetek is Virággal? Felfoghatatlan... És a kicsi Fanni? Jól van? Olyan mintha a saját gyermekem lenne. Én tápláltam. Szörnyű volt megválnom tőle.

– Azt nem tudom, hogy a kislány hol van. Ide csak ketten érkeztek.

– Találkozni szeretnék Virággal. Utazzunk Miami-ba, de előtte hadd beszéljek vele! Tudod a számot, amin elérhetem? – Szála annyira felélénkült, hogy Robert alig tudta követni.

– Annak a tisztnak a házában laknak, akinek a meghívására érkeztek, tehát pillanatok alatt megszerezem neked – kezébe vette a telefont és átment a másik szobába telefonálni.

Abdallah egész este figyelte Virág minden rezdülését, viszont nem ment tovább a közelébe. Braddal és Tamással tudatta, hogy beszélni akar velük.

A lakosztályába vezettette a két férfit. A hatás kedvéért nem várta őket, csak pár perccel később, utánuk érkezett.

– Szeretném, ha tudnátok a részleteket Halebbel kapcsolatban – mondta minden bevezetés nélkül komoly és kiismerhetetlen arccal.

– Halljuk, kíváncsi vagyok, mi újat tudsz számunkra mondani! – válaszolta Brad, és összevillant a tekintetük.

– Haleb el akarja rabolni a kislányodat, mivel megöltem a testvérét, az asszonyoddal szemben tanúsított magatartása miatt – Tamásnak intézte szavait, akiben hatalmas indulat tombolt, de nem mutatta.

– Mi haszna lenne egy gyermek elrablásából? Ez nem illik a fundamentalisták törekvéseibe – szólt közbe Brad.

– Halebnek már semmi köze a fundamentalistákhoz. Személyes bosszú vezérli – Abdallah nyugodt lassúsággal ejtette ki a szavakat.

– Akkor miért nem ön a célpont? Nem mi öltük meg a testvérét, sőt nem mi akartunk az ön táborába látogatást tenni. – mondta Tamás fojtott indulattal.

– Allahra, soha nem fogom megérteni a magadfajta ember gondolkodását. Odajössz egy másik világba, beleavatkozol az életünkbe és úgy teszel, mintha te semminek nem lennél az oka. Mit képzelsz? Ki a francot érdekel az, hogy te mit gondolsz az etikáról? Az én világomban mások a törvények. Ősi törvények. Ha mertél odajönni, vállald a következményeket, ne hárítsd másra a felelősséget. A feleséged kizárólag miattad van bajban! – szikráztak a szemei.

– Állítsd le magad! – szólt határozottan Brad. Abdallah arcán gúnyos mosoly suhant át.

– Haleb két emberével lesben áll. Egy farmot is vásároltak, ahol egy darabig bújtatni akarják az áldozatukat, mielőtt elvinnék az országból – nem nézett többet Tamásra. Legszívesebben itt helyben megölte volna, annyira szörnyű volt számára az érzés, hogy Virág hozzá tartozik. Ha arra gondolt, hogy szerelmeskednek, és Virág biztos viszonozza is, a fülében is érezte a vére dübörgését.

– Ezzel semmi újat nem tudtunk meg. Már ismerjük ezeket a részleteket. Mást nem tudsz előadni? Minek utaztál ide? Ezért? – Brad kihívó hangsúllyal, szinte provokálóan, félvállról mondta ezeket a mondatokat.

– Elmondtam, amit akartam. Most a vendégeim vagytok, éreztétek jól magatokat nálam! – szertartásosan fejet hajtott és szó nélkül távozott.

Ebben a mondatban benne volt minden. Félelmetes kihívás, melyet igazán csak Brad tudott értelmezni. Ő tisztában volt Abdallah gátlástalanságával.

– Tamás, hogyan döntöttetek a kis Fannit illetően? Elizabeth megérti, bármi is lesz a döntés következménye. Nem akart Abdallahról beszélni, tudta, hogy nem sok biztatót mondhatna Tamásnak.

– Úgy egyeztek meg az asszonyok, hogy ameddig nem kell iskolába járnia, fél évig itt lakik az Államokban, fél évig pedig ti laktok nálunk, Magyarországon. Ha az iskola elkezdődik, azt Magyarországon végzi, és a nyarakat tölti majd itt. Természetesen, csak ha te is vállalod ezt az életet. A hivatalos anyakönyvezésében nem akarunk másítani. Nem akarjuk, hogy Elizabethnek baja essen. Virág megszülte a kis Fannit, Elizabeth pedig megmentette. Úgy gondoljuk, hogy ebből a szörnyű helyzetből nem lehet jobb megoldást kihozni. Tudod, az a legborzasztóbb, hogy Abdallahnak nagyon igaza van. Miattam történt minden.

– Ne hibáztasd magad. Ez a sors. Azt senki nem kerülheti el. Menjünk, keressük meg a hölgyeket és azért is érezzük jól magunkat. Halebet és Abdallahot bízd rám, barátom! Nem lesz baj, hidd el! – barátián hátba veregette Tamást és elindultak vissza a bálterembe.

42.

Abdallah a galériáról figyelte a táncoló párokat. Láta, amint Tamás és Virág összebújva, a zene lágy ütemére ringatóznak. Göres szorította a gyomrát. Virág illata az érzékeibe ivódott. Nem tudta, mitévő legyen. Gyűlölet, szerelem, gyengédség, harag, gyilkos gondolatok, ez mind ott volt a fejében. Intett az egyik emberének, és közölte vele, hogy Halebbel szeretne találkozni, de úgy szervezzék meg még ma estére, hogy az amerikaiak figyelik, viszont nem tudhatják meg, hogy ő egyezkedik vele.

– Nem probléma, Uram. Hozzuk neked ide?

– Igen, igen, azt hiszem, az lesz a legjobb – gondolkodott hangosan, majd hirtelen jobb ötlete támadt: – Igen! Hozzátok őket ide valamilyen formában, mind a hármójukat átadjuk az amerikai hatóságoknak.

– De Uram, az amerikaiak elfoghatnák őket bármelyik pillanatban, ha akarnák. Nem lesznek nagyon dühösek, ha mi meghiúsítjuk, hogy kiderítsék általuk a további eseményeket?

– Kell ezt nekünk tudnunk? – a szokásos ragadozó vigyor látszott az arcán.

– Értelek, Uram. Azonnal intézkedem.

Visszafordult és tovább gyönyörködött Virág hajlékony testének látványában.

Az a fontos, hogy te mit fogsz látni ebből az egészből, és mit fogsz hinni általa. Magában motyogva, kiszáradt szája szélén végigfuttatta nyelvét. Erősen gondolkodott a részleteken.

Robert közölte Szálával, hogy Abdallah is Miami-ban van. Szála rosszat sejtett.

– Drágám, azonnal oda kell mennünk! Abdallah veszélyt jelent Virágra és a kis Fannira is. Hiába álszenteskedik, hiába mond bármit! Higgy nekem... Ő egy arab férfi, akinek az értékrendje nem azonos a ti kultúrátokban elterjedttel.

– Azzal, ha odamegyünk, nem lehet, hogy csak még nagyobb bajt idézünk elő? Inkább figyelmeztetni kellene őket. Te beszélj vele telefonon, én pedig, ha akarod, megteszem a szükséges, hivatalos lépéseket.

– Szerelmem, látnom kell Virágot! Annyira fontos ez nekem. Itt a világ másik felén, ahol annyira magányos vagyok ő az egyetlen, aki a hazámra emlékeztet. Bocsáss meg ezért... Kérlek... (gondolataiban a haza Nabilt jelentette).

– Indulás... Még mindig nem készül asszonyom? – évődött Robert mosolyogva.

Az estély remek hangulatban zajlott. Tamás és Virág is feloldódtak. Brad és Elizabeth is megnyugodott, hogy Virág nem veszi el tőlük a kicsi Fannit, de a legnagyobb megnyugvást a hivatalos anyakönyvezés titokban tartása jelentette.

Hirtelen elhallgatott a zene és a szétnyíló tömegben fegyveresek lökdöstek középre három, nagyon csúnyán összevert férfit.

Virág és Tamás is azonnal felismerte Halebet. Virág sikoltása velőt rázó volt. Zokogva rejtette arcát Tamás nyakába. Mire Brad közbeavatkozhatott volna, Abdallah állt mellette és annyit súgott nyomatékosan, hogy ne tegyen semmit, ha nem akar nagyobb bajt. Jelezte, hány ember figyel minden mozdulatát.

– Drága asszonyom, az embereim elfogták az önt bántalmazó gazembert, és társait. Vegyen magának elégtételt. Azzal egy pisztolyt nyújtott Virág felé. Döbbszent csendben állt mindenki, senki nem értett a jelenetből semmit, csak annyit éreztek, hogy valami szörnyűség fog történni.

– Ő egy sokszoros gyilkos terrorista, ha megöli, csak a világot teszi jobbá és a lelke is megnyugodhat a bosszú érzése által – mondta Abdallah, biztatva Virágot.

Maga megőrült – szolt Tamás – csak nem képzeled, hogy önbíráskodva itt bárki is embereket ölne? Léteznek törvények, amelyek betartása biztosítja, hogy ne éljünk úgy, mint a barbárok! – már szinte kiabált Tamás a felháborodástól.

Abdallah Tamásra nézett, kihívó tekintete izzó gyűlöletet sugárzott. Egyetlen másodperc telt talán el, és a lövések dörrenése hatalmas robajjal törték meg a kongó csöndet. A három férfi holtan vágódott el.

– Egy férfi mindig védje meg a szeretteit... – sziszegte Tamás arcába.

Sarkon fordult és távozott. A döbbenetben léptei kopogása vészjósoló dübörgésnek hatott...

43.

– Uram, az emíri küldöttség várja, hogy fogadd őket –
Karam enyhén meghajolva állt Nabil előtt.

– Tudom, már jó pár órával ezelőtt is szoltál. Nem felejtettem el. De nem akarom azt a gyermeket látni sem! Értsd meg végre. Ráadásul találkoztam is vele véletlenül, ő csak egy ártatlan kislány.

– Természetesen. Annak is kell lennie. Hiszen az örökösöd anyjának választották.

– Karam, Szála hordja az örökösömet a szíve alatt. Ezt te is tudod, én is tudom. Minek ebbe egy gyereklányt belekeverni?

– Tehát döntöttél, és hazahozatod őket?

– Nem őket, csak a fiamat. Ha már nem lesz fontos, hogy az anyja mellette legyen.

– Van olyan időpont szerinted, amikor Szála nem úgy fogja érezni, hogy fontos a jelenléte?

– Rendben, fogadom őket, csak hagyj már békén!

– Köszönöm uram. Még hadd mondjak valamit. Ha ezt a lányt magadhoz vennéd, nem gyanakodnának többé a vezérek. Magad mellé állítanád őket. Attól, hogy a palotában él, még nem kell, hogy meg is látogasd, ha nem tetszik neked.

– Karam, akkor egy gyermeket, aki még szinte nem is élt, élete végéig bezárok egy palotába. Soha senki nem nézhet rá, és tőlem sem számíthat semmire.

– Uram, nem értem az aggályaidat. Ez a mi világunk rendje. Az a lány eddig is be volt zárva.

– De ha most más veszi el feleségül, még boldog lehet.

– Ja, te nem is tudod, hogy ha neked nem kell, akkor valószínű, hogy az apja megöli?

– Micsoda?

– Igen, őt születése pillanatában választotta ki a nagybátyád számodra, és kifejezetten neked nevelték. Ha nem felel meg

neked, az a család bukását jelenti, mert nem jól készítették fel a hatalmas megtiszteltetésre. Borzasztó szégyen.

– Ez nem lehet igaz... A saját országomban vagyok, én vagyok a leghatalmasabb ember, és mégis azt kell tennem, amit nem akarok... Van erre valamilyen értelmes magyarázatod?

– Mindent megtehetsz, uram. A lány élete vagy halála nem kell, hogy érdekeljen. Sőt!

– Ha nem kell, akkor mi a fenének adtad elő ezt az egészet? Ismersz! Tudod, hogy nem engedem, hogy egy ártatlan gyermeket miattam bántalmazzanak.

– Igen uram, tudtam... Ezért mondtam el.

– Akkor most áruld el végre, mit akarsz ebből az egészből kihozni?

– Én csak a véleményem mondhatom el, hisz ezért tartasz, Uram. Vedd feleségül a herceglányt, és felejtse el Szálát. Szála a vesztedet fogja okozni.

– Karam, ne feszítsd túl a húrt. Távozz!

Karam meghajolt, elhagyta Nabil lakosztályát. Nabil le se föl sétált a szobában, néha megállt az ablaknál. Kitekintett, de a gondolatai nagyon távol jártak. Hirtelen megrázta a fejét, és határozott lépésekkel a fogadóterembe ment.

Abdallah a hármasság gyilkosság után a lakosztályában várta a hatóságokat. Tudta, hogy le fogják tartóztatni, de azt is tudta, hogy nem tudnak vele semmit tenni. Neki ez a megoldás volt a legjobb, több szempontból is. Ha Halebet átadja az amerikai hatóságoknak, ki tudja, mennyire bírták volna beszédre. Ezt a fundamentalisták sem akarták. Így már biztos, hogy nem derülnek ki a közös ügyeik. Virág pedig – már másodszor láthatta –, hogy érte mindenre képes. Ez számára akkor is romantikus, ha egyébként meg van rettenve. Haleb elpusztítása elégtétel számára akkor is, ha ezt Virág soha nem ismeri be. Abdallah ismerte a női szíveket, nagyon is jól ismerte.

Brad és Tamás az asszonyokkal éppen hogy hazaérkezett. Elizabeth támogatta Virágot, aki rosszul lett a történetektől.

Brad a dolgozószobájából intézkedett, telefonok garmadát bonyolította le. Tamás feszülten figyelte, és csodálkozott, hogy miért próbálja Abdallahot tisztázni.

– Nézze parancsnok, ezt az embert én ismerem a legjobban. Ne tartóztassák le. Hagyja futni, még nincs itt az ideje az elszámoltatásnak. Meg kell tudnom egy nagyon radikális csoport szándékait, és erre csak Abdallah által vagyok képes. Ő is tisztában van ezzel. Értem... Önnek is igaza van parancsnok, de higgyen nekem. Ha most ezért vád alá helyezik, azonnal a kiadatását fogják követelni és megússza a gáztetteit. Ha nem adjuk ki, akkor is csak ezért a három gazemberért fog bűnhődni, akik nekünk is útban voltak...Oké...Értettem és köszönöm...

Brad idegesen rakta le a telefont. Tamás értetlenül nézett rá.

– Kaptunk időt – mondta Brad, látva az értetlen tekintetet.

– Te azért harcolsz, hogy ez a szemét ne kerüljön börtönbe?

– Igen, most ez a helyzet. Nagyon is tudja, mit miért tesz. A gyilkosságoknak semmi köze nem volt a te feleségedhez. Az csak színház volt.

– Azt én is sejtettem, de ha rács mögött tudhatnánk, szerintem nagyobb biztonságban élhetne a kis Fanni és Virág is – hangjában elég erős szemrehányás volt.

– Ebben tökéletesen egyetértek veled – felállt, és éreztette Tamással, hogy nem kíván erről tovább beszélgetni.

– Gyere, nézzük meg az asszonyokat és a kis Fannit...

44.

Nabil méltóságteljesen ült a trónján. Az emíri küldöttség nem kis létszámú követei bevonultak a színe elé.

Rengeteg ajándék került felsorakoztatásra. Az emíri sejk megbízottja jelezte, hogy szólni szeretne. Az uralkodó bólintva engedélyt adott.

– Uram, a mi kis 650 ezer embert számláló országunk, élén Damah sejkkal, mély tisztelettel adózik hatalmasságod előtt. Nagybátyád nagylelkűségét jelezte az a kívánsága, hogy baráti kapcsolatunk megerősítése, és hosszú távú megszilárdítása végett, Damah sejk családjából választott számodra egy hercegisasszonyt első feleségnek. Amira hercegisasszony születése óta készül arra a csodálatos feladatra, hogy méltó lehessen szerető figyelmedre, mellyel, mint leendő gyermekeid anyját, reméli, megajándékozod.

– Mióta Allah kegyelméből én vagyok az uralkodó, több törvényt is alkottam a nők jogairól. Ezek közül az egyik legfontosabb, hogy 16 éves kor alatt nem tárgyalhatnak a szülők a leánygyermek férjhez adásáról. Ennek kitétele az is, hogy a leánynak bele kell egyeznie a házasságba.

– Uram, törvényeiddel Damah sejk mélyen egyetért, annyira, hogy kihirdetésekor hazánkban is azonnal bevezette.

– Amira hercegisasszony hány éves?

– Tizenkilenc, és nincs számára kíváncsabb szó, mint az az „igen”, melyet neked adhatna.

Nabil zavarba jött. Ő egy nagyon fiatal kislánnyal találkozott azon az estéyen, nem értette ki lehet akkor ez az Amira hercegisasszony. Karam sem mondta egyetlen szóval sem, hogy tizenkilenc éves. Hagyta abban a hitben, hogy gyereknek emlegesse.

A követ látta az uralkodó zavarát, ezért gyorsan folytatta.

– Uram, a hercegisasszony velünk jött, a nagynénjei kíséretében. Palotád női szárnyában van elhelyezve. Mikor kide-

rült számára, hogy az a szárny üres, eddig érzett vonzódása őszinte szerelemmé terebélyesedett irányodba. A nagynéniket természetesen meg tudjuk győzni arról, hogy engedjék titokban megtekintened. De kérlek, Amira hercegnő ne tudjon erről. Ugye megértesz minket?

– Nem hiszem, hogy szükséges lenne... – válaszolta bizonytalanul Nabil.

Ha őszinte akart lenni magához, akkor be kellett vallania, hogy kíváncsivá tették. Persze a több hónap Szála nélkül, és a reménytelenség is megviselték. Férfiúi vérmérséklete is követelezőtt már. Könnyebb volt kijelenteni, mint betartani, hogy senki nem kell, de a múltó idő kikezdi még az acélt is.

– Ahogy parancsolod, Uram.

– Holnap megtudjátok döntésemet! – válaszolta hirtelen.

Azzal minden átmenet nélkül elhagyta a termet. Rettenetesen érezte magát. A gyomrában mintha egy szikla lenne. Lakosztályába érve csak nőtt a feszültsége. Ha kitekintett az ablakon, rálátott a hatalmas palota másik szárnyára. Valahol ott van egy titokzatos lány, aki állítólag amióta él, őt akarja. Mennyire romantikus gondolat...

Szála már gyűlöli. Nem is hibáztathatja ezért. Minden oka megvan rá. Ha elvenné ezt a hercegnőt, talán Szála is megnyugodna egy kicsit. Nem rettegne a jövőtől.

Karam lépett a helyiségbe.

– Uram, esetleg nem akarsz beszélni a terveidről?

– Allahra, Karam, megbolondultam! Apropos! Te láttál erről az Amira hercegnőről fényképet, vagy valamit? Gyere, ülj ide barátom, döntsünk együtt... – azzal leült egy fotelba és helyetl kínálta Karamot. Ez gyakorlatilag – egyéb körülmények között – elképzelhetetlen lett volna. Egy alattvaló soha nem ülhetett le az uralkodó jelenlétében. Karamnak sok kiváltsága volt.

– Hogyan is merném én a szememet emelni arra a fenségre, aki a leghatalmasabb ember felesége lesz? – méltatlankodott Karam.

– Jól van, na... Ne szórakozz velem! És ha egy bányarém?

- Miért nem jársz utána magad?
- Nem kívánok a saját országomban, a saját palotámban le-
selkedni. Ennél nagyobb marhaságot elképzelni sem tudnék.
Nevetséges! – morgolódt Nabil, Karam pedig szelíden mo-
solygott. Nagyon megszerette a fiatal uralkodót, feltétel nélkül
képes lett volna meghalni érte.
- Uram, hisz tudod mekkora szégyen, ha valaki meglátja az
arcukat.
- Nah... azért én nem akárki vagyok...
- Akkor nincs mire várnod, menj, és járd utána, boldoggá
tud-e téged tenni az a lány.

A palotának az a szárnya, ahol Amira hercegisasszonyt el-
helyezték, fényűzőbb volt az összes többinél. Csodálatosan
bujá, trópusi kerten keresztül lehetett megközelíteni, melyet
vízesések és szökőkutak tettek kellemesen árnyas ligetté. A
hatalmas fákon színes tollú madarak trilláztak. Ahogy belépett
ebbe a szentélybe Nabil, az izgalomtól hevesen dübörgött a
szíve. Attól félt, meghallják. Hangokat hallott, és bár megfo-
gadta, hogy nem fog bujkálni, mégis csak behúzódott egy bok-
roktól takart, kevésbé megvilágított mélyedésben. A trópusi
kertet egy márvánnyal burkolt terasz csatolta ahhoz a terem-
hez, melyben egy lány kecses, légiesen karcsú alakját fedezte
fel.

A lány mintha csak megérezte volna, hogy nézik, hirtelen
megállt és a kert felé nézett, lassan, apró léptekkel jött a te-
raszra és nézett a sötétbe.

Sűrű fekete haja lejjebb ért a derekánál, és szikrázó gyé-
mántcsattal volt a tarkóján összefogva. Gyönyörű arcot látott
Nabil, felejthetlent. A tökéletes szépséget csak fokozta a
teljesen meghökkentően égszínké, hatalmas és ígésző szeme.
Földig érő tisztaselyem köntösét körben aranyszállal hímzett
gazdag minta borította, dekoltázsában kiemelve a telt, és göm-
bölő kebleket.

Nabil szája kiszáradt, nyelve a szájpadrólásához tapadt, szíve dübörgött a mellkasában. Legszívesebben azonnal lerohanta volna e tündért. Jobbnak látta, ha azonnal visszavonulót fűj. Lassan hátrálva elhagyta a kertet. A palota folyosóján várt rá Karam.

– Oké, rendben, a héten megnősülök, intézz el mindent! – hadarta egy szuszra, és mint egy szégyenlős ifjú, Karamra rá sem nézve visszavonult.

45.

A nap már magasan ragyogott az égen, mire Amira felébredt. Az előző nap eseménye, a megérkezés leendő hazájába, még nem tört utat a gondolataiban, lassan hunyorogva érzékelte, hogy hol is van.

Mikor kinyitotta a szemét, még nem akart szembenézni a valósággal.

Egész eddigi élete meghatározott mederben folyt, mindig megmondták, hogy mit szerethet, mi tetszhet neki, mi az, ami-re szüksége van. Ebben semmi nem fog változni.

Tegnap nagy nap volt, hiszen szó szerint az életéről kellett döntenie. Ha nem egy határozott „igen” lenne a válasza, halálra ítélte volna az apja.

Idehozták egy idegen országba, és igent kell mondania egy embernek, akit soha nem látott, soha nem hallotta a hangját. Valószínű, hogy élete végéig ebben a palotában fog élni, luxusban ugyan, de bezárva.

Torkában a félelem fojtogató szorítását érezte.

Emlékezett... Szíve fájdalma, mint egy beakadt lemez játszotta folyamatosan ugyanazt a zenét.

Szeme előtt pergett az otthona képe, a palota udvara, az állatok, a testvérei, kikkel gondtalan gyermekéveit töltötte. Nem gondolta, hogy ennek egyszer örökre vége szakad.

Mikor az angol tanárnője, az idegen kultúrákról, a hatalmas felhőkarcolókról mesélt, óriási vágyat érzett arra, hogy megismerhesse más emberek életét. A barátnőjévé vált tanárnő segítségével titokban nagyon sokat olvasott. Nem csak azt tanulta meg, ami kötelező volt. Fantasztikus szépségét is felfülmúlta intelligenciájának kisugárzása. Magasan képzett volt a nyugati irodalom, a festészet, de még a zene területén is. Erről senki nem tudhatott, titokban kellett tartania.

Nem tudta mire vágyik, de majdnem szétrepesztette szívét a bánat. Nővérét egy öreg uralkodóhoz adták feleségül és azon a

néhány alkalmon, amikor azóta találkozhatott vele, csak sírni és könnyöroggni látta a szerencsétlent. Szörnyű kegyetlen sorsát apjának köszönhetette.

Amira kedvenc volt: apja legkedvesebb lánya. Neki mindig többet elnézett, mint a testvéreinek. Ennek egy csapásra vége lett, amikor tiltakozott a férjhez menés ellen, s ezzel nagyon megharagította. Érvei, mint forró tejben a cukor, semmivé olvadtak a hajlíthatatlan szilárdságú akarattal szemben. Minél jobban ellenkezett, apja annál távolabb került tőle.

Az utóbbi időben már nem engedte a színe elé sem...Utolsó találkozásukat soha nem fogja elfelejteni.

Bevezették apja fogadótermébe, mint egy ítéletre váró bűnös lelket. Apja hideg fekete szeméből keménység és elutasítás sugárzott, tekintete szinte átfúrta lányt. A félelemtől hevesen dobogott a szíve.

– Döntöttem – mondta apja – Holnap útra kelsz a nénéiddel és a húgoddal. Feleségül adlak Nabil Ibn Hasszanhoz – szavai kegyetlenül és keményen pattogtak, minden szó felért egy pofonnal.

– De apám, én nem szeretnék férjhez menni, tanulni szeretnék! – Amira arcán könnyek csorogtak, mikor könnyörogve kiejtette ezeket a szavakat.

– Választhatsz! Vagy minden elvárásom engedelmesen teljesíted, vagy a szobádba falaztatlak életed végéig. Példa leszel húgaidnak és a többi engedetlennek. Takarodj a szemem elől!

Azt hitte, apja szereti őt. Fájdalmát az apjába vetett hit összeomlása okozta. Rajongva szerette a számára legcsodálatosabb embert. Anyját nem ismerte, nem is hallott róla.

Most itt áll egy idegen országban, egy idegen palotában, egyedül és magányosan.

– Nincs több emlékezés – hangosan is kimondta a szavakat – Rajta Amira, vágj bele! – folytatta önmagának – Ennél rosszabb mi jöhet még? – megborzongott a halál gondolatára – Gyűlöllek hatalmas Nabil Ibn Hasszan! Gyűlöllek, mert elvetél tőlem mindent. De ez a nap emlékezetes lesz számodra is,

erről én fogok gondoskodni! – ismét potyogtak a könnyei, de közben páncél bilincsek nőttek a szíve köré...

Amira hercegisasszonyból egy csapásra felnőtt hercegnő lett.

Epilógus

Abdallah a gyilkosságok miatt börtönbe került, de enyhítő körülmény volt, hogy nagyon veszélyes terroristákat ölt meg.

Az esküdtek döntése értelmében el kellett hagynia az országot, és nem térhet vissza többet.

Brad és Tamás a költözést intézték, és boldogan lakták be azt a hatalmas villát, amelyet abból a pénzből vettek, amit Virág a biztosítótól kapott kártérítés gyanánt.

Robert egy pillanatra sem hagyta magára Szálát. Ha kisfia megszületik, elköltöznék egy szigetre, ahol születendő gyermekét, Mazint, szabadon és biztonságban nevelhetik, felkészítve leendő küldetésére.

Vége az első résznek.

Lőrinczi L. Anna

"Mire észreveszik az eltűnéseket, nem marad nyom, amin utánatok erednének.
Vagy túlélitek, vagy mindegy, mert itt előbb vagy utóbb,
de mindenképpen megölnek, bármit is ígért neked Abdallah.
Ahogy az ajtón kilépsz, nagyon gyorsan szaladj, míg a tábor végére nem érsz.
Ott két teve fog várni, felmálházva, vízzel, élelemmel.
Azonnal induljatok el, ne álljatok meg egy pillanatra sem..."